ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 235
ΜΑΡΤΙΟΣ 2023
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

2023
1,5 ΕΥΡΩ

[...] δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τι κάνατε και τι δεν έχετε κάνει.

**[...] δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τι κάνατε και τι δεν έχετε κάνει.
Έχουμε χάσει φίλους, οικογένειες, αγαπημένους,
αλλά δεν θρηνούμε. Αισθανόμαστε θυμό, βιώνουμε οργή.
Ένας κόσμος ελεύθερος θα ανθίσει μέσα από την οργή μας...**

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ
ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΥΣ**

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ στην Ουκρανία και η συνέχιση του πολέμου, που επιδιώκουν όλα τα εμπλεκόμενα (η λεγόμενη συλλογική Δύση στέλνει συνεχώς νέο οπλισμό κάθε είδους) ευθύνονται ήδη με εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, δολοφονίες αμάχων, εκατοντάδες βιασμούς γυναικών, κοριτσιών και αγοριών, με βασανισμούς και δολοφονίες κρατουμένων και πάνω από 8 εκατομμύρια πρόσφυγες και 5 εκατομμύρια εκτοπισμένους ανθρώπους στο εσωτερικό της Ουκρανίας, ενώ περίπου 1 εκατομμύριο Ρώσοι έχουν εγκαταλείψει την χώρα τους, μεταξύ αυτών αρκετοί, για να αποφύγουν την επιστράτευση.

Ακριβώς έναν χρόνο μετά τη ρωσική εισβολή, η γη και τα οικοσυστήματα έχουν υποστεί ζημιές, οι πύραυλοι προκαλούν πυρκαγιές, το έδαφος και το νερό ρυπαίνονται, οι πυρκαγιές σε βιομηχανικές ζώνες εξαιτίας των βομβαρδισμών προκαλούν επιπλέον τοξική μόλυνση, με αχανείς καλλιεργήσιμες εκτάσεις να έχουν παραμείνει χέρσες, δάση να έχουν καεί και εθνικά πάρκα να έχουν καταστραφεί. Σε ό,τι αφορά την αποναρκοθέτηση, οι κατοικημένες περιοχές θα έχουν προτεραιότητα στην απομάκρυνση αδρανούς και ενεργού πολεμικού υλικού, με τα εθνικά πάρκα και τις περιοχές φυσικού κάλλους να περιμένουν τη σειρά τους, ίσως σε πολλά χρόνια από σήμερα. Τον περασμένο Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο οι δύο εμπόλεμες πλευρές αλληλοκατηγορούνται για τον βομβαρδισμό πυρηνικού αντιδραστήρα στη Ζαπορίζια, στα νοτιοανατολικά της χώρας, ενώ ο ***Διεθνής Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας*** αποκτά πρόσβαση στη ζώνη ασφαλείας του αντιδραστήρα μόλις τον Ιανουάριο.

«Η χώρα μας όμως δεν μπορεί επ' ουδενί να ηττηθεί στο πεδίο των μαχών, ούτε στον οικονομικό τομέα, όπου η Δύση μάς έκλεψε τον χρυσό και το συνάλλαγμα, θέλοντας τον λαό μας να υποφέρει, αλλά, η οικονομία μας έχει αποδειχθεί μακράν πιο ισχυρή απ' ό,τι νόμιζε η Δύση», επισήμανε σε πρόσφατη ομιλία του ο Ρώσος πρόεδρος ***Βλαντιμίρ Πούτιν***.

Την ίδια στιγμή ο ***Στέφεν Μάιστερ, ειδικός σε θέματα Ρωσίας και Ανατολικής Ευρώπης στο Γερμανικό Συμβούλιο Εξωτερικής Πολιτικής*** (DGAP), ισχυρίζεται ότι με την επίθεση της Ρωσίας εναντίον της Ουκρανίας, *«εκπνέει η ειρηνευτική τάξη που γνωρίζαμε μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου και παύει πλέον να υπάρχει συλλογική ασφάλεια στην Ευρώπη. Θεσμοί όπως ο ΟΑΣΕ είναι δυσλειτουργικοί. Ασφάλεια εκτός ΝΑΤΟ δεν θα υπάρχει για το άμεσο μέλλον»*. Ο ίδιος προσθέτει ακόμη ότι *«Δεδομένου πως η Δύση δεν*

ΤΑ ΜΠΑΓΙΑΤΙΚΑ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΑ ΤΕΡΤΙΠΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Όπως είναι γνωστό το μεγαλύτερο άγχος για κάθε εξουσιαστή είναι η συμμετοχή του κόσμου στην εκλογική παράσταση που στήνεται κάθε φορά, για να διατηρηθεί το άλλοθι της δημοκρατίας και να επιβάλλονται με μεγαλύτερη άνεση, όσα εξυπηρετούν τα κυριαρχικά συμφέροντα. Ο κόσμος, λοιπόν, παραμυθιάζεται ξανά και ξανά ότι η ψήφος του μπορεί να αλλάξει τα πράγματα, ότι ψηφίζοντας παραμένει υπεύθυνος και ενεργός πολίτης. Και αν δεν του αρέσουν τα λεγόμενα κόμματα εξουσίας, δεν πειράζει μπορεί να διαλέξει από το εκλογικό καλάθι ένα από τα μικρότερα. Φθάνει να προσέλθει στις κάλπες ακόμα και αν είναι δυσαρεστημένος ή και οργισμένος με την πολιτική και τους πολιτικούς.

Σύμφωνα με τον επί 11 χρόνια διευθυντή του Βήματος ***Αντώνη Καράκουση***, *«Οι δημοσκοπήσεις λοιπόν και οι γενικότερες συνθήκες όντως φαντάζουν ιδανικές για τον κ. Μητσοτάκη. Το ερώτημα που τίθεται είναι αν όντως και οι εκλογείς τρέφουν αντίστοιχα αισθήματα για τον Πρωθυπουργό και την κυβέρνησή του. Όσοι κυκλοφορούν εκεί έξω πάντως δεν συναντούν και πολλούς ένθερμους υποστηρικτές του κ. Μητσοτάκη. Αντιθέτως μπορεί να πει κανείς ότι περισσεύουν οι επικριτές του. Ο λαός στους καφενέδες, στις λαϊκές αγορές και γενικά στις*

πουργός Κυριάκος Μητσοτάκης, λοιπόν, δεν είναι και πολύ δημοφιλής, ο λαός στους καφενέδες μάλλον τον μουντζώνει παρά τον αποθεώνει και το χειρότερο, δεν πιστεύει τίποτα από την κυβερνητική προπαγάνδα. Επομένως;

Όπως ισχυρίζεται ο Καράκουσης, *«Κανείς ωστόσο δεν μπορεί να βεβαιώσει ότι η δεδηλωμένη δυσαρέσκεια σημαίνει απαραιτήτως και άρνηση ψήφου προς τον κ. Μητσοτάκη και το κόμμα του. Πολύ περισσότερο όταν η άλλη πλευρά δεν δύναται να ανανεωθεί επαρκώς και παραμένει δεσμευμένη από τον στενό κύκλο της εχθροπάθειας και της ιδεολογικής περιχαράκωσης. Ο κ. Τσίπρας αν δεν καταφέρει να*

προσεγγίσει τα ευρύτερα και πολλαπλώς επηρεαζόμενα μεσαία στρώματα και δεν εγγυηθεί οικονομική σταθερότητα και ασφάλεια δεν θα μπορέσει να ξεπεράσει το νεοδημοκρατικό πλεονέκτημα. Στην πρόσφατη εσωκομματική

πυρηνικού αντιδραστήρα στη Ζαπορίζια, στα νοτιοανατολικά της χώρας, ενώ ο **Διεθνής Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας** αποκτά πρόσβαση στη ζώνη ασφαλείας του αντιδραστήρα μόλις τον Ιανουάριο.

«Η χώρα μας όμως δεν μπορεί επ' ουδενί να ηττηθεί στο πεδίο των μαχών, ούτε στον οικονομικό τομέα, όπου η Δύση μάς έκλεψε τον χρυσό και το συνάλλαγμα, θέλοντας τον λαό μας να υποφέρει, αλλά, η οικονομία μας έχει αποδειχθεί μακράν πιο ισχυρή απ' ό,τι νόμιζε η Δύση», επισήμανε σε πρόσφατη ομιλία του ο Ρώσος πρόεδρος **Βλαντιμίρ Πούτιν**.

Την ίδια στιγμή ο ***Στέφεν Μάιστερ, ειδικός σε θέματα Ρωσίας και Ανατολικής Ευρώπης στο Γερμανικό Συμβούλιο Εξωτερικής Πολιτικής*** (DGAP), ισχυρίζεται ότι με την επίθεση της Ρωσίας εναντίον της Ουκρανίας, *«εκπνέει η ειρηνευτική τάξη που γνωρίζαμε μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου και παύει πλέον να υπάρχει συλλογική ασφάλεια στην Ευρώπη. Θεσμοί όπως ο ΟΑΣΕ είναι δυσλειτουργικοί. Ασφάλεια εκτός ΝΑΤΟ δεν θα υπάρχει για το άμεσο μέλλον»*. Ο ίδιος προσθέτει ακόμη ότι *«Δεδομένου πως η Δύση δεν παρέχει επαρκή υποστήριξη στην Ουκρανία και οι κυρώσεις δεν έχουν μέχρι στιγμής αποκόψει τη Ρωσία από την τεχνολογία, αυτός ο πόλεμος μπορεί να διαρκέσει χρόνια»*, προβλέποντας τέλος ότι η ρωσική επίθεση θα τελειώσει σε 6-8 εβδομάδες και θα ακολουθήσει ουκρανική αντεπίθεση την άνοιξη, με μόνο περιορισμένα εδαφικά κέρδη.

Η ήττα της Ουκρανίας δεν μπορεί να είναι επιλογή τονίζει ο ***Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Σαρλ Μισέλ*** μιλώντας στην βελγική εφημερίδα Le Soir και επισημαίνοντας ότι *«μια ήττα για την Ουκρανία σημαίνει μια πιο εύθραυστη Ευρώπη, έναν λιγότερο ασφαλή και λιγότερο σταθερό κόσμο. Αυτό που διακυβεύεται είναι το διεθνές δίκαιο. Τα σύνορα δεν μπορούν να αλλάξουν με τη βία»*.

Σύμφωνα με πρόσφατες δηλώσεις του ***Βολοντίμιρ Ζελένσκι***, *«Αν όλοι γνώριζαν ότι ο Πούτιν επρόκειτο να εισβάλει στη χώρα μας, γιατί δεν επέβαλαν κυρώσεις; Είναι απολύτως γελοίο όταν όλοι μάς υπερασπίζεστε δημόσια αλλά εξακολουθείτε να θέλετε να αποφύγετε τις κυρώσεις ή να κρατάτε όπλα. Το βλέπω ως βρώμικη πολιτική: ξέρετε ότι η Ρωσία χάνει ιστορικά αυτόν τον πόλεμο, αλλά εξακολουθείτε να αρνείστε να βοηθήσετε την Ουκρανία για την περίπτωση που – με πιθανότητα 1% – η Ρωσία κερδίσει. Γιατί τότε μπορείς να πεις στον Πούτιν: ''Θυμάσαι; Επιβράδυνα λίγο τότε!''. Και αυτό ακριβώς δεν μου αρέσει στην πολιτική: να μιλάς για αξίες και μετά να τις υποτιμάς με τις πράξεις σου»*.

Ένα είναι σίγουρο. Οι ύαινες της παγκόσμιας κυριαρχίας για μιαν ακόμη φορά δεν έχουν το παραμικρό δισταγμό στο δρόμο της επαναδιευθέτησης της παγκόσμιας τάξης. Οι δυο παγκόσμιες ανθρωποσφαγές που έχουν προηγηθεί το αποδεικνύουν περίτρανα.

Μάρτιος 2023

λέξει από το εκλογικό καλάθι ένα από τα μικρότερα. Φθάνει να προσέλθει στις κάλπες ακόμα και αν είναι δυσαρεστημένος ή και οργισμένος με την πολιτική και τους πολιτικούς.

Σύμφωνα με τον επί 11 χρόνια διευθυντή του Βήματος ***Αντώνη Καρακούση***, *«Οι δημοσκοπήσεις λοιπόν και οι γενικότερες συνθήκες όντως φαντάζουν ιδανικές για τον κ. Μητσοτάκη. Το ερώτημα που τίθεται είναι αν όντως και οι εκλογείς τρέφουν αντίστοιχα αισθήματα για τον Πρωθυπουργό και την κυβέρνησή του. Όσοι κυκλοφορούν εκεί έξω πάντως δεν συναντούν και πολλούς ένθερμους υποστηρικτές του κ. Μητσοτάκη. Αντιθέτως μπορεί να πει κανείς ότι περισσεύουν οι επικριτές του. Ο λαός στους καφενέδες, στις λαϊκές αγορές και γενικά στις συνάξεις του δεν εκθειάζει τη νεοδημοκρατική διακυβέρνηση, παρά την ταυτίζει με τον πλούτο και τα μεγάλα συμφέροντα. Κατά κοινή ομολογία η πλειοψηφία δεν συμμερίζεται όσα η κυβέρνηση προπαγανδίζει»*.

Μάλιστα. Ο «αναντικατάστατος» πρωθυπροσεγγίσει τα ευρύτερα και πολλαπλώς επηρεαζόμενα μεσαία στρώματα και δεν εγγυηθεί οικονομική σταθερότητα και ασφάλεια δεν θα μπορέσει να ξεπεράσει το νεοδημοκρατικό πλεονέκτημα. Στην πρόσφατη εσωκομματική σύγκρουση με τον αψύ Παύλο Πολάκη έδειξε να κατανοεί την ανάγκη απεγκλωβισμού από αυτόν τον πολιτικά αντιδημοφιλή στο αστικό περιβάλλον κύκλο, αλλά άπαντες γνωρίζουν ότι πολύ απέχει από κάτι τέτοιο»*.

συνέχεια στη σελ. 4

ΕΚΛΟΓΕΣ 2023:
Ο Εκλογικός Θίασος και το Σκιάχτρο της Πολιτικής Αστάθειας

«Η συμμετοχή και στήριξη των δύο κυβερνήσεων του 1989-1990 από τυπική πλευρά δεν αποτελεί παραβίαση του Προγράμματος του Κόμματος, δεδομένου ότι στη γενικότητά της ήταν ενταγμένη στη λογική συνεργασίας και με αστικές πολιτικές δυνάμεις. Εκφραζόταν ακόμα και η αντίληψη ότι, όταν το αστικό πολιτικό σύστημα δυσκολεύεται να εξασφαλίσει σταθερή αστική κυβέρνηση κι επομένως εμφανίζεται ένα είδος αστάθειας, που έχουν διαπαιδαγωγήσει το λαό να την φοβάται αντί να την αξιοποιεί, τότε δεν είναι θέμα αρχής το Κόμμα να μετέχει ή να στηρίζει κυβέρνηση για τη σταθεροποίηση, που θα εξασφάλιζε βελτίωση της θέσης του».

Κομμουνιστική Επιθεώρηση (Τεύχος: 2013, τεύχος 6) κείμενο του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ με τον γενικό τίτλο «*Η Πορεία Αποκατάστασης του επαναστατικού χαρακτήρα του ΚΚΕ*», «*Στρατηγική του κόμματος την περίοδο 1973-1991*»

«Μια από τις πρώτες πράξεις της Προσωρινής Κυβέρνησης (του 1848), μια πράξη που προκάλεσε τη μεγαλύτερη επιδοκιμασία, ήταν η εφαρμογή της καθολικής ψηφοφορίας. Την ίδια ημέρα που εκδόθηκε το θέσπισμα, γράφαμε ακριβώς αυτά τα λόγια, που εκείνη την εποχή μπορεί να είχαν φανεί παράδοξα: Η καθολική ψηφοφορία είναι αντεπανάσταση. Από τα γεγονότα που ακολούθησαν μπορεί να κρίνει κανείς αν είχαμε δίκιο στο θέμα αυτό. Οι εκλογές του 1848, διεξήχθησαν, στη μεγάλη τους πλειονότητα, από ιερείς, οπαδούς της νόμιμης βασιλείας, οπαδούς της μοναρχίας, από τα πιο αντιδραστικά και οπισθοδρομικά στοιχεία της Γαλλίας. Και δεν μπορούσε να ήταν αλλιώς».

Πιερ-Ζοζέφ Προυντόν

Οι κάθε λογής τεχνικοί της εξουσίας προσπαθούν διαχρονικά μέσω της εκλογικής διαδικασίας να ενδυναμώσουν το καθεστώς κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, ανεξάρτητα από τους τρόπους που χρησιμοποιούν ή το ιδεολογικό πρόσημο με το οποίο αναδεικνύουν τις μετατάστατα στον κομματικό ή κυβερνητικό καμβά, ως κύριο στόχο έχουν να κατασιγάσουν την κοινωνική οργή και να γεμίσουν τα κενά πολιτικής εκπροσώπησης».

(εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, *Η ενίσχυση του πολιτικού σκηνικού και η αναρχική προοπτική*, Απρίλιος 2012)

Όπερ και εγένετο.

Η «*άφθαρτη*» και με το τάχα μου ηθικό πλεονέκτημα αριστερά «τράβηξε κουπί» με τον καλύτερο τρόπο, την στιγμή που οι «παλιές» πολιτικές δυνάμεις έδειχναν να καταρρέουν. Η οικονομική «*κρίση*» απαιτούσε μια διευθέτηση την οποία δεν μπορούσαν να σηκώσουν οι «*κουρασμένοι*», «*διεφθαρμένοι*» και «*υπόλογοι*» για την καταστροφή πολιτικοί σχηματισμοί. Η αριστερά, για μια ακόμη φορά, έδωσε τα διαπιστευτήριά της. Το παραμύθι με το οποίο τάισε τους ψηφοφόρους ήταν απλό. Η «τίμια» αριστερά έπεσε στον λάκκο των λεόντων, αμάρτησε, πλην όμως δεν της άρεσε, υπάκουσε, αλλά δεν το έκανε με την θέλησή της.

Και έτσι, μετά την «κρίση» ήρθε η «διευθέτηση», η «αναδιάρθρωση του χρέους», οι λεονταρισμοί για το «κούρεμα» του «επαχθούς χρέους», που προϋπέθετε την αναγνώριση του, οι διεθνείς τραπεζίτες και οι «αγορές» ηρέμησαν αφού το «χρέος» πέρασε στα ευρωπαϊκά κράτη που εγγυήθηκαν το χρέος.

Μ' άλλα λόγια, οι ύαινες έγλειψαν και το τελευταίο κοκαλάκι.

«Οι εξουσιαστές, συνασπισμένοι κατά ομάδες, προσπαθούν να συμμετάσχουν ή να αντιμετωπίσουν τις συνθήκες αναδιανομής αυτού που ονομάζουν πλούτο και που στην

κυβέρνησης, πολιτικών προσώπων, που εναλλάσσονται

σης (του 1848), μια πράξη που προκάλεσε τη μεγαλύτερη επιδοκιμασία, ήταν η εφαρμογή της καθολικής ψηφοφορίας. Την ίδια ημέρα που εκδόθηκε το θέσπισμα, γράφαμε ακριβώς αυτά τα λόγια, που εκείνη την εποχή μπορεί να είχαν φανεί παράδοξα: Η καθολική ψηφοφορία είναι αντεπανάσταση. Από τα γεγονότα που ακολούθησαν μπορεί να κρίνει κανείς αν είχαμε δίκιο στο θέμα αυτό. Οι εκλογές του 1848, διεξήχθησαν, στη μεγάλη τους πλειονότητα, από ιερείς, οπαδούς της νόμιμης βασιλείας, οπαδούς της μοναρχίας, από τα πιο αντιδραστικά και οπισθοδρομικά στοιχεία της Γαλλίας. Και δεν μπορούσε να ήταν αλλιώς».

Πιερ-Ζοζέφ Προυντόν

Οι κάθε λογής τεχνικοί της εξουσίας προσπαθούν διαχρονικά μέσω της εκλογικής διαδικασίας να ενδυναμώσουν το καθεστώς κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, ανεξάρτητα από τους τρόπους που χρησιμοποιούν ή το ιδεολογικό πρόσημο με το οποίο αναδεικνύουν τις μεταξύ τους αντιθέσεις. Άλλοτε ανασύρονται μουχλιασμένες συνταγές περί «*πόλωσης*» του πολιτικού σκηνικού και άλλοτε προβάλλεται η ανάγκη εμβάθυνσης του «*πολιτικού πολιτισμού*» και των κυβερνήσεων συνεργασίας.

Χαρακτηριστική ήταν, μετά το 2009, η αναζήτηση του κατάλληλου ονόματος μιας πολυκομματικής κυβέρνησης και αν λόγου χάριν θα αποκαλούνταν «*κυβέρνηση εθνικής ενότητας*», ή «*κυβέρνηση έκτακτης ανάγκης*», ή «*κυβέρνηση συνεργασίας*», ή «*οικουμενική κυβέρνηση*», ή «*κυβέρνηση σωτηρίας*» ή «*συνδιακυβέρνηση*», ή «*κυβέρνηση διαλόγου*» ή «*μεταβατική κυβέρνηση*» και ούτω καθεξής.

Το ζητούμενο, όμως, πάντα παραμένει το ίδιο και απαράλλακτο. Είτε οι εξουσιαστές ζητούν «καθαρή» εντολή για να συγκροτήσουν «αυτοδύναμες» κυβερνήσεις είτε ζητούν την ενδυνάμωση των μικρών κομμάτων, οι επιδιώξεις τους δεν μπορούν να κρυφθούν.

Όπως γράφαμε τον Απρίλιο του 2012:

«Οι διαφωνίες, επομένως, και οι αντιθέσεις ανάμεσα στις εξουσιαστικές μερίδες, πολλές φορές και αυτές από επάνω μέχρι κάτω πλασματικές, όχι μόνο δεν διαταράσσουν την ενότητα των κυριαρχικών επιλογών, αλλά την ισχυροποιούν πολύ περισσότερο από τις συμφωνίες. Οι διαφοροποιήσεις την κατάλληλη στιγμή, οι «αποσχίσεις», ακόμα και οι πιο θορυβώδεις και μακροχρόνιες, το ξεσκαρτάρισμα των «καμένων» χαρτιών, ακόμα και αν πρόκειται για πρόσωπα που λίγο πριν προβάλλονταν ως αναντικα-

ραμύθι με το οποίο τάισε τους ψηφοφόρους ήταν απλό. Η «τίμια» αριστερά έπεσε στον λάκκο των λεόντων, αμάρτησε, πλην όμως δεν της άρεσε, υπάκουσε, αλλά δεν το έκανε με την θέλησή της.

Και έτσι, μετά την «κρίση» ήρθε η «διευθέτηση», η «αναδιάρθρωση του χρέους», οι λεονταρισμοί για το «κούρεμα» του «επαχθούς χρέους», που προϋπέθετε την αναγνώριση του, οι διεθνείς τραπεζίτες και οι «αγορές» ηρέμησαν αφού το «χρέος» πέρασε στα ευρωπαϊκά κράτη που εγγυήθηκαν το χρέος.

Μ' άλλα λόγια, οι ύαινες έγλειψαν και το τελευταίο κοκαλάκι.

«Οι εξουσιαστές, συνασπισμένοι κατά ομάδες, προσπαθούν να συμμετάσχουν ή να αντιμετωπίσουν τις συνθήκες αναδιανομής αυτού που ονομάζουν πλούτο και που στην πραγματικότητα είναι οι περιοχές, που θα ανακαταληφθούν από τους εταίρους του ήδη ενοποιημένου μπλοκ της κυριαρχίας, καθώς και οι μηχανισμοί που θα στήσουν και οι σχέσεις που θα επιβάλλουν στους σύγχρονους σκλάβους ή θα καθορίσουν μεταξύ τους. Αυτό λέγεται με απλά λόγια αναδιανομή. Αναδιανομή και ισχυροποίηση. Ισχυροποίηση, όμως, σημαίνει αδυνάτισμα όσων βρίσκονται κάτω από συνθήκες σκλαβιάς. Σημαίνει χειροτέρευση των όρων επιβίωσης, λιγότεροι απασχολούμενοι σκλάβοι, ακόμα περισσότερη εξαθλίωση, αύξηση των ασθενειών, «ξεσκαρτάρισμα». Σημαίνει καταστροφή όσων υπηρεσιών δεν εξυπηρετούν τις εξουσιαστικές ανάγκες και όσων μορφών εφηρμοσμένης δουλείας θεωρούνται ατελείς. Σημαίνει, ακόμα, τη μετατόπιση στην κοινωνική διαστρωμάτωση όσων δεν μπορούν να προσαρμοστούν στις συνθήκες που ανακατασκευάζονται. Ένα τεράστιο εργοτάξιο, όπου άλλα τμήματά του ξηλώνονται και άλλα κτίζονται. Άλλοι ανεβαίνουν στις σκαλωσιές κι άλλοι τις κατεβαίνουν, ενώ άλλοι γκρεμίζονται στο κενό. Και κάποιοι από άλλα σημεία καθορίζουν όλη αυτή την κινητικότητα, προσαρμόζοντάς την στις απαιτήσεις της κυριαρχίας τους».

(ό.π. εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, Απρίλιος 2012)

Η έλευση, λοιπόν, του Συριζα στην εξουσία (με την προσθήκη των ΑΝΕΛ) και η παραμονή του για περίπου πεντέμισι χρόνια ήταν η απαραίτητη επόμενη φάση μιας ιδιαίτερα μακρόχρονης διαδικασίας, που μεταξύ άλλων συμπεριελάμβανε μια συνεχή εναλλαγή σχημάτων δια-

κυβέρνησης, πολιτικών προσώπων, που εναλλάσσονται σε διάφορες θέσεις και κομματικούς σχηματισμούς, ώστε μέσω από συνεχείς «*διορθώσεις*» να λύνεται σε κάθε περίοδο η κοινή «*εξίσωση*» για τις διάφορες μερίδες των εξουσιαστών, μέσα και έξω από τον ελλαδικό χώρο.

Η παράδοση της εξουσίας στους τωρινούς διαχειριστές με όρους «αυτοδυναμίας» πραγματοποιήθηκε με τρόπο, ώστε να εξασφαλιστεί η πολυπόθητη για το σύνολο των εξουσιαστικών μερίδων πολιτική σταθερότητα και μάλιστα, ενώ ξεσπούσαν οι αλληλοδιαδεχόμενες και αλληλοκαλυπτόμενες «κρίσεις» (μεταναστευτική, ελληνοτουρκικά, υγειονομική, ενεργειακή, πολεμική, επισιτιστική).

Αλλά βλέπετε η «Τάξη» προϋποθέτει το «Χάος».

Η σιδηρά χειρ του Μητσοτάκη φαντάζει προτιμότερη εκτός εκπλήξεων από τους αμνούς ψηφοφόρους, τους ίδιους μάλλον που θα αφήσουν τον Τσίπρα να ωριμάσει λίγο περισσότερο. Για τον μεν πρώτο η αυτοδυναμία μοιάζει μ' ένα τρόπαιο, που δεν θα μπορούν ν' αμφισβητήσουν οι διεθνείς πάτρωνες. Ένα τρόπαιο που θα «διπλώσει» την τετραετία διακυβέρνησης, η οποία εξαντλείται οσωνούπω. Και όπως ενθυμούμαστε, η τελευταία οκταετία διακυβέρνησης σημειώθηκε επί του μεγαλειοτάτου αναντικατάστατου τότε πρωθυπουργού Κώστα Σημίτη και φυσικά του ομόσταβλου του Άκη Τσοχατζόπουλου και της υπόλοιπης αδηφάγας εκσυγχρονιστικής πασοκαρίας.

Και ενώ η ανάκτηση της επενδυτικής βαθμίδας έχει

συνέχεια στη σελ 5

συνέχεια από τη σελ. 2

Μάλιστα, μάλιστα, μάλιστα!

Μ' άλλα λόγια ο κατά τον Καράκουση λαουτζίκος είναι ***βαράτε με και ας κλαίω***, ας έρχεται η μια σφαλιάρα μετά την άλλη οι μοιρολάτρης λαός τις έχει συνηθίσει και σαν τα γίδια θα οδηγηθεί από τους κομματικούς τσοπάνηδες και πάλι στο εκλογικό μαντρί.

Και ο καημένος ο ***Αλέξης Τσίπρας*** ο εχθροπαθής και ιδεολογικά περιχαρακωμένος, τι θα απογίνει, που δεν μπορεί να πλαγιοκοπήσει τα μεσαία στρώματα. Ο Καράκουσης συμβουλεύει ότι για να καταφέρει, οφείλει απλά να ρίξει μια στον πισινό του Παυλάρα του Πολάκη δίχως κανένα ενδοιασμό.

Και ως του θαύματος η προτροπή του πρώην διευθυντή του Βήματος γίνεται πραγματικότητα με τον πιο ανέλπιστο (;) τρόπο. Πριν ***ο κόκορας του Βήματος*** λαλήσει τρεις φορές, ο ***Παύλος ο Πολάκης*** ζώνεται τ' άρματα και προαναγγέλλει εκκαθαρίσεις δημοσιογράφων, δικαστών και όλων των εχθρών του λαού, όλους αυτούς που θα «γλεντήσει» μαζί με τον ***Νίκο τον Παππά τον παραβάτη καθήκοντος***, μόλις η πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση, θα γίνει δεύτερη φορά αριστερή κυβέρνηση.

Και σηκώθηκε σκόνη μεγάλη. Και τα μουντζούρωσε όλα.

Ο ***υπουργός δημόσιας τάξης Θεοδωρικάκος*** σήκωσε αμέσως τα μανίκια μπρος την επικείμενη τρομοκρατική δράση του συριζαίου αντάρτη και έσπευσε να δηλώσει ότι η κίνηση Πολάκη, «*στην πραγματικότητα, άγγιξε τα όρια της τρομοκρατίας και εκπροσωπεί μια βαθιά ολοκληρωτική αντίληψη, διχαστική*».

Και έτσι ο ήρωας του λαού Παυλάρας θα μείνει έξω από ψηφοδέλτια του Συριζα, θα το ευχαριστηθεί και η ΝΔ θα εισακουστεί και ο Καράκουσης και ο Τσίπρας θα γίνει πιο κεντρώος, και η γη θα πλησιάσει την σελήνη και για όλα τα άλλα βλέπουμε ρε αδερφέ...

Λίβανος:

Συνεχίζονται οι συγκρούσεις ενάντια στις τράπεζες και το πολιτικό προσωπικό.

ΓΙΑ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΕΣ συνεχείς είναι οι δράσεις ενάντια στις τράπεζες και το διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα. Από το 2019 έχουν επιβληθεί περιορισμοί στις αναλήψεις των τραπεζικών καταθέσεων δημιουργώντας οικονομική ασφυξία στους καταθέτες. Το Φλεβάρη διαδηλωτές έσπασαν και πυρπόλησαν τράπεζες στη Βηρυτό κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων που πραγματοποιούνται στη πρωτεύουσα. Σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα, ο Λίβανος είναι αντιμέτωπος με μία από τις χειρότερες οικονομικές κρίσεις παγκοσμίως από το 1850, ενώ από το Νοέμβριο 2022 κανένα κόμμα ή κόμματα δεν αναλαμβάνουν την εξουσία. Πάνω από το 80% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, ενώ οι λιβανέζικες αρχές έχουν καταργήσει τις κρατικές επιδοτήσεις στα καύσιμα, τα φάρμακα και το αλεύρι. Το νόμισμα τους έχει χάσει το 98% της αξίας του τα τελευταία τρία χρόνια. Ενδιαφέρον, πάντως, παρουσιάζει το γεγονός, ότι έναν μήνα πριν την «ακυβερνησία» του Νοεμβρίου, η κυβέρνηση του Λιβάνου ήρθε σε συμφωνία με το Ισραήλ, με τη συνδρομή των ΗΠΑ βεβαίως, σχετικά με τα θαλάσσια σύνορα και την ΑΟΖ.

Αίγυπτος:

Ολοταχώς προς κατάρρευση και χρεωκοπία

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, την Κύπρο, την Τουρκία και το Λίβανο, σειρά έχει η Αίγυπτος για κατάρρευση της οικονομίας και των τραπεζών. Στην Παγκόσμια Σύνοδο Κορυφής των κυβερνήσεων που πραγματοποιήθηκε στα τέλη Φλεβάρη στο Ντουμπάι, ο αιγύπτιος πρόεδρος Αμπντέλ Φατάχ αλ-Σί-

σαν τα γίδια θα οδηγηθεί από τους κομματικούς τσοπάνηδες και πάλι στο εκλογικό μαντρί.

Και ο καημένος ο ***Αλέξης Τσίπρας*** ο εχθροπαθής και ιδεολογικά περιχαρακωμένος, τι θα απογίνει, που δεν μπορεί να πλαγιοκοπήσει τα μεσαία στρώματα. Ο Καράκουσης συμβουλεύει ότι για να καταφέρει, οφείλει απλά να ρίξει μια στον πισινό του Παυλάρα του Πολάκη δίχως κανένα ενδοιασμό.

Και ως του θαύματος η προτροπή του πρώην διευθυντή του Βήματος γίνεται πραγματικότητα με τον πιο ανέλπιστο (;) τρόπο. Πριν ***ο κόκορας του Βήματος*** λαλήσει τρεις φορές, ο ***Παύλος ο Πολάκης*** ζώνεται τ' άρματα και προαναγγέλλει εκκαθαρίσεις δημοσιογράφων, δικαστών και όλων των εχθρών του λαού, όλους αυτούς που θα «γλεντήσει» μαζί με τον ***Νίκο τον***

Ο υπουργός δημόσιας τάξης Θεοδωρικάκος σήκωσε αμέσως τα μανίκια μπρος την επικείμενη τρομοκρατική δράση του συριζαίου αντάρτη και έσπευσε να δηλώσει ότι η κίνηση Πολάκη, «*στην πραγματικότητα, άγγιξε τα όρια της τρομοκρατίας και εκπροσωπεί μια βαθιά ολοκληρωτική αντίληψη, διχαστική*».

Και έτσι ο ήρωας του λαού Παυλάρας θα μείνει έξω από ψηφοδέλτια του Συριζα, θα το ευχαριστηθεί και η ΝΔ θα εισακουστεί και ο Καράκουσης και ο Τσίπρας θα γίνει πιο κεντρώος, και η γη θα πλησιάσει την σελήνη και για όλα τα άλλα βλέπουμε ρε αδερφέ...

Λεόν

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΣΟΕΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ «ΑΝΟΙΧΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ» ΜΕ ΘΕΜΑ:

ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

– Οι διακρατικοί ανταγωνισμοί, ο ενδοκυριαρχικός πόλεμος στην Ουκρανία και η συμμετοχή του ελληνικού κράτους.

– Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός ως πολεμική προετοιμασία.

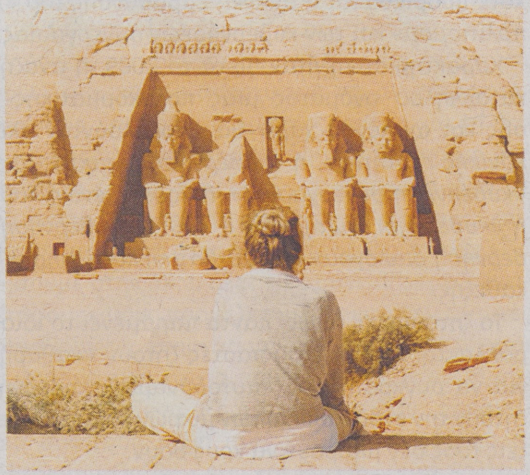
–Ο πόλεμος ως κομβικό σημείο της διαρκούς κρίσης.

2022 κανένα κόμμα ή κόμματα δεν αναλαμβάνουν την εξουσία. Πάνω από το 80% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, ενώ οι λιβανέζικες αρχές έχουν καταργήσει τις κρατικές επιδοτήσεις στα καύσιμα, τα φάρμακα και το αλεύρι. Το νόμισμα τους έχει χάσει το 98% της αξίας του τα τελευταία τρία χρόνια. Ενδιαφέρον, πάντως, παρουσιάζει το γεγονός, ότι έναν μήνα πριν την «ακυβερνησία» του Νοεμβρίου, η κυβέρνηση του Λιβάνου ήρθε σε συμφωνία με το Ισραήλ, με τη συνδρομή των ΗΠΑ βεβαίως, σχετικά με τα θαλάσσια σύνορα και την ΑΟΖ.

Αίγυπτος:

Ολοταχώς προς κατάρρευση και χρεωκοπία

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, την Κύπρο, την Τουρκία και το Λίβανο, σειρά έχει η Αίγυπτος για κατάρρευση της οικονομίας και των τραπεζών. Στην Παγκόσμια Σύνοδο Κορυφής των κυβερνήσεων που πραγματοποιήθηκε στα τέλη Φλεβάρη στο Ντουμπάι, ο αιγύπτιος πρόεδρος Αμπντέλ Φατάχ αλ-Σίσι δήλωσε ότι «χρειάζεται έναν ετήσιο κρατικό προϋπολογισμό ενός τρισεκατομμυρίου δολαρίων», από τα οποία δεν διαθέτει ούτε το ένα τέταρτο. Ζήτησε, επίσης, περαιτέρω στήριξη από ΗΑΕ, Σαουδική Αραβία και Κουβέιτ. Τον περασμένο Δεκέμβριο πήρε δάνειο 3 δις δολ. από το ΔΝΤ και μαζί πακέτο ιδιωτικοποιήσεων και περικοπών δημοσίων δαπανών. Σε αυτές τις δανειοδοτήσεις η απορία μας είναι η εξής: Πως γίνεται να ζητούνται τα λεγόμενα «ασημικά» μιας χώρας για ένα δάνειο 3 δις, όταν ο ετήσιος προϋπολογισμός της αγγίζει το 1 τρις και οι χώρες του Κόλπου έχουν διαθέσει τουλάχιστον 100 δις τα τελευταία χρόνια προς την Αίγυπτο; Το ΔΝΤ έδωσε πενταροδεκάρες και δεν υπάρχει συσχέτιση με το μέγεθος των απαιτήσεων που ζητεί. Όμως, λειτουργεί ως «λαγός», δημιουργεί τις συνθήκες ώστε οι λοιποί δανειστές να υφαρπάξουν μπιρ παρά τα περιουσιακά της χώρας.

Ερώτηση κουίζ: Τι κοινό έχουν όλες οι χρεωκοπημένες χώρες της Ανατολικής Μεσογείου – Ελλάδα, Τουρκία, Κύπρος, Λίβανος, Αίγυπτος;

Απάντηση: Μα τις **ΑΟΖ**, βεβαίως-βεβαίως!

Στ.

συνέχεια από τη σελ 3

χαρακτηριστεί ως «*εθνικός στόχος*», αναμένεται, σύμφωνα με αρμόδιες πηγές του ΥΠΟΙΚ, να έρθει μετά τις εθνικές εκλογές και αφού σχηματιστεί η νέα κυβέρνηση. Την ίδια στιγμή το φράγμα των 400 δισ. ευρώ, έσπασε τον Δεκέμβριο του 2022 το συνολικό δημόσιο χρέος της χώρας, ξεφεύγοντας κατά περίπου 8 δισ. ευρώ από το στόχο του υπουργείου Οικονομικών που τέθηκε μόλις τον περασμένο Νοέμβριο, ενώ, συγχρόνως, σύμφωνα με τους «ειδικούς», πηγή ανησυχίας αποτελούν και οι κρατικές εγγυήσεις προς τράπεζες, επιχειρήσεις, φυσικά πρόσωπα και δημόσιους φορείς, το ύψος των οποίων προσεγγίζει τα 30 δισ. ευρώ.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του υπουργείου Οικονομικών, το συνολικό δημόσιο χρέος της χώρας, στο τέλος του περασμένου Δεκεμβρίου, εκτινάχθηκε στο ποσό των 400,28 δισ. ευρώ, αυξημένο κατά 11,94 δισ. ευρώ, σε σχέση με τον Δεκέμβριο του 2021 όπου είχε διαμορφωθεί στα 388,34 δισ. ευρώ.

Και όλα αυτά ενώ, σύμφωνα με τον πρωθυπουργό Κυριάκο Μητσοτάκη, «είμαστε σε πόλεμο με την Ρωσία».

Όσο για τυχόν εκπλήξεις, έχουν γνώση οι φύλακες.

Δεν πέρασε, επίσης, απαρατήρητη η βαρυσήμαντη παρέμβαση-προτροπή του πρώην αντιπρόεδρου της κυβέρνησης Σαμαρά (Ιούνιος 2012 - Γενάρης 2015), Ευάγγελου Βενιζέλου, προς την πρόεδρο της Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου:

«*Είναι η στιγμή, ενόψει του προεκλογικού κλίματος, της όξυνσης, της πόλωσης και της τοξικότητας που εκχέεται, η Πρόεδρος της Δημοκρατίας να πάρει την πρωτοβουλία να καλέσει διαδοχικά σε ακρόαση τους αρχηγούς των κομμάτων. Να συζητήσει μαζί τους για το τι σημαίνει θεσμικός και πολιτικός πολιτισμός της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, τι σημαίνει συνταγματική νομιμότητα, τι σημαίνει συνταγματική δεοντολογία. Βεβαίως, δεν υποδεικνύω τίποτα. Η ίδια έχει την αρμοδιότητα αλλά και την απόλυτη ικανότητα να κάνει, με τη σοβαρότητα και την αυτοσυγκράτηση που τη διακρίνει, την καλύτερη επιλογή. Αλλά θεωρώ ότι είναι η στιγμή για μια ρυθμιστικού χαρακτήρα πρωτοβουλία*».

Ντροπή, Ευάγγελε, είσαι και συνταγματολόγος περιωπής, να προτείνεις «πράγματα» εκτός των συνταγματικά προβλεπόμενων προεδρικών αρμοδιοτήτων.

Και τώρα κυβέρνηση «ειδικού σκοπού» έχουμε, ή μήπως όχι;;;

Συσπείρωση Αναρχικών

ΕΘΝΙΚΗ ΟΔΟΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ - ΤΡΙΠΟΛΗΣ

Η Βίκυ και οι νέοι δρόμοι της ανάπτυξης

Στην παλαιά εθνική Καλαμάτας - Τρίπολης υπάρχουν εγκαταλελειμμένα μαγαζιά που κάποτε εξυπηρετούσαν τα διερχόμενα αυτοκίνητα. Χώροι ξεδοντιασμένοι, μάρτυρες μιας άλλης εποχής όχι τόσο μακρινής, σημεία αναφοράς για τα

εξυπηρετούσε τους ντόπιους θαμώνες, τους διερχόμενους φορτηγατζήδες και τους ταξιδιώτες που έκαναν στάση για

θηκε από τους μπάτσους, για τις φωτιές που τους άναψε και για τα θελήματα που δεν τους έκανε. Έτσι, με τον τρόπο

Γρήγορο ίντερνετ, γρήγορο ανέβασμα (upload), γρήγορο κατέβασμα (download), γρήγοροι δρόμοι. Να φτάσεις γρήγορα στην δουλειά και να δουλεύεις γρήγορα, να πιείς καφέδες, ισοτονικά και βιταμίνες ώστε να κινείσαι γρήγορα και να σκέφτεσαι γρήγορα, γιατί ο χρόνος είναι χρήμα, γρήγορος χρόνος πολύ χρήμα, μα μην γελιέσαι, αυτό το τελευταίο –για τα χρήματα– ισχύει για άλλους όχι για σένα, εσύ το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να κινείσαι γρήγορα. Εσύ θα ζεις γρήγορα, αλλά το χρήμα δεν θα φτάνει ποτέ σε σένα, δεν θα είναι ποτέ ανάλογο του τρεξίματός σου. Και έτσι, θα συνεχίσεις να το επιθυμείς και θα οφείλεις την ευτυχία που δεν έρχεται απ' αυτό

ΕΘΝΙΚΗ ΟΔΟΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ - ΤΡΙΠΟΛΗΣ

Η Βίκυ και οι νέοι δρόμοι της ανάπτυξης

Στην παλαιά εθνική Καλαμάτας - Τρίπολης υπάρχουν εγκαταλελειμμένα μαγαζιά που κάποτε εξυπηρετούσαν τα διερχόμενα αυτοκίνητα. Χώροι ξεδοντιασμένοι, μάρτυρες μιας άλλης εποχής όχι τόσο μακρινής, σημεία αναφοράς για τα γύρω χωριά που πολλές φορές χρησίμευαν ως τόπος συνάθροισης για τους κατοίκους. Ταβερνεία, παντοπωλεία, mini-market, ψιλικατζίδικα, μπαρ και αυτοσχέδιες καλύβες που πέριξ του δρόμου πουλούσαν αγροτικά προϊόντα. Εποχές που το ταξίδι προϋπέθετε μια στάση σ' αυτούς τους χώρους, κρατώντας ένα σημείο αναφοράς για τα μελλοντικά ταξίδια και μια επαφή με τους ανθρώπους που τους διαχειρίζονταν. Σήμερα, στους γρήγορους αυτοκινητόδρομους, η στάση γίνεται σε απρόσωπα κονσερβοποιημένα μαγαζιά-αλυσίδες και σε χημικές τουαλέτες. Η συνήθης επικοινωνία μεταξύ υπαλλήλων και πελάτη περιορίζεται στην ερώτηση για το είδος καφέ (brazilian ή arabica;).

Σε ένα χωριό, λοιπόν, όπου κάποτε περνούσε ο δρόμος, μέχρι να φτιαχτεί ο γρήγορος αυτοκινητόδρομος, υπήρχε και ένα συμπαθές «πολυμορφικό» μαγαζί, που άλλαζε χαρακτήρα ανάλογα με την ώρα της ημέρας. Εκεί δούλευε η Βίκυ (το όνομα είναι τυχαίο), μια ελληνοκαναδή κοπέλα που για άγνωστο λόγο η ζωή την έφερε σε αυτό το χωριό. Η Βίκυ εξυπηρετούσε τους ντόπιους θαμώνες, τους διερχόμενους φορτηγατζήδες και τους ταξιδιώτες που έκαναν στάση για φαγητό, καφέ και ποτό. Το ίδιο μαγαζί τη νύχτα μεταμορφωνόταν σε μπαρ με χαμηλό φωτισμό. Οι ξαναμμένοι ντόπιοι, φορτηγατζήδες και ταξιδιώτες έβρισκαν θαλπωρή στο μαγαζί που δούλευε η Βίκυ. Λίγα μέτρα από την πίσω αυλή του μαγαζιού υπήρχε ένα μικρό σπιτάκι, όπου οι μυημένοι έβρισκαν επί πληρωμή θαλπωρή στην αγκαλιά των κοπελιών που δούλευαν εκεί. Δεν γνωρίζω εάν η Βίκυ έκανε ή την ανάγκαζαν να κάνει αυτή την δουλειά.

Μεθυσμένα φλερτ, συνήθως άγαρμπα μεταξύ σουβλακιών, ποτών, μακαρονάδων και λαϊκοπόπ μουσικής. Αλισβερίσι άλλων εποχών, άλλων ταχυτήτων. Κάπου τον Αύγουστο του 2007, η Βίκυ εμφανίσθηκε με ένα βουλωμένο μελανιασμένο μάτι. Οι μπάτσοι της περιοχής την είχαν κατηγορήσει για κάποιες φωτιές. Ήταν ο Αύγουστος όπου όλη η Πελοπόννησος είχε πάρει φωτιά. Η Βίκυ προσήχθη στο τμήμα και εκεί ξυλοκοπήθηκε από τους μπάτσους. Βέβαια, η Βίκυ δεν είχε καμία σχέση με αυτές τις φωτιές. Η ίδια άναβε φωτιές, αλλά στο μαγαζί που δούλευε. Πιθανόν γι' αυτό και ξυλοκοπήθηκε από τους μπάτσους, για τις φωτιές που τους άναψε και για τα θελήματα που δεν τους έκανε. Έτσι, με τον τρόπο αυτό οι μπάτσοι ισορρόπησαν την σεξουαλική τους ανωμαλία, στο σώμα της Βίκυς. Μετά από αυτό η Βίκυ ήθελε να εξαφανισθεί από το χωριό.

Τα χρόνια πέρασαν και η περιοχή εκσυγχρονίστηκε, η ανάπτυξη ακούμπησε το χωριό και το μαράζωσε, όπως και το συγκεκριμένο μπαρ-σουβλατζίδικο-εστιατόριο. Η κατασκευή του μεγάλου αυτοκινητόδρομου γιορτάστηκε από όλους με χαρά, μα το χωριό δεν είχε λόγο να γιορτάσει. Οι οδηγοί έγιναν γρήγοροι, οι φορτηγατζήδες πλέον πρέπει γρήγορα να παραδώσουν το εμπόρευμα και το μπαρ ξεχάστηκε, μαζί με το χωριό. Με τον καιρό η Βίκυ έψαξε να βρει αλλού να ζήσει, το μπαρ έκλεισε και το σπιτάκι νοικιάστηκε.

Ανάπτυξη, ταχύτητα, εκσυγχρονισμός. Όλοι πλέον οφείλουμε να κινούμαστε γρήγορα. Οτιδήποτε αργό θεωρείται απαρχαιωμένο, χωρίς καμία δυνατότητα εξέλιξης, έξω από αυτή την εποχή, μη ανταγωνιστικό και μη εμπορεύσιμο. Οποιοσδήποτε που για κάποιο λόγο κινείται αργά, δεν αναπτύσσεται και δεν εκσυγχρονίζεται. Έτσι μας λένε.

Γρήγορο ίντερνετ, γρήγορο ανέβασμα (upload), γρήγορο κατέβασμα (download), γρήγοροι δρόμοι. Να φτάσεις γρήγορα στην δουλειά και να δουλεύεις γρήγορα, να πιείς καφέδες, ισοτονικά και βιταμίνες ώστε να κινείσαι γρήγορα και να σκέφτεσαι γρήγορα, γιατί ο χρόνος είναι χρήμα, γρήγορος χρόνος πολύ χρήμα, μα μην γελιέσαι, αυτό το τελευταίο –για τα χρήματα– ισχύει για άλλους όχι για σένα, εσύ το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να κινείσαι γρήγορα. Εσύ θα ζεις γρήγορα, αλλά το χρήμα δεν θα φτάνει ποτέ σε σένα, δεν θα είναι ποτέ ανάλογο του τρεξίματος σου. Και έτσι, θα συνεχίσεις να το επιθυμείς και θα οφείλεις την ευτυχία που δεν έρχεται απ' αυτό.

Μην γελιόμαστε, όσο εμείς θα συνεχίσουμε να ζούμε με τις αντιφάσεις μας. Μπορεί να κινούμαστε γρήγορα σε γρήγορους δρόμους, όσο τα αφεντικά μας θέλουν αποδοτικούς και γρήγορους, όσο νομίζουμε ότι απολαμβάνουμε τους κόπους μας, δηλαδή τα θελήματα των αφεντικών, η ζωή μας θα παραμένει αργή, σχεδόν στάσιμη, χωρίς κανένα περιθώριο ανάπτυξης με θολό ορίζοντα. Θα κυλάει άοσμη μέρα με την μέρα, ο προγραμματισμός θα γίνεται μέρα με την μέρα, αλλά θα συνεχίζουμε να χαιρόμαστε ότι μπορούμε να σερφάρουμε διαδικτυακά γρήγορα, να ταξιδεύουμε γρήγορα, να είμαστε αποδοτικοί και γρήγοροι στις δουλειές μας, να νιώθουμε την ανάπτυξη, να χαιρόμαστε με νέα πολεοδομικά έργα, με νέους δρόμους, και να επιθυμούμε τα χρήματα που μας αξίζουν και δεν μας έρχονται, τα χρήματα που θα μας δώσουν την ευτυχία. Ζούμε γρήγορα, αλλά οι ζωές μας είναι στάσιμες και όλο αυτό επειδή ζούμε γρήγορα, σαν το σκύλο που κυνηγάει την ουρά του, μια αέναη μη κίνηση.

Ε.

Κοινή Δήλωση από Αναρχικούς στην Τουρκία σχετικά με τους σεισμούς

Anarşist Dayanışma Koordinasyonu
@anarsistdaynsma · **Follow**

Farklı şehirlerden anarşistler olarak #deprem sürecine dair açıklamamız:

Dayanışmayı ve Bu Düzene Karşı Mücadeleyi Büyütelim

ilçesinde 7,6 büyüklüğünde iki depremle sarsıldık. Resmi açıklamalara göre bile şimdiden binlerce kişinin yaşamını yitirdiği, binlercesinin yaralandığı, yüz binlerce insanın doğrudan etkilendiği bir felaketle karşı karşıyayız.

Depremler doğal olaylar olsa da sonrasında yaşananlar kaçınılmaz, "doğal" bir felaket olmanın çok ötesinde. Öncelikle depremlerin bu kadar yıkıcı olmasının temelinde kapitalizmin neden olduğu merkezileşmenin, yoğun kentleşmenin ve metropolleşmenin yattığını vurgulamak gerekiyor. Bununla birlikte son yıllarda Türkiye'de kapitalist gelişimin gayrimenkul rantına ve talana dayalı olmasının sonuçları bu depremle birlikte bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu. Bilim insanlarının yıllardır yaptıkları uyarılara, o bölgede yakın bir dönem içinde büyük bir deprem olacağının ve ne yapılması gerektiğinin biliniyor olmasına rağmen hiçbir şey yapılmamış olması, sözde deprem yasalarına rağmen denetimsiz ve çarpık yapılaşmanın sürmesi bu felakete davetiye çıkarmış oldu. Hastaneler, karakollar ve birkaç yıllık binalar bile yerle bir oldu, yollar, köprüler kullanılamaz hale geldi.

Felaket deprem sonrasında devletin ortaya koyduğu "performans" nedeniyle daha da büyüdü. İlk gün çok kritik olması rağmen devlet elindeki imkanlarının önemli bir kısmını kullanmadı, o bolca övünülen devasa militarist aygıt insanların yaşamı söz konusu olduğu zaman harekete geçmedi, arama-kurtarma ekipleri ve yardımlar saatler geçmesine rağmen birçok yere ulaşamadı. Devlet gücünü seferber etmezken emekçiler, ezilenler, halklar arasında var olduğunu çok iyi bildiğimiz doğal dayanışma duyguları

atmak için yine bilindik yöntemlere başvurdu. Türkiye'nin bir deprem bölgesi olduğu, bu felaketlerin adeta kader olduğu söylemiyle birlikte, camilerden sela okunması ve yaşamını yitirenlere "şehit" denilmesi ile süslenen "milli yas" temsili sahneye konuldu. Yine egemen sınıfların çıkarları milliliğin ardına gizlenmek istendi. Öte yandan uygun olmayan yerlere kötü malzemelerle binalar yapan müteahhitleri, temel ihtiyaç malzemelerini saklayan, fahiş fiyatlara satış yapan fırsatçıları ve bu düzenin bizim yaşamlarımızı çaldığını görmeyenler, ihtiyaç duydukları gıda ve çeşitli malzemeleri aldıkları için depremzedeleri hırsızlıkla, yağmacılıkla suçlamaktan geri durmadılar. Hatta devletin yaptıklarını ve yapmadıklarının üstünü kapatmaya çalışan kimi faşistler "askerlere yağmacılara ateş açma emri verilmesi" önerisini açıkça dillendirmekten de utanmadılar. Bu utanmazlıkta gizli olan ise devletin asıl görevinin insanların yaşamlarını korumak değil, sermayenin çıkarlarını ve kendi iktidarlarını ne pahasına olsun savunmak olduğu gerçeğidir.

Kapitalizm bizi bir kez daha korkunç ve kitlesel biçimde öldürdü. Bu kitlesel katliamdan, kapitalist barbarlık ve bu düzenden çıkar sağlayanlar, dolaylı veya doğrudan inşaat rantından beslenen tüm sermayedarlar, inşaat rantına ve kentlerin talanına dayalı politikaları bugüne kadar sürdüren tüm merkezi iktidarlar ve yerel yönetimler, yani tüm düzen partileri ve siyasetçileri sorumludur. Bugün derin bir yara aldık. Bizler milyonlarca emekçi ve ezilen olarak dayanışmayı büyüterek yaralarımızı saracağız. Ancak o düzen siyasetinin aktörlerine sesleniyoruz: yaptıklarınızı

ταν ένας μεγάλος σεισμός στην περιοχή αυτή στο εγγύς μέλλον και τι θα έπρεπε να γίνει, τίποτα δεν έγινε και *η συνέχιση της ανεξέλεγκτης και χωρίς σχέδιο δόμησης προκάλεσαν αυτήν την καταστροφή*. Νοσοκομεία, δημόσια κτίρια, ακόμη και κτίρια ηλικίας λίγων ετών, καταστράφηκαν, οι δρόμοι και οι γέφυρες αχρηστεύτηκαν.

Η καταστροφή επιδεινώθηκε από την «συμπεριφορά» του κράτους μετά τον σεισμό. Αν και η πρώτη μέρα ήταν πολύ κρίσιμη, το κράτος δεν χρησιμοποίησε σημαντικό μέρος των μέσων που έπρεπε να διατεθούν. Ο τεράστιος, όπως διαφημίζεται, μιλιταριστικός

μενη προβολή του σεισμογενούς εδάφους της Τουρκίας και του «μοιραίου» των καταστροφών, προχώρησαν σε μια παράσταση «εθνικού πένθους» ωθώντας τα τζαμιά να αποκαλούν, εκείνους που έχασαν την ζωή τους, «μάρτυρες». Για άλλη μια φορά, προσπαθούν να κρύψουν τα συμφέροντα των κυρίαρχων πίσω από τον εθνικισμό.

Από την άλλη πλευρά, οι εργολάβοι που έχτισαν κτίρια με ακατάλληλα υλικά σε ακατάλληλα μέρη, όλοι αυτοί που άρπαξαν την ευκαιρία να πλουτίσουν κρύβοντας είδη πρώτης ανάγκης και πουλώντας τα σε υπερβολικές τιμές, δεν δίστασαν να κατηγορήσουν τα θύματα του σεισμού για κλοπή και λεηλασία καθώς προσπαθούσαν να βρουν τρόφιμα και υλικά που χρειάζονταν για την διάσωση. Κάποιοι φασίστες, μάλιστα, προσπαθώντας να καλύψουν τι έπραξε και τι δεν έπραξε το κράτος, δεν ντράπηκαν να απαιτήσουν ότι πρέπει «οι στρατιώτες να διαταχθούν να ανοίξουν πυρ σε αυτούς που κάνουν ''πλιάτσικο''».

Πίσω από αυτά τα απίστευτα γεγονότα, προβάλλει καθαρά το γεγονός ότι το κύριο καθήκον του κράτους δεν

kapitalizmin neden olduğu merkezileşmenin, yoğun kentleşmenin ve metropolleşmenin yattığını vurgulamak gerekiyor. Bununla birlikte son yıllarda Türkiye'de kapitalist gelişimin gayrimenkul rantına ve talana dayalı olmasının sonuçları bu depremle birlikte bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu. Bilim insanlarının yıllardır yaptıkları uyarılara, o bölgede yakın bir dönem içinde büyük bir deprem olacağının ve ne yapılması gerektiğinin biliniyor olmasına rağmen hiçbir şey yapılmamış olması, sözde deprem yasalarına rağmen denetimsiz ve çarpık yapılaşmanın sürmesi bu felakete davetiye çıkarmış oldu. Hastaneler, karakollar ve birkaç yıllık binalar bile yerle bir oldu, yollar, köprüler kullanılamaz hale geldi.

Felaket deprem sonrasında devletin ortaya koyduğu "performans" nedeniyle daha da büyüdü. İlk gün çok kritik olması rağmen devlet elindeki imkanlarının önemli bir kısmını kullanmadı, o bolca övünülen devasa militarist aygıt insanların yaşamı söz konusu olduğu zaman harekete geçmedi, arama-kurtarma ekipleri ve yardımlar saatler geçmesine rağmen birçok yere ulaşamadı. Devlet gücünü seferber etmezken emekçiler, ezilenler, halklar arasında var olduğunu çok iyi bildiğimiz doğal dayanışma duyguları

müteahhitleri, temel ihtiyaç malzemelerini saklayan, fahiş fiyatlara satış yapan fırsatçıları ve bu düzenin bizim yaşamlarımızı çaldığını görmeyenler, ihtiyaç duydukları gıda ve çeşitli malzemeleri aldıkları için depremzedeleri hırsızlıkla, yağmacılıkla suçlamaktan geri durmadılar. Hatta devletin yaptıklarını ve yapmadıklarının üstünü kapatmaya çalışan kimi faşistler "askerlere yağmacılara ateş açma emri verilmesi" önerisini açıkça dillendirmekten de utanmadılar. Bu utanmazlıkta gizli olan ise devletin asıl görevinin insanların yaşamlarını korumak değil, sermayenin çıkarlarını ve kendi iktidarlarını ne pahasına olsun savunmak olduğu gerçeğidir.

Kapitalizm bizi bir kez daha korkunç ve kitlesel biçimde öldürdü. Bu kitlesel katliamdan, kapitalist barbarlık ve bu düzenden çıkar sağlayanlar, dolaylı veya doğrudan inşaat rantından beslenen tüm sermayedarlar, inşaat rantına ve kentlerin talanına dayalı politikaları bugüne kadar sürdüren tüm merkezi iktidarlar ve yerel yönetimler, yani tüm düzen partileri ve siyasetçileri sorumludur. Bugün derin bir yara aldık. Bizler milyonlarca emekçi ve ezilen olarak dayanışmayı büyüterek yaralarımızı saracağız. Ancak o düzen siyasetinin aktörlerine sesleniyoruz: yaptıklarınızı

Στις 6 Φεβρουαρίου, οι αναρχικοί από διάφορες πόλεις εξέδωσαν κοινή δήλωση μετά το σεισμό. Ακολουθεί το πλήρες κείμενό τους:

Ας οικοδομήσουμε την αλληλεγγύη και τον αγώνα ενάντια σε αυτή την τάξη πραγμάτων

Στις 6 Φεβρουαρίου, ταρακουνηθήκαμε από δύο σεισμούς. Ο πρώτος στις 4.17π.μ. στην περιοχή **Pazarcika Mereşê** με μέγεθος 7,7 Ρίχτερ και ο δεύτερος στις 1.24μ.μ. στην περιοχή του **Elbîstan Mereşê** με μέγεθος 7,6. Ακόμη και σύμφωνα με τις επίσημες δηλώσεις, αντιμετωπίζουμε ήδη μια καταστροφή στην οποία χιλιάδες ζωές έχουν χαθεί, χιλιάδες άνθρωποι έχουν τραυματιστεί και εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι έχουν πληγεί με κάθε τρόπο.

Αν και οι σεισμοί είναι φυσικά φαινόμενα, αυτό που συμβαίνει στη συνέχεια είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια αναπόφευκτη «φυσική» καταστροφή. Πρώτα από όλα, θα πρέπει να τονιστεί ότι η πυκνή αστικοποίηση και η μητροπολιτικοποίηση που προκαλούνται από τον καπιταλισμό αποτελούν τις κύριες αιτίες της τόσο μεγάλης καταστροφικότητας των σεισμών. Ωστόσο, αυτός ο σεισμός αποκάλυψε για άλλη μια φορά τις συνέπειες της καπιταλιστικής ανάπτυξης στην Τουρκία τα τελευταία χρόνια, η οποία βασίζεται στα ακίνητα, τα ενοίκια και τη λεηλασία.

Παρά τις προειδοποιήσεις από επιστήμονες εδώ και χρόνια, παρά το γεγονός ότι ήταν γνωστό και ότι αναμενόταν ένας μεγάλος σεισμός στην περιοχή αυτή στο εγγύς μέλλον και τι θα έπρεπε να γίνει, τίποτα δεν έγινε και *η συνέχιση της ανεξέλεγκτης και χωρίς σχέδιο δόμησης προκάλεσαν αυτήν την καταστροφή*. Νοσοκομεία, δημόσια κτίρια, ακόμη και κτίρια ηλικίας λίγων ετών, καταστράφηκαν, οι δρόμοι και οι γέφυρες αχρηστεύτηκαν.

Η καταστροφή επιδεινώθηκε από την «συμπεριφορά» του κράτους μετά τον σεισμό. Αν και η πρώτη μέρα ήταν πολύ κρίσιμη, το κράτος δεν χρησιμοποίησε σημαντικό μέρος των μέσων που έπρεπε να διατεθούν. Ο τεράστιος, όπως διαφημίζεται, μιλιταριστικός μηχανισμός του, δεν κινήθηκε, ενώ διακυβεύονταν ανθρώπινες ζωές. Οι ομάδες αναζήτησης, διάσωσης και βοήθειας δεν έφτασαν σε πολλά μέρη, ακόμη και μετά από ώρες.

Ενόσω το κράτος δεν κινητοποιούσε τους μηχανισμούς του, τα φυσικά συναισθήματα της αλληλεγγύης που γνωρίζουμε πολύ καλά ότι υπάρχουν μεταξύ των εργαζομένων, των καταπιεσμένων και, γενικότερα, των ανθρώπων, εκφράστηκαν στο έπακρο. Χιλιάδες κινητοποιήθηκαν, με τις δικές τους δυνατότητες, για να διασώσουν ανθρώπους από τα συντρίμμια εκφράζοντας έμπρακτα αλληλεγγύη στα θύματα του σεισμού. Σύντομα, ξεκίνησε μια τεράστια κινητοποίηση κοινωνικής αλληλεγγύης σε ολόκληρη τη χώρα.

Και ενώ οι άνθρωποι αγωνίζονταν για τη ζωή τους, η κυβέρνηση κατέφευγε και πάλι στις συνήθεις μεθόδους για να απαλλαγεί από τις ευθύνες της. Μαζί με την επαναλαμβανό-

και του «μοιραίου» των καταστροφών, προχώρησαν σε μια παράσταση «εθνικού πένθους» ωθώντας τα τζαμιά να αποκαλούν, εκείνους που έχασαν την ζωή τους, «μάρτυρες». Για άλλη μια φορά, προσπαθούν να κρύψουν τα συμφέροντα των κυρίαρχων πίσω από τον εθνικισμό.

Από την άλλη πλευρά, οι εργολάβοι που έχτισαν κτίρια με ακατάλληλα υλικά σε ακατάλληλα μέρη, όλοι αυτοί που άρπαξαν την ευκαιρία να πλουτίσουν κρύβοντας είδη πρώτης ανάγκης και πουλώντας τα σε υπερβολικές τιμές, δεν δίστασαν να κατηγορήσουν τα θύματα του σεισμού για κλοπή και λεηλασία καθώς προσπαθούσαν να βρουν τρόφιμα και υλικά που χρειάζονταν για την διάσωση. Κάποιοι φασίστες, μάλιστα, προσπαθώντας να καλύψουν τι έπραξε και τι δεν έπραξε το κράτος, δεν ντράπηκαν να απαιτήσουν ότι πρέπει «οι στρατιώτες να διαταχθούν να ανοίξουν πυρ σε αυτούς που κάνουν ''πλιάτσικο''».

Πίσω από αυτά τα απίστευτα γεγονότα, προβάλλει καθαρά το γεγονός ότι το κύριο καθήκον του κράτους δεν είναι να προστατεύει τη ζωή των ανθρώπων, αλλά να υπερασπίζεται τα συμφέροντα του κεφαλαίου και την εξουσία του, με κάθε κόστος.

Ο καπιταλισμός μας σκότωσε για άλλη μια φορά μαζικά και με φρικτό τρόπο. Η καπιταλιστική βαρβαρότητα και εκείνοι που επωφελούνται, όλοι οι καπιταλιστές που τρέφονται άμεσα ή έμμεσα από τις πολιτικές της κεντρικής ή περιφερειακής Διοίκησης Κατασκευών οι οποίες βασίζονται στο ενοίκιο της οικοδομής και τη λεηλασία των πόλεων –με άλλα λόγια οι πολιτικοί και τα κόμματα– *είναι υπεύθυνοι για αυτή τη μαζική δολοφονία*.

Σήμερα έχουμε τραυματιστεί βαθιά. Εμείς, ως εκατομμύρια εργαζόμενοι και καταπιεσμένοι, θα θεραπεύσουμε τις πληγές μας κτίζοντας και ενισχύοντας την αλληλεγγύη.

Ειδοποιούμε, όμως, τους υπεύθυνους αυτής της κρατικής πολιτικής: δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τι κάνατε και τι δεν έχετε κάνει. Έχουμε χάσει φίλους, οικογένειες, αγαπημένους, αλλά δεν θρηνούμε. **Αισθανόμαστε θυμό, βιώνουμε οργή.**

Ένας κόσμος ελεύθερος θα ανθίσει μέσα από την οργή μας.

ΠΗΓΕΣ:

Τα ανωτέρω προέρχονται από το yeryuzupostasi.org

καπιταλιστική βαρβαρότητα και εκείνοι που επωφελούνται, όλοι οι καπιταλιστές που τρέφονται άμεσα ή έμμεσα από τις πολιτικές της κεντρικής ή περιφερειακής Διοίκησης Κατασκευών οι οποίες βασίζονται στο ενοίκιο της οικοδομής και τη λεηλασία των πόλεων –με άλλα λόγια οι πολιτικοί και τα κόμματα– *είναι υπεύθυνοι για αυτή τη μαζική δολοφονία*.

Σήμερα έχουμε τραυματιστεί βαθιά. Εμείς, ως εκατομμύρια εργαζόμενοι και καταπιεσμένοι, θα θεραπεύσουμε τις πληγές μας κτίζοντας και ενισχύοντας την αλληλεγγύη.

Ειδοποιούμε, όμως, τους υπεύθυνους αυτής της κρατικής πολιτικής: δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τι κάνατε και τι δεν έχετε κάνει. Έχουμε χάσει φίλους, οικογένειες, αγαπημένους, αλλά δεν θρηνούμε. **Αισθανόμαστε θυμό, βιώνουμε οργή.**

Ένας κόσμος ελεύθερος θα ανθίσει μέσα από την οργή μας.

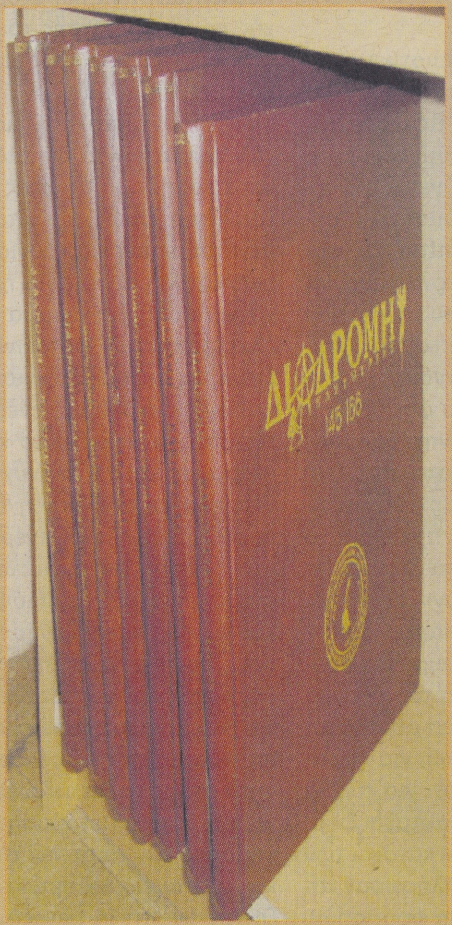
ΠΗΓΕΣ:

Τα ανωτέρω προέρχονται από το yeryuzupostasi.org.

https://itsgoingdown.org/joint-declaration-from-turkish-anarchists-lets-build-solidarity-and-the-struggle-against-this-order/

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)
9ος » (φύλλα 189-210)

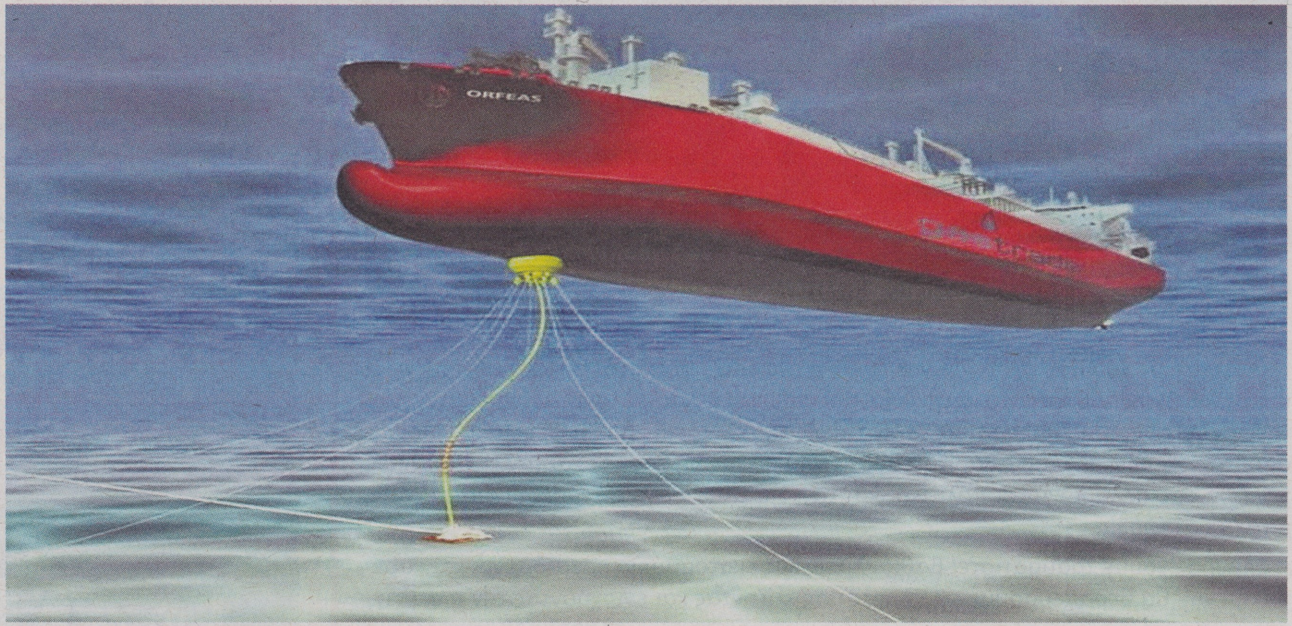
***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 32 651 740 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

Είναι; Παριστάνουν; ή μήπως μας θεωρούν βλάκες; Ηλεκτροκίνηση, Ορυκτά και LNG

Ο παραπάνω τίτλος μπορεί να λειτουργήσει και σωρευτικά και όχι μονάχα διαζευκτικά. Μπορεί να ισχύσει σε πάρα πολλές περιπτώσεις όπου εμπλέκεται η κρατική και οικονομική εξουσία με τις ζωές μας και την καθημερινότητα μας. Αλλά μάς ήρθε στο νου, όταν πληροφορηθήκαμε ότι έχουν ξεκινήσει να εκδίδονται ανακοινώσεις από τις δημοτικές και περιφερειακές διοικήσεις διεθνώς, προτρέποντας σε αποφυγή φόρτισης των αυτοκινήτων σε συγκεκριμένες ώρες. Ο λόγος; Οι διακοπές ρεύματος λόγω υπερφόρτωσης του δικτύου!!! Όπως γνωρίζουν πια οι πάντες, ένα από τα μεγαλύτερα ζητήματα παγκοσμίως είναι η διαχείριση της ενέργειας. Ο ενεργοβόρος καταναλωτικός τρόπος ζωής απειλεί τη σπάνη των πρώτων υλών και ενώ όλα αυτά είναι γνωστά, τα τελευταία χρόνια βομβαρδιζόμαστε από την προώθηση για χρήση και απόκτηση ηλεκτρικών αυτοκινήτων και μέσων. Όλες οι διαφημίσεις και εκδόσεις που αφορούν τα αυτοκίνητα είναι σαφώς προσανατολισμένες προς τη χρήση ηλεκτρικού αυτοκινήτου. Προφανείς απορίες που σχετίζονται με τη φόρτιση και κατανάλωση ενέργειας αντιμετωπίζονται κατά το δοκούν, και εξαρτάται από ποιόν θέτει τις ερωτήσεις. Ταυτόχρονα, νομοθετούν στην, από το 2035, απαγόρευση πώλησης καινούργιων αυτοκινήτων με κινητήρες εσωτερικής καύσης (βενζίνη/ντίζελ). Την αρχή έκανε η πολιτεία της Καλιφόρνιας και ακολούθησε η ΕΕ, με τις αποφάσεις αυτές να «μπερδεύουν» λίγο τις προθέσεις των πολιτικών. Άλλωστε, όπως διαπιστώθηκε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο πρόσφατα, στην υπόθεση Καϊλή, οι λομπίστες που κατά χιλιάδες κατοικοεδρεύουν στα κέντρα αποφάσεων, ένθεν κακείθεν του Ατλαντικού, επιδρούν με τον πλέον καταλυτικό τρόπο στις ζωές μας. **Την ίδια ώρα, λοιπόν, που νομοθετούν για τη διακοπή αυτών των αυτοκινήτων προωθώντας τα ηλεκτροκίνητα, εκδίδουν ανακοινώσεις που περιορίζουν τα χρονικά διαστήματα φόρτισης των οχημάτων.** Είναι; Παριστάνουν; ή μας θεωρούν βλάκες;

Στην Καλιφόρνια, για παράδειγμα, η ρυθμιστική αρχή

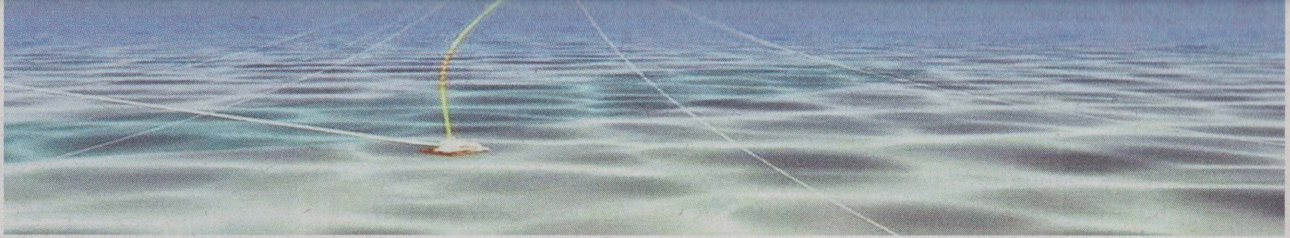
Ολλανδίας, αλλά ο περιορισμένος μέχρι στιγμής στόλος ηλεκτροκίνητων οχημάτων δεν έχει κάνει ακόμη εμφανές το πρόβλημα. Οι «λομπίστες», όμως, προτείνουν να φτιαχτεί αυτόνομο δίκτυο ηλεκτρικής γραμμής κατά μήκος των αυτοκινητοδρόμων ώστε να μην επιβαρύνεται το επαρχιακό ηλεκτρικό δίκτυο. Δηλαδή, από τη μία και καλά προωθείται η ηλεκτροκίνηση ως «πράσινη» επιλογή, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να κατασκευαστούν νέα δίκτυα ισχύος. Κοροϊδεύουν για πολλοστή φορά καταστρέφοντας τους πόρους του πλανήτη.

Και σε αυτό το σημείο έχει ενδιαφέρον να δούμε τι λένε οι επιστήμονες, που τόσο πολύ άκουγε, κατά τ' άλλα, η παγκόσμια πολιτική εξουσία κατά τη διάρκεια της εποχής covid. Ερευνητές του Πανεπιστημίου Στάνφορντ της Καλιφόρνια, με δημοσίευσή τους στο περιοδικό «Nature

πλήρη εξέλιξη και αφορά τα ποσοστά που κάθε τομέας θα κατέχει: τι ποσοστά θα έχουν οι εξορύξεις πετρελαίου, τι οι ΑΠΕ, τι ο λιγνίτης κ.ο.κ.. Ταυτόχρονα τα χρονοδιαγράμματα που τίθενται για τις μεταβάσεις φανερώνουν τις πιέσεις που ασκούνται παρασκηνιακά. Δεν τους ενδιαφέρει ούτε ο πλανήτης ούτε το κλίμα παρά μονάχα τα νέα κέρδη που οραματίζονται. Πλασάρουν νέες χρήσεις με τον ίδιο τρόπο που λανσάρουν τα ίδια προϊόντα με διαφορετικό περιτύλιγμα για λόγους μάρκετινγκ. Σταθερός τους στόχος είναι το πως θα ξεγελάσουν το κοινό τους, είτε είναι καταναλωτής είτε είναι ψηφοφόρος. Και όλες αυτές οι καμπάνιες για «πράσινη μετάβαση» παρακολουθούμε πως μπαίνουν σε χρονοντούλαπο μετά την πολεμική σύρραξη Ρωσίας-Ουκρανίας. Ο λιγνίτης επιστρέφει και παρασέρνει όλα αυτά τα αφηγήματα. Φυσικά, επειδή τα πρότζε-

τη χρήση ηλεκτρικού αυτοκινήτου. Προφανείς απορίες που σχετίζονται με τη φόρτιση και κατανάλωση ενέργειας αντιμετωπίζονται κατά το δοκούν, και εξαρτάται από ποιόν θέτει τις ερωτήσεις. Ταυτόχρονα, νομοθετούν στην, από το 2035, απαγόρευση πώλησης καινούργιων αυτοκινήτων με κινητήρες εσωτερικής καύσης (βενζίνη/ντίζελ). Την αρχή έκανε η πολιτεία της Καλιφόρνιας και ακολούθησε η ΕΕ, με τις αποφάσεις αυτές να «μπερδεύουν» λίγο τις προθέσεις των πολιτικών. Άλλωστε, όπως διαπιστώθηκε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο πρόσφατα, στην υπόθεση Καϊλή, οι λομπίστες που κατά χιλιάδες κατοικοεδρεύουν στα κέντρα αποφάσεων, ένθεν κακείθεν του Ατλαντικού, επιδρούν με τον πλέον καταλυτικό τρόπο στις ζωές μας. **Την ίδια ώρα, λοιπόν, που νομοθετούν για τη διακοπή αυτών των αυτοκινήτων προωθώντας τα ηλεκτροκίνητα, εκδίδουν ανακοινώσεις που περιορίζουν τα χρονικά διαστήματα φόρτισης των οχημάτων.** Είναι; Παριστάνουν; ή μας θεωρούν βλάκες;

Στην Καλιφόρνια, για παράδειγμα, η ρυθμιστική αρχή ενέργειας της Πολιτείας ζήτησε από τους κατόχους ηλεκτρικών αυτοκινήτων να μην τα φορτίζουν τις ώρες αιχμής, καθώς υπάρχει κίνδυνος διακοπής ρεύματος. Έτσι, από τις 16.00 – 21.00 θα πρέπει να αποφεύγεται η φόρτιση ηλεκτρικών αυτοκινήτων. Αντιλαμβανόμαστε τι σημαίνει διακοπή ρεύματος στα αμερικάνικα σπίτια και γραφεία, στα οποία σχεδόν όλες οι καθημερινές λειτουργίες εξαρτώνται αποκλειστικά από το ρεύμα, όπου τα γυάλινα κτίρια μετατρέπονται σε ασφυξιογόνα θερμοκήπια. Αντίστοιχα, στην «προηγμένη» τεχνολογικά Ολλανδία, η αυξημένη ζήτηση για ρεύμα από τα οχήματα που φορτίζονται σε **ταχυφορτιστές στο δίκτυο των αυτοκινητοδρόμων, φαίνεται ότι προκαλούν πολλά προβλήματα στη ζωή των χωρικών**. Συνεχείς πτώσεις τάσης και συχνές διακοπές ρεύματος δημιουργούν επιπρόσθετα προβλήματα στην ολλανδική επαρχία, όπου ως λύση σκέφτονται τη δημιουργία «έξυπνων ψηφιακών φορτιστών» οι οποίοι θα ξεκινούν τη λειτουργία τους όταν θα υπάρχει διαθεσιμότητα ενέργειας στο δίκτυο. Αν θεωρήσουμε ότι προκρίνεται αυτή η λύση τότε η καθημερινότητα του οδηγού μεταβάλλεται άρδην, καθώς εισάγεται μια νέα μεταβλητή ανασφάλειας αφού δεν θα ξέρεις εάν το πρωί, για παράδειγμα, το αυτοκίνητο θα έχει φορτιστεί ή όχι για το χ-ψ λόγο. Άλλωστε το πόσο «έξυπνοι» είναι όλοι αυτοί οι φορτιστές και τα νέα συστήματα, το λούζονται οι κάτοχοι των ηλεκτρικών οχημάτων που πρώτα τα ακριβοπλήρωσαν και έπειτα προσπαθούν να βρουν χρόνο για να τα φορτίσουν. Στην Ελλάδα είναι δεδομένο, ότι θα υπήρχαν φαινόμενα

το επαρχιακό ηλεκτρικό δίκτυο. Δηλαδή, από τη μία και καλά προωθείται η ηλεκτροκίνηση ως «πράσινη» επιλογή, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να κατασκευαστούν νέα δίκτυα ισχύος. Κοροϊδεύουν για πολλοστή φορά καταστρέφοντας τους πόρους του πλανήτη.

Και σε αυτό το σημείο έχει ενδιαφέρον να δούμε τι λένε οι επιστήμονες, που τόσο πολύ άκουγε, κατά τ' άλλα, η παγκόσμια πολιτική εξουσία κατά τη διάρκεια της εποχής covid. Ερευνητές του Πανεπιστημίου Στάνφορντ της Καλιφόρνια, με δημοσίευσή τους στο περιοδικό «Nature Energy», επισημαίνουν ότι μέχρι στιγμής –σε όλον τον κόσμο– η συντριπτική πλειονότητα των ιδιοκτητών ηλεκτρικών οχημάτων τα φορτίζει στο σπίτι μετά το απόγευμα, κατά προτίμηση τις ώρες που ισχύει φθηνότερο νυχτερινό τιμολόγιο. Όμως, με αυτό το ρυθμό, όπως εκτιμούν, αναμένεται σε μερικά χρόνια να αυξηθεί σημαντικά η νυχτερινή ζήτηση αιχμής για ηλεκτρισμό. Οι ερευνητές προτείνουν να δοθούν κίνητρα που θα ωθήσουν τους κατόχους ηλεκτροκίνητων αυτοκινήτων να τα φορτίζουν κατά τη διάρκεια της ημέρας, για να μπορεί να αντληθεί άμεσα η παραγόμενη ηλιακή ενέργεια. Ουσιαστικά, λοιπόν, προτείνεται να αυξηθεί το κόστος κατανάλωσης ηλεκτρικής ενέργειας, αφού το «νυχτερινό τιμολόγιο» πάει προς κατάργηση με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Και επιπλέον, η παραγόμενη ηλιακή ενέργεια, όπου ακόμα δεν είναι αναπτυγμένη η τεχνογνωσία αποθήκευσής της, υποτίθεται ότι θα μπορέσει να καλύψει τις ενεργειακές ανάγκες, τόσο για τις ήδη καταμετρημένες και υπάρχουσες όσο και τις νέες, όσον αφορά την ηλεκτροκίνηση οχημάτων. **Η ελίτ δεν κατάφερε να προβλέψει και να καλύψει τις ανάγκες σε ρεύμα τώρα που ο στόλος είναι σχετικά μικρός σε παγκόσμιο επίπεδο, θα τα καταφέρει όταν τα ηλεκτροκίνητα οχήματα θα αποτελούν πλειοψηφία;** Είναι δεδομένο, ότι αυτή η μετάβαση έχει γίνει από τις ελίτ επιπόλαια και αυτό δεν αποτελεί στοιχείο ανικανότητας μόνο αλλά και των **ανταγωνισμών,** οι οποίοι είναι σε πλήρη εξέλιξη και ανάπτυξη μεταξύ **κρατών, βιομηχανικών τομέων και εταιρειών**. Ένας ενεργειακός «πόλεμος» βρίσκεται σε

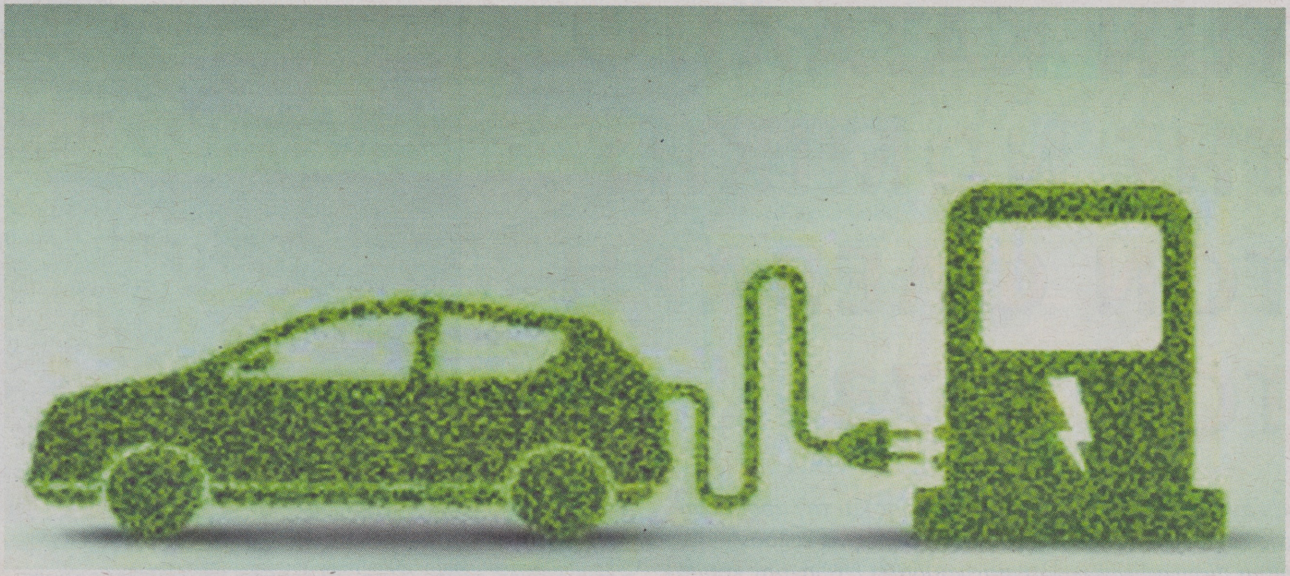
ούτε ο πλανήτης ούτε το κλίμα παρά μονάχα τα νέα κέρδη που οραματίζονται. Πλασάρουν νέες χρήσεις με τον ίδιο τρόπο που λανσάρουν τα ίδια προϊόντα με διαφορετικό περιτύλιγμα για λόγους μάρκετινγκ. Σταθερός τους στόχος είναι το πως θα ξεγελάσουν το κοινό τους, είτε είναι καταναλωτής είτε είναι ψηφοφόρος. Και όλες αυτές οι καμπάνιες για «πράσινη μετάβαση» παρακολουθούμε πως μπαίνουν σε χρονοντούλαπο μετά την πολεμική σύρραξη Ρωσίας-Ουκρανίας. Ο λιγνίτης επιστρέφει και παρασέρνει όλα αυτά τα αφηγήματα. Φυσικά, επειδή τα πρότζεκτς είναι τεράστια και τα λεφτά πολλά, δεν θα αφήσουν οι «πράσινοι» καπιταλιστές εύκολα το χώρο στους «μαύρους». Οι «λομπίστες», ευγενής όρος του δωροδοκούντος και του εκβιαστή για λογαριασμό των ελίτ, έχουν πολλή δουλειά τελευταία.

Στην αναμπουμπούλα αυτή και παρά τα αντιθέτως λεχθέντα, οι έλληνες εφοπλιστές κάνουν πάρτι. Από την επιβολή του **εμπάργκο** στο ρωσικό πετρέλαιο και μέχρι τις αρχές Ιανουαρίου 2023, τα ελληνικά τάνκερ κατέχουν τη μερίδα του λέοντος στη μεταφορά ορυκτών καυσίμων. Πάνω από 135 εκ. μετρικοί τόνοι έχουν μεταφερθεί από τάνκερ ελληνικών συμφερόντων· ακολουθεί –μακράν– δεύτερη η Κίνα με 53,8 εκ. τόνους. Εφοπλιστές, όπως Μαρτίνος, Προκοπίου, Βερνίκος, Μαρινάκης, Βαρδινογιάννης, Αλαφούζος διακινούν τις μεγαλύτερες ποσότητες. Το συγκεκριμένο «εμπάργκο», ας μην γελιόμαστε, δεν είναι και τόσο εμπάργκο. Η εξάρτηση της ΕΕ και της Γερμανίας ειδικότερα από τα ρωσικά ορυκτά καθιστούσαν τα περί εμπάργκο «παραμύθια της Χαλιμάς». Η εισαγωγή ρωσικού πετρελαίου στην ΕΕ γίνεται νομότυπα διότι απλούστατα το πετρέλαιο από το Καζακστάν εξάγεται μέσω των ρωσικών λιμανιών. Καζακικές εταιρίες ρωσικών συμφερόντων διακινούν το πετρέλαιο εκ του ασφαλούς. Ευρωπαϊκές ναυτιλιακές και ασφαλιστικές εταιρείες μπορούν να μεταφέρουν και να ασφαλίζουν ρωσικό πετρέλαιο που προορίζεται για τρίτες χώρες, υπό την προϋπόθεση ότι η τιμή πώλησής του είναι κάτω από τα 60 δολάρια το βαρέλι. Αυτή η τιμή, όμως, είναι υψηλότερη από την τιμή

που πουλάει η Ρωσία το πετρέλαιο της! Δηλαδή έχει μπει ένας περιορισμός χωρίς να αντιστοιχεί στην εμπορική τιμή αγοράς. Ένα **πλαφόν** για επικοινωνιακούς και μόνο λόγους. Χωρίς καμία ουσιαστική χρήση. Βουτηγμένη στο ψέμα η ευρωπαϊκή οικονομική και πολιτική ελίτ παριστάνει –δήθεν– ότι τιμωρεί τη Ρωσία, ενώ το λιγότερο που κάνει είναι «πλάτες» για την εξαγωγή του πετρελαίου. Και όλα αυτά υπό το άγρυπνο βλέμμα των ΗΠΑ, που έχουν βάλει για τα καλά πόδι στην ΕΕ και στα ενεργειακά της projects. Από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία οι ΗΠΑ έχουν πουλήσει δικό τους πετρέλαιο, έχουν μεταβάλει την ενεργειακή ατζέντα της ΕΕ και το **LNG** ήρθε για να μείνει.

Σε έρευνα τους οι οργανισμοί **Investigate Europe** και **Reporters United** σημειώνουν: «*Ο μόνος τρόπος να θεωρηθούν ''προσωρινές'' οι εγκαταστάσεις Υγροποιημένου Φυσικού Αερίου (LNG), οι αγωγοί και τα άλλα έργα που διεκδικούν ευρωπαϊκή χρηματοδότηση θα ήταν αν προβλεπόταν εξ αρχής ότι η διάρκεια ζωής τους θα είναι περιορισμένη. Τίποτα τέτοιο φυσικά δεν συμβαίνει, αντίθετα θεωρείται δεδομένο ότι οι νέες υποδομές θα λειτουργούν επί δεκαετίες, αγνοώντας την κλιματική έκτακτη ανάγκη και τις ευρωπαϊκές δεσμεύσεις για επιτάχυνση της ενεργειακής μετάβασης. Τα περισσότερα νέα συμβόλαια εφοδιασμού της Ευρώπης με LNG έχουν διάρκεια 20 ετών, οι νέες μονάδες παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από αέριο ζητούν αδειοδότηση ως το 2065. Δύο ήταν οι στιγμές που αποτύπωσαν με τον πιο δραματικό τρόπο αυτή την ευρωπαϊκή στροφή. Η μία ήταν τον Δεκέμβριο, όταν το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο ψήφισε ρητά να εγκαταλειφθεί η αρχή του ''μη βλάπτειν'' για το 30% των κονδυλίων του προγράμματος REPower (μέρους του Ταμείου Ανάκαμψης), ανοίγοντας την πόρτα για χρηματοδοτήσεις ορυκτών καυσίμων που μπορούν να φθάσουν τα 67,5 δισ. ευρώ. Και η άλλη τον Ιούλιο, όταν κάποιες* ***υποδομές φυσικού αερίου και πυρηνικής ενέργειας ταξινομήθηκαν ως ''πράσινες''***».

Οι μηχανισμοί των ορυκτών καυσίμων έδραξαν την ευκαιρία ώστε ο «μαύρος χρυσός» να παραμείνει στο τραπέζι. Διαθέτοντας μια τεράστια επιρροή, οι εταιρείες και τα κράτη-παραγωγοί ορυκτών, καταφέρνουν να διαδραματίζουν τεράστιο ρόλο στις αποφάσεις. Το **Qatargate** δεν ήταν μόνο για τα εργασιακά δικαιώματα, αυτό ίσως

νοποίηση ενός κακού βιομήχανου, χωρίς ταυτόχρονα να τοποθετείται στο κάδρο η πολιτική εξουσία, είναι εκ του πονηρού. Μαζί τακιμιάζουνε, αλληλοτροφοδοτούνται και το ένα χέρι νίβει το άλλο.

Στις ΗΠΑ οι δράσεις είναι πολύχρονες και συνεχείς ενάντια στην εξόρυξη σχιστολιθικού αερίου, μια μέθοδο εξόρυξης βλαβερή και για το φυσικό περιβάλλον και για την υγεία του ανθρώπου. Να θυμίσουμε, ότι οι ΗΠΑ πριν από δεκαετίες είχαν αποφασίσει να κάνουν μια στρατηγική επιλογή όσον αφορά τη μέθοδο εξόρυξης σχιστολιθικού αερίου, διότι ήταν σημαντικά φθηνότερη συγκριτικά με τις υπόλοιπες και τις καθιστούσαν πλέον ανταγωνιστικές. Αυτή η στρατηγική επιλογή ποσώς ενδιαφερόταν για το περιβάλλον και τις επιπτώσεις που θα είχε. Την ίδια περίοδο η Γερμανία εγκαινίαζε τη στρατηγική της επιλογή για ευρεία εισαγωγή ορυκτών από τη Ρωσία. Οι συγκεκριμένες στρατηγικές επιλογές διασταυρώθηκαν τον τελευταίο χρόνο με την αγορά αμερικάνικου LNG στη Γερμανία και την ΕΕ. Οι εξαγωγές LNG των ΗΠΑ δημιούργησαν έσοδα 35 δις δολαρίων κατά τους πρώτους εννέα μήνες του 2022, ενώ το αντίστοιχο περσινό διάστημα ήταν 8,3 δις δολάρια. Η αποδεδειγμένη βλαβερή μέθοδος της υδραυλι-

παρασιτικό σύστημα το οποίο εμφανίζεται ως κυρίαρχο. Πείθουν επειδή ξεγελούν. Συνεχίζουν επειδή ξεγλιστρούν.

Όμως, δεν είμαστε ενάντια τους επειδή οι αποφάσεις τους είναι επιβλαβείς προς τον πλανήτη, θα είμασταν ενάντια ακόμη και εάν οι αποφάσεις τους ήταν πραγματικά πράσινες και οικολογικές. Διότι η καταπίεση και η επιβολή αποτελούν ξένα σώματα για την ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια. Και αυτό δεν έχει να κάνει με σωστές ή μη αποφάσεις, είναι κάτι βαθύτερο και πιο ουσιαστικό. Όσο περισσότεροι άνθρωποι συνειδητοποιήσουν την αναξιοπρέπεια τού να υποτασσόμαστε σε εκείνους, τόσο οι εκλογές τους θα είναι άχρηστες και αχρείαστες, ανοίγοντας το δρόμο στη δημιουργία ελεύθερων και αναρχικών κοινοτήτων.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ετών, οι νέες μονάδες παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από αέριο ζητούν αδειοδότηση ως το 2065. Δύο ήταν οι στιγμές που αποτύπωσαν με τον πιο δραματικό τρόπο αυτή την ευρωπαϊκή στροφή. Η μία ήταν τον Δεκέμβριο, όταν το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο ψήφισε ρητά να εγκαταλειφθεί η αρχή του ''μη βλάπτειν'' για το 30% των κονδυλίων του προγράμματος REPower (μέρους του Ταμείου Ανάκαμψης), ανοίγοντας την πόρτα για χρηματοδοτήσεις ορυκτών καυσίμων που μπορούν να φθάσουν τα 67,5 δισ. ευρώ. Και η άλλη τον Ιούλιο, όταν κάποιες ***υποδομές φυσικού αερίου και πυρηνικής ενέργειας ταξινομήθηκαν ως ''πράσινες''***.

Οι μηχανισμοί των ορυκτών καυσίμων έδραξαν την ευκαιρία ώστε ο «μαύρος χρυσός» να παραμείνει στο τραπέζι. Διαθέτοντας μια τεράστια επιρροή, οι εταιρείες και τα κράτη-παραγωγοί ορυκτών, καταφέρνουν να διαδραματίζουν τεράστιο ρόλο στις αποφάσεις. Το **Qatargate** δεν ήταν μόνο για τα εργασιακά δικαιώματα, αυτό ίσως να αποτελεί την παρανυχίδα του. Τα πετρέλαια είναι το θέμα. Δεν προσφέρουν εκατομμύρια σε βαλιτσάκια για μια δήλωση και μια ψηφοφορία ελάσσονος για αυτούς σημασίας. Για ακόμη μια φορά, όμως, τα μμε παίζουν τον αποπροσανατολιστικό τους ρόλο ώστε να μην αποδομηθεί το πολιτικό οικοδόμημα της Ε.Ε.. Τι κοινό συνδέει Κατάρ και ΗΠΑ; Και οι δύο είναι πάροχοι LNG. Ανταγωνιστές, δηλαδή, που στριμώχνονται για να πάρουν περισσότερες και καλύτερες θέσεις στην Ε.Ε.. Δημόσια κεφάλαια, βεβαίως, έχουν βρεθεί για να κατασκευαστούν τερματικοί σταθμοί LNG σε Γερμανία, Ιταλία και Ελλάδα. Είναι σαφές, ότι αυτές οι υποδομές σε καμία περίπτωση δεν έχουν βραχύβιο χαρακτήρα. Ήρθαν για να μείνουν. Και ταυτόχρονα, για να μην παραπονιούνται και οι «πράσινοι καπιτάλες», θα προχωρούν και οι μπουλντόζες εκβραχισμών για την τοποθέτηση ΑΠΕ. Μια σαλάτα απ' όλα. Αυτό είναι το μενού τους.

Επιπλέον, πρόσφατα ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ δήλωσε από το βήμα του Νταβός: «*Ορισμένοι παραγωγοί ορυκτών πηγών ενέργειας γνώριζαν απολύτως στην δεκαετία του 1970 ότι το βασικό προϊόν τους θα κατέκαιγε τον πλανήτη. Όμως, όπως και η καπνοβιομηχανία, αγνόησαν την ίδια την γνώση τους. Ορισμένοι πετρελαϊκοί γίγαντες διακίνησαν το μεγάλο ψέμα*». Είναι εκείνα τα ψέματα που όταν κάποιοι τα επικαλούνται εγκαίρως και στην ώρα τους λοιδορούνται από συστημικούς και «αντισυστημικούς». Πενήντα χρόνια μετά, θα λέγαμε «περσινά ξινά σταφύλια». Αλλά δεν είναι μόνο αυτό, η διαρκής δαιμο-

ρυξης βλαβερή και για το φυσικό περιβάλλον και για την υγεία του ανθρώπου. Να θυμίσουμε, ότι οι ΗΠΑ πριν από δεκαετίες είχαν αποφασίσει να κάνουν μια στρατηγική επιλογή όσον αφορά τη μέθοδο εξόρυξης σχιστολιθικού αερίου, διότι ήταν σημαντικά φθηνότερη συγκριτικά με τις υπόλοιπες και τις καθιστούσαν πλέον ανταγωνιστικές. Αυτή η στρατηγική επιλογή ποσώς ενδιαφερόταν για το περιβάλλον και τις επιπτώσεις που θα είχε. Την ίδια περίοδο η Γερμανία εγκαινίαζε τη στρατηγική της επιλογή για ευρεία εισαγωγή ορυκτών από τη Ρωσία. Οι συγκεκριμένες στρατηγικές επιλογές διασταυρώθηκαν τον τελευταίο χρόνο με την αγορά αμερικάνικου LNG στη Γερμανία και την ΕΕ. Οι εξαγωγείς LNG των ΗΠΑ δημιούργησαν έσοδα 35 δις δολαρίων κατά τους πρώτους εννέα μήνες του 2022, ενώ το αντίστοιχο περσινό διάστημα ήταν 8,3 δις δολάρια. Η αποδεδειγμένη βλαβερή μέθοδος της υδραυλικής ρηγμάτωσης (fracking), καθώς και της αναγκαίας ψύξης σε πολύ χαμηλές θερμοκρασίες για την υγροποίηση του, απαιτούν τεράστια ποσά ενέργειας. Και είναι αυτό το βλαβερό LNG που η «περιβαλλοντικά ευαισθητη» ΕΕ το εισαγάγει σε υψηλότατες τιμές και οι συνέπειες είναι τεράστιες για όλο και μεγαλύτερες ομάδες ανθρώπων.

Όλα αυτά δεν είναι απλά θέμα επιλογών και διαχείρισης καταστάσεων, ότι η Ε.Ε. έχει λάβει επιμέρους λαθεμένες αποφάσεις και οι συνέπειες μαστίζουν τους κατοίκους της. Λαθεμένη επιλογή είναι ότι επιτρέπουμε να υπάρχουν όλοι αυτοί οι μηχανισμοί εξουσίας, πολιτικής και οικονομικής ισχύος, που άλλα έλεγαν και έπρατταν προχθές, άλλα χθες και άλλα σήμερα. Λάθος είναι που και μέσω της εξαπάτησης των μμε, καλλιεργούν τη βεβαιότητα ότι μπορούν να καθοδηγούν και να υποτάσσουν τους ανθρώπους.

Αλλά όσο η κάθε εξουσία δείχνει πολλαπλά και αλαζονικά το σάπιο πρόσωπο της, άλλο τόσο χρήσιμο και επιβεβλημένο καθίσταται η κατάργηση της κάθε μορφής εξουσίας. Όχι διότι λαμβάνονται μη ορθές επιμέρους αποφάσεις, αλλά διότι είναι τέτοια η «φύση» της εξουσίας που για να υπάρξει οφείλει να ταΐσει και να πριμοδοτήσει ένα

λή αποτελούν ξένα σώματα για την ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια. Και αυτό δεν έχει να κάνει με σωστές ή μη αποφάσεις, είναι κάτι βαθύτερο και πιο ουσιαστικό. Όσο περισσότεροι άνθρωποι συνειδητοποιήσουν την αναξιοπρέπεια τού να υποτασσόμαστε σε εκείνους, τόσο οι εκλογές τους θα είναι άχρηστες και αχρείαστες, ανοίγοντας το δρόμο στη δημιουργία ελεύθερων και αναρχικών κοινοτήτων.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΤΟΝ ΦΛΕΒΑΡΗ ΤΟΥ 1973

«... ανάμεσα στο τέλος της Αντίστασης και την προσμονή της Έσχατης Κρίσης, αφήνουμε τις μέρες να κυλούν η μια πίσω από την άλλη· μας κουράζει η ζωή, μας κουράζει ο χρόνος που περνά, γιατί είναι άδειος· και απαξιούμε την προσπάθεια να τον γεμίσουμε· εξαντλούμαστε από τη συμβατικότητα και αναζητούμε εκείνο το εξωπραγματικά εξαιρετικό που θα ζωντανέψει τις απονεκρωμένες αισθήσεις μας [...] Έστω. Ζούμε με το παρελθόν. Το Παρελθόν προβάλλεται στο παρόν, προβάλλεται στο μέλλον, μας δίνει ένα raison d' être –ανακολουθία; Ζώντας χωρίς σκοπό, δεν βαραίνει σ' εμάς το τι ''θα'' κάνουμε, αλλά το τι ''έχουμε'' κάνει· το παρελθόν υποκαθιστά το μέλλον. Το παρελθόν μας ανήκει· ήμασταν τότε dramatis personae στο θίασο της ιστορίας! Ας πιούμε στην υγεία του παρελθόντος!» Και πραγματικά ήπιαμε.

Τάσος Δαρβέρης, *Μια Ιστορία της Νύχτας*

Οι μνήμες θέλουν «τροφή» για να συντηρηθούν, «καθαρό» αέρα για ν' ανασάνουν και φως για να ξεκλειδώσει η φυλακή, που τις κρατά ερμητικά σφραγισμένες. Αλλιώς, πως θα ανοίξουμε παράθυρα στο «τότε» για να «δούμε», πως θα καταλάβουμε, γιατί άλλοι θαυμάζουν και άλλοι τρομάζουν με τα «τυχαία» συναπαντήματα της ιστορίας; Μαγεύουν οι παλιές ιστορίες, όταν αστράφτουν, τυλίγονται από χίλιους ψίθυρους, χίλιους μύθους, χίλια τραγούδια, αστράφτουν και καίνε σαν τον ήλιο. Γι' αυτό μουγκρί-

αστυνομικές αρχές. Παρ' όλα αυτά, οι φοιτητές συγκεντρώνονται στον χώρο των Προπυλαίων, όπου δέχονται άγρια επίθεση από τις κατασταλτικές δυνάμεις, μ' αποτέλεσμα να ξεσπάσουν πολύωρες συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας και γύρω από τα κτίρια των πανεπιστημιακών σχολών, ενώ, επίσης, εκατοντάδες φοιτητές κατορθώνουν να συγκεντρωθούν έξω από την αμερικανική πρεσβεία, όπου, παρομοίως, ξεσπούν συγκρούσεις με την αστυνομία.

Το καλοκαίρι του 1965 η πολιτική κρίση δίνει την ευκαιρία σε χιλιάδες νέους, εργάτες, αγρότες, υπάλληλους γραφείων να διαδηλώσουν εκατοντάδες φορές, να στήσουν οδοφράγματα και να συμμετάσχουν σε άγριες οδομαχίες με την αστυνομία, την στιγμή που η ΕΔΑ κατέβαζε όλα τα στελέχη της στο δρόμο, όχι για να κινητοποιήσουν τον κόσμο στην μάχη αλλά για να τον συγκρατήσουν ώστε να μη δώσει τη μάχη (βλ. Δημήτρης Λιβιεράτος, το *Χρονικό του Ιουλίου 1965*). Τετρακόσιες μεγάλες συγκεντρώσεις για το διάστημα από 15 Ιουλίου έως 25 Αυγούστου 1965 (10 πολυπληθείς συγκεντρώσεις την ημέρα) ήταν πραγματικά κάτι το ανεπανάληπτο για τα ελλαδικά δεδομένα.

Έτσι, «*Τέθηκε σε εφαρμογή μια πολύπλευρη διαδικασία ούτως ώστε να υποταχτεί ο κόσμος και να εγκαταλείψει τους δρόμους. Βασικό μέρος ήταν η τεχνική της διάσπασης σε μικρές απεργιακές κινητοποιήσεις, που λειτούργησαν σαν μέσο διάλυσης της κοινωνικής σύνθεσης, που*

κάμουν χρήσιν του οπλισμού τους». Το βασιλικό διάταγμα, τελικά, δεν δημοσιεύεται λόγω του πραξικοπήματος, αλλά θα χρησιμοποιηθεί για την καταστολή της κατάληψης του Πολυτεχνείου και της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973.

Παρ' όλα αυτά, ***το πρωτοσέλιδο της ΑΥΓΗΣ της 21ης Απριλίου 1967 βεβαίωνε πως δεν πρόκειται να γίνει δικτατορία***!!!

Ίσως λίγοι γνωρίζουν, ότι οι σοβαρότερες αντιδράσεις στην επιβολή της δικτατορίας δεν πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα, αλλά στο Ηράκλειο Κρήτης, όπου την 21η Απριλίου χιλιάδες διαδηλωτές προχώρησαν σε συγκέντρωση και πορεία στο κέντρο της πόλης, στήνοντας οδοφράγματα ώσπου να δεχθούν την επίθεση στρατιωτικών δυνάμεων οι οποίες τους διέλυσαν πυροβολώντας στον αέρα και όχι μόνον (τραυματίστηκε ένας διαδηλωτής από πυρά). Επίσης, στα Ιωάννινα, στον χώρο της Παιδαγωγικής Ακαδημίας, συγκεντρώθηκαν φοιτητές για να διαμαρτυρηθούν.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, τις πρώτες ημέρες συλλαμβάνονται από την χούντα 8.270 άτομα, από τους οποίους εκτοπίζονται στην Γυάρο 6.118.

Η σταθεροποίηση του χουντικού καθεστώτος πέρα-

μέλλον, μας δίνει ένα raison d' être –ανακολουθία; Ζώντας χωρίς σκοπό, δεν βαραίνει σ' εμάς το τι ''θα'' κάνουμε, αλλά το τι ''έχουμε'' κάνει· το παρελθόν υποκαθιστά το μέλλον. Το παρελθόν μας ανήκει· ήμασταν τότε dramatis personae στο θίασο της ιστορίας! Ας πιούμε στην υγεία του παρελθόντος!» Και πραγματικά ήπιαμε.

Τάσος Δαρβέρης, *Μια Ιστορία της Νύχτας*

Οι μνήμες θέλουν «τροφή» για να συντηρηθούν, «καθαρό» αέρα για ν' ανασάνουν και φως για να ξεκλειδώσει η φυλακή, που τις κρατά ερμητικά σφραγισμένες. Αλλιώς, πως θα ανοίξουμε παράθυρα στο «τότε» για να «δούμε», πως θα καταλάβουμε, γιατί άλλοι θαυμάζουν και άλλοι τρομάζουν με τα «τυχαία» συναπαντήματα της ιστορίας; Μαγεύουν οι παλιές ιστορίες, όταν αστράφτουν, τυλίγονται από χίλιους ψίθυρους, χίλιους μύθους, χίλια τραγούδια, αστράφτουν και καίνε σαν τον ήλιο. Γι' αυτό μουγκρίζουν από θύμο όλες μαζί οι εξουσίες σαν θηρία, όταν η ομίχλη παραμερίζει και το φως τις απειλεί.

Η εξουσία ξέρει να καταστέλλει και δίχως τα ρόπαλά της, απαγορεύει, αλλά και παράγει λόγο. Η ***κομματική «αλήθεια»*** είναι εκείνη που ακρωτηριάζει και κατόπιν εξορίζει όλες τις ανεπιθύμητες «λεπτομέρειες», πρώτα απ' όλα, για να καταστεί η ίδια αναμφισβήτητη, όχι μόνον συγκυριακά, αλλά αιώνια. ***Η κομματική «αλήθεια»*** ορίζεται εκτός των άλλων και από τα αποτελέσματα που παράγει, συνδιαλέγεται με τα συστήματα εξουσίας, τα υποστηρίζει και την υποστηρίζουν, είτε διανέμεται με το κομματικό δελτίο είτε μαζικά. Η ***κομματική «αλήθεια»*** είναι μια τακτοποιημένη ιδεολογικά «αλήθεια», ρυθμίζει, διανέμει ρόλους, τακτοποιεί τις «ασάφειες», ενίοτε αναθεωρεί πολιτικές «αστοχίες και λάθη» του παρελθόντος.

Η άρνησή της, σε κάθε εποχή, σε κάθε χώρο, σε κάθε συνθήκη, ανοίγει δρόμους για την ελεύθερη σκέψη και δυναμώνει την πεποίθηση: καμία εξουσία δεν είναι ανίκητη...

Η επιβολή της επτάχρονης δικτατορίας βιώθηκε από πλήθος ανθρώπων, αγωνιζόμενων και μη, ως ένα «εξωπραγματικά» εξαιρετικό γεγονός, ένα γεγονός που διέκοψε με βίαιο τρόπο μια συγκρουσιακή κοινωνική πραγματικότητα, όπως αυτή εκφράστηκε με τα «Ιουλιανά» το 1965, αλλά και πριν τα γεγονότα αυτά.

Στις 2 Απριλίου του 1965, η αναγγελία φοιτητικής πορείας ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ, με κατεύθυνση προς την αμερικανική πρεσβεία, απαγορεύεται από τις όπου, παρομοίως, ξεσπούν συγκρούσεις με την αστυνομία.

Το καλοκαίρι του 1965 η πολιτική κρίση δίνει την ευκαιρία σε χιλιάδες νέους, εργάτες, αγρότες, υπάλληλους γραφείων να διαδηλώσουν εκατοντάδες φορές, να στήσουν οδοφράγματα και να συμμετάσχουν σε άγριες οδομαχίες με την αστυνομία, την στιγμή που η ΕΔΑ κατέβαζε όλα τα στελέχη της στο δρόμο, όχι για να κινητοποιήσουν τον κόσμο στην μάχη αλλά για να τον συγκρατήσουν ώστε να μη δώσει τη μάχη (βλ. Δημήτρης Λιβιεράτος, το *Χρονικό του Ιουλίου 1965*). Τετρακόσιες μεγάλες συγκεντρώσεις για το διάστημα από 15 Ιουλίου έως 25 Αυγούστου 1965 (10 πολυπληθείς συγκεντρώσεις την ημέρα) ήταν πραγματικά κάτι το ανεπανάληπτο για τα ελλαδικά δεδομένα.

Έτσι, «*Τέθηκε σε εφαρμογή μια πολύπλευρη διαδικασία ούτως ώστε να υποταχτεί ο κόσμος και να εγκαταλείψει τους δρόμους. Βασικό μέρος ήταν η τεχνική της διάσπασης σε μικρές απεργιακές κινητοποιήσεις, που λειτούργησαν σαν μέσο διάλυσης της κοινωνικής σύνθεσης, που εκδηλώθηκε από τον Ιούλιο μέχρι και τον Σεπτέμβριο του 1965. Το στοιχείο της οργάνωσης τελικά χρησιμοποιήθηκε από τους αριστερούς σαν μέσο καταστολής των αυθόρμητων και δυναμικών κινητοποιήσεων όλων αυτών των ημερών. Είναι χαρακτηριστικό πως το 1966 οι απεργίες στον ελλαδικό χώρο είναι πρώτες σ' όλη την Ευρώπη (250% στο σύνολο της ΕΟΚ) και εγγίζουν το διπλάσιο αριθμό των απεργιών σε σχέση με αυτές που πραγματοποιήθηκαν το 1965. Από την άλλη, οι συγκεντρώσεις περιορίστηκαν σε γήπεδα και θέατρα και επιστρατεύτηκαν οι πολιτικοί μηχανισμοί για να αναλάβουν τη διαχείριση της κατάστασης και να απομονώσουν, να διαχωρίσουν και να καταγγείλουν αυτούς που, από τότε, δεν έχουν πάψει να αποκαλούν «ύποπτα στοιχεία» και προβοκάτορες*». (Η.Α. Διαδρομή Ελευθερίας φ. 75 Ιούλιος-Αύγουστος 2010).

Τον Απρίλιο του 1967 εκδηλώνονται συνεχείς συγκρούσεις φοιτητών αλλά και εργατών με την αστυνομία, καθώς και με μέλη της ΕΚΟΦ η οποία διοργάνωνε αντισυγκεντρώσεις με αποκορύφωμα τα σοβαρά επεισόδια στις 12 Απριλίου και τις αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ εργατών κατασταλτικών δυνάμεων.

Η κυβέρνηση Κανελλόπουλου, μόλις μια ημέρα πριν την 21η Απριλίου, εκδίδει βασιλικό διάταγμα με βάση το οποίο προβλέπεται η χρήση στρατιωτικών δυνάμεων για *«την τήρησιν της τάξεως, πρόληψιν επικείμενων ταραχών και ενδεχόμενην καταστολήν τούτων»* και εφ' όσον οι αστυνομικές δυνάμεις δεν μπορούσαν να επιβάλλουν τον νόμο και την τάξη *«θα επέμβουν δυναμικώς και θα* ***Απριλίου 1967 βεβαίωνε πως δεν πρόκειται να γίνει δικτατορία***!!!

Ίσως λίγοι γνωρίζουν, ότι οι σοβαρότερες αντιδράσεις στην επιβολή της δικτατορίας δεν πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα, αλλά στο Ηράκλειο Κρήτης, όπου την 21η Απριλίου χιλιάδες διαδηλωτές προχώρησαν σε συγκέντρωση και πορεία στο κέντρο της πόλης, στήνοντας οδοφράγματα ώσπου να δεχθούν την επίθεση στρατιωτικών δυνάμεων οι οποίες τους διέλυσαν πυροβολώντας στον αέρα και όχι μόνον (τραυματίστηκε ένας διαδηλωτής από πυρά). Επίσης, στα Ιωάννινα, στον χώρο της Παιδαγωγικής Ακαδημίας, συγκεντρώθηκαν φοιτητές για να διαμαρτυρηθούν.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, τις πρώτες ημέρες συλλαμβάνονται από την χούντα 8.270 άτομα, από τους οποίους εκτοπίζονται στην Γυάρο 6.118.

Η σταθεροποίηση του χουντικού καθεστώτος πέρασε μέσα από την λογοκρισία, τον φόβο της φυλάκισης ή της εξορίας, τους ξυλοδαρμούς και τα βασανιστήρια, τις αποβολές από το σχολείο ή το πανεπιστήμιο, λόγοι που συνέτειναν σε μεγάλο βαθμό στην κοινωνική παθητικότητα, ενώ, επίσης σε μεγάλο βαθμό, υπήρξε υποστήριξη στην χούντα εκ μέρους του κόσμου της εθνικοφροσύνης και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο, όπου αγροτικοί πληθυσμοί, εκτός της ιδεολογικής εγγύτητας, ευνοήθηκαν επιπλέον οικονομικά. Παρ' όλα αυτά, σχετικά σύντομα κάνουν την εμφάνισή τους δυναμικές αντιστασιακές ομάδες (δίχως να έχουν κοινό ιδεολογικό πρόσημο), οι οποίες με βομβιστικές ενέργειες κυρίως χαμηλής έντασης δίνουν το παρόν στον αγώνα ενάντια στην επιβολή της δικτατορίας.

Το γεγονός, λοιπόν, της κατάληψης της Νομικής τον Φλεβάρη του 1973 έχει μια ιδιαίτερη βαρύτητα και συντίθεται με πολλούς τρόπους τόσο με όσα προηγήθηκαν (ή όσα δεν ήταν δυνατόν, παρ' ότι αποτελούσαν επιθυμίες των αγωνιζόμενων να πραγματοποιηθούν νωρίτερα) όσο και με τα εξεγερτικά γεγονότα του Νοέμβρη του 1973.

Η κατάληψη της Νομικής τον Φλεβάρη του 1973 παραμένει η μητέρα των καταλήψεων που έπονται, αποτελεί ένα σημαντικό συγκρουσιακό γεγονός και από την άποψη αυτή εξακολουθεί μισό αιώνα μετά, να έχει, επίσης, ιδιαίτερη βαρύτητα, όχι η απλή μνεία, αλλά η βαθύτερη εκτίμηση της επίδρασης που είχε.

Η κατάληψη της Νομικής την 21η Φλεβάρη του 1973

«Από τους πρώτους μήνες του 1973 υπάρχει ένα κλίμα κοινωνικής δυσαρέσκειας και κινητοποιήσεων με χαρακτηριστική την αντίθεση των Μεγαρέων στο υπό ίδρυση διυλιστήριο που θα κατέστρεφε τον κάμπο. Όμως το σημείο αναφοράς των κινητοποιήσεων εξακολουθεί να παραμένει ο σπουδαστικός χώρος.

Η συγκέντρωση 1.500 σπουδαστών στις 14 Φεβρουαρίου 1973 στο Πολυτεχνείο με αφορμή το αίτημα για την κατάργηση του ΝΔ 1347 (που διέκοπτε την αναβολή στράτευσης λόγω σπουδών) καταλήγει σε μια μικρής χρονικής διάρκειας παραμονή στο χώρο που λήγει με την εισβολή μπάτσων και ασφαλιτών, τον άγριο ξυλοδαρμό των παρευρισκομένων, την σύλληψη 100 ατόμων και την παραπομπή σε δίκη 11.

Στις 21 Φεβρουαρίου γίνεται συνέλευση της Φυσικομαθηματικής Σχολής στο Χημείο, εκδίδεται ψήφισμα που αποφασίζει αποχή επ' αόριστον από τα μαθήματα και

νται. Όσοι βρίσκονται στη Νομική αρχίζουν να φωνάζουν συνθήματα και να ρίχνουν αυτοσχέδια τρυκάκια στους διερχόμενους, που αρχίζουν να συγκεντρώνονται στους γύρω δρόμους. Οι μπάτσοι απαγορεύουν στον κόσμο να παραμένει στους γύρω δρόμους κι έτσι ουσιαστικά καταργούνται οι στάσεις των λεωφορείων στην Σόλωνος και την Ακαδημίας.

Γύρω στις 5 το απόγευμα συγκεντρώνονται πενήντα περίπου φασίστες στη Σόλωνος, οι οποίοι μια ώρα αργότερα επιτίθενται στην είσοδο, αλλά απωθούνται. Επιχειρούν νέα επίθεση από την είσοδο της οδού Σίνα, που θεωρούν ότι είναι εύκολο να παραβιάσουν λόγω της αλουμινοκατασκευής της. Γίνεται άγρια συμπλοκή, αλλά και πάλι απωθούνται. Δυναμική είναι η συμβολή στην απομάκρυνση των φασιστών από ομάδα αναρχικών που βρίσκεται μαζί με τους έγκλειστους. Μετά το σφράγισμα και των δύο εισόδων η κατάληψη είναι δεδομένη.

Νέα συγκέντρωση κόσμου αρχίζει να γίνεται μετά τις 7 το απόγευμα ενώ οι καταληψίες δεν παύουν να φωνάζουν συνθήματα από την ταράτσα του κτιρίου. Μέχρι αργά το

μηνύματα και συνθήματα προς τα έξω. Στο όνομα της επιτροπής που αποτελείται από τα δύο ΚΚΕ και αστούς «σοσιαλίζοντες» το μέλος της Αντι-ΕΦΕΕ (ΚΝΕ) Αρτέμης Ψαρομηλιγκάκης αποτρέπει την εγκατάσταση των ηχείων με το πρόσχημα πως η τοποθέτηση των ηχείων ήταν παράνομη (λες και η κατάληψη ήταν νόμιμη) και θα έδινε το δικαίωμα στους μπάτσους να εισβάλουν. Προκαλείται έντονο φραστικό επεισόδιο, με τον αναρχικό Χρήστο Κωνσταντινίδη, που παρ' ολίγο να καταλήξει σε σύρραξη, η οποία αποτρέπεται την τελευταία στιγμή. Αλλά τα ηχεία, δυστυχώς, δεν τοποθετούνται.

Την επομένη μέρα και παρά την συνεχή παρουσία του κόσμου, που συνεχώς αυξάνεται στους γύρω δρόμους, η επιτροπή εκλιπαρεί συνάντηση με τον πρύτανη Τούντα, η οποία γίνεται στις 11.30. Συμφωνούν, ερήμην των εγκλείστων, δεκαήμερη αναστολή των κινητοποιήσεων και αποχώρηση από το κτίριο χωρίς να επέμβουν οι μπάτσοι. Όμως, ήδη, δεκάδες χιλιάδες κόσμου βρίσκονται στους γύρω δρόμους. Η έκταση που καταλαμβάνουν οι συγκεντρωμένοι που συμπαρίστανται στους καταληψίες φτάνει μέχρι την Ομόνοια και μια επέμβαση των μπάτσων φαίνεται πως δεν υπήρχε περίπτωση να γίνει κάτω από τέτοιες συνθήκες.

Επιστρέφοντας η επιτροπή, [που αποτελούνταν από τους Νίκο Μπίστη τότε μέλος της Αντι-ΕΦΕΕ (ΚΝΕ), στη συνέχεια μέλος του Συνασπισμού και πρόσφατο «στέλεχος» της λεγόμενης ΑΕΚΑ, που κάνει τα πάντα για να τον δεχτεί το ΠΑΣΟΚ στους κόλπους του, (σημείωση: το κείμενο γράφτηκε πριν το ΠΑΣΟΚ τον δεχτεί στους κόλπους του), τον Στέφανο Τζουμάκα, κατοπινό βουλευτή και υπουργό του ΠΑΣΟΚ και τον Γιάννη Μαντζουράνη, που διορίστηκε ειδικός σύμβουλος του Α. Παπανδρέου, ήταν δεξί χέρι του Μένιου Κουτσόγιωργα και βρέθηκε αναμεμιγμένος στο σκάνδαλο Κοσκωτά] προσπαθεί να επιβάλει πραξικοπηματικά την αποχώρηση αναγγέλλοντας την απόφαση με ντουντούκα ποντάροντας στην κούραση ορισμένων και ανοίγοντας τις πόρτες της σχολής την ίδια στιγμή που πολλοί βρίσκονταν στην ταράτσα φωνάζοντας συνθήματα. Δημιουργούνται αψιμαχίες αλλά τελικά με την συμπαράσταση και άλλων μελών της Αντι-ΕΦΕΕ, επιτυγχάνουν την αποχώρηση ενός σημαντικού αριθμού με αποτέλεσμα να αποχωρήσουν και οι υπόλοιποι.

«Από τους πρώτους μήνες του 1973 υπάρχει ένα κλίμα κοινωνικής δυσαρέσκειας και κινητοποιήσεων με χαρακτηριστική την αντίθεση των Μεγαρέων στο υπό ίδρυση διυλιστήριο που θα κατέστρεφε τον κάμπο. Όμως το σημείο αναφοράς των κινητοποιήσεων εξακολουθεί να παραμένει ο σπουδαστικός χώρος.

Η συγκέντρωση 1.500 σπουδαστών στις 14 Φεβρουαρίου 1973 στο Πολυτεχνείο με αφορμή το αίτημα για την κατάργηση του ΝΔ 1347 (που διέκοπτε την αναβολή στράτευσης λόγω σπουδών) καταλήγει σε μια μικρής χρονικής διάρκειας παραμονή στο χώρο που λήγει με την εισβολή μπάτσων και ασφαλιτών, τον άγριο ξυλοδαρμό των παρευρισκομένων, την σύλληψη 100 ατόμων και την παραπομπή σε δίκη 11.

Στις 21 Φεβρουαρίου γίνεται συνέλευση της Φυσικομαθηματικής Σχολής στο Χημείο, εκδίδεται ψήφισμα που αποφασίζει αποχή επ' αόριστον από τα μαθήματα και 1.000 περίπου φοιτητές πηγαίνουν στην Νομική Σχολή όπου υπάρχει προγραμματισμένη συγκέντρωση των φοιτητών της Νομικής και της Φιλοσοφικής. Γύρω στις 4.000 άνθρωποι κατακλύζουν το κτίριο της Νομικής, ενώ στους γύρω δρόμους και ιδιαίτερα στην Ακαδημίας γίνονται διαδηλώσεις που με την επέμβαση των μπάτσων διαλύογύρω δρόμους. Οι μπάτσοι απαγορεύουν στον κόσμο να παραμένει στους γύρω δρόμους κι έτσι ουσιαστικά καταργούνται οι στάσεις των λεωφορείων στην Σόλωνος και την Ακαδημίας.

Γύρω στις 5 το απόγευμα συγκεντρώνονται πενήντα περίπου φασίστες στη Σόλωνος, οι οποίοι μια ώρα αργότερα επιτίθενται στην είσοδο, αλλά απωθούνται. Επιχειρούν νέα επίθεση από την είσοδο της οδού Σίνα, που θεωρούν ότι είναι εύκολο να παραβιάσουν λόγω της αλουμινοκατασκευής της. Γίνεται άγρια συμπλοκή, αλλά και πάλι απωθούνται. Δυναμική είναι η συμβολή στην απομάκρυνση των φασιστών από ομάδα αναρχικών που βρίσκεται μαζί με τους έγκλειστους. Μετά το σφράγισμα και των δύο εισόδων η κατάληψη είναι δεδομένη.

Νέα συγκέντρωση κόσμου αρχίζει να γίνεται μετά τις 7 το απόγευμα ενώ οι καταληψίες δεν παύουν να φωνάζουν συνθήματα από την ταράτσα του κτιρίου. Μέχρι αργά το βράδυ συνεχίζονται οι διαδηλώσεις στην Ακαδημίας και Σόλωνος, καθώς και τα συνθήματα από την ταράτσα του κτιρίου. Ορισμένοι από τους εγκλείστους, μετά από πρωτοβουλία των αναρχικών, προσπαθούν να τοποθετήσουν ηχεία στα παράθυρα του κτιρίου ώστε να μεταδίδονται τους Νίκο Μπίστη τότε μέλος της Αντι-ΕΦΕΕ (ΚΝΕ), στη συνέχεια μέλος του Συνασπισμού και πρόσφατο «στέλεχος» της λεγόμενης ΑΕΚΑ, που κάνει τα πάντα για να τον δεχτεί το ΠΑΣΟΚ στους κόλπους του, (σημείωση: το κείμενο γράφτηκε πριν το ΠΑΣΟΚ τον δεχτεί στους κόλπους του), τον Στέφανο Τζουμάκα, κατοπινό βουλευτή και υπουργό του ΠΑΣΟΚ και τον Γιάννη Μαντζουράνη, που διορίστηκε ειδικός σύμβουλος του Α. Παπανδρέου, ήταν δεξί χέρι του Μένιου Κουτσόγιωργα και βρέθηκε αναμεμιγμένος στο σκάνδαλο Κοσκωτά] προσπαθεί να επιβάλει πραξικοπηματικά την αποχώρηση αναγγέλλοντας την απόφαση με ντουντούκα ποντάροντας στην κούραση ορισμένων και ανοίγοντας τις πόρτες της σχολής την ίδια στιγμή που πολλοί βρίσκονταν στην ταράτσα φωνάζοντας συνθήματα. Δημιουργούνται αψιμαχίες αλλά τελικά με την συμπαράσταση και άλλων μελών της Αντι-ΕΦΕΕ, επιτυγχάνουν την αποχώρηση ενός σημαντικού αριθμού με αποτέλεσμα να αποχωρήσουν και οι υπόλοιποι.

Αμέσως συγκροτείται μια μεγάλη διαδήλωση από 30.000 άτομα, πρωτοφανής σε δυναμικότητα και παλμό που κινείται στο κέντρο της Αθήνας και συγκρούεται με τους μπάτσους. Τραυματίζονται δεκάδες. Την επόμενη μέρα οι εφημερίδες δεν γράφουν τίποτα, παρά μια ξερή ανακοίνωση της Συγκλήτου. Η οργή των φοιτητών είναι μεγάλη ώστε τις επόμενες μέρες καίνε εφημερίδες του συγκροτήματος Λαμπράκη. Αυτή η κίνηση της αποχώρησης θα δημιουργήσει μια σειρά από αρνητικές επιπτώσεις δίνοντας την πρωτοβουλία των κινήσεων στο καθεστώς για το επόμενο χρονικό διάστημα.

Απόπειρες συγκεντρώσεων στη Νομική και το Χημείο με σκοπό την κατάληψη των κτιρίων που γίνεται στις αρχές Μάρτη αντιμετωπίζονται με κλείσιμο των σχολών και συλλήψεις. Στα μέσα του ίδιου μήνα γίνονται συνελεύσεις στη Νομική, το Χημείο, το Πολυτεχνείο και την Ιατρική. Η ασφάλεια συλλαμβάνει 36 άτομα. Όταν, τέλος, στις 20 Μάρτη γίνεται απόπειρα κατάληψης της Νομικής από 2.500 άτομα, οι μπάτσοι εισβάλουν από την ταράτσα με σκάλα και ακολουθεί άγριος ξυλοδαρμός με δεκάδες τραυματίες και πάνω από 100 συλλήψεις». (ΠΟΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΟΔΗΓΗΣΑΝ ΣΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ του ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 1973, Τα γεγονότα που οδήγησαν στην εξέγερση του Πολυτεχνείου του 1973, όπως τα ξαναθυμάται ένας «προβοκάτορας», Δημοσιεύτηκε στη ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φύλλο 8, Νοέμβριος 2002).

Συσπείρωση Αναρχικών

Η Πανσπουδαστική Νο 8, το ΚΚΕ και η «κομματική αλήθεια», 50 χρόνια μετά!

Σε ομιλία του ο ***Δημήτρης Γόντικας***, μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ, μ' αφορμή την επέτειο 50 ετών από την κατάληψη της Νομικής τον Φλεβάρη του 1973, μεταξύ άλλων, είπε:

«Ποτέ δεν ισχυριστήκαμε ότι η ΚΝΕ στα δύσκολα εκείνα χρόνια τα έκανε όλα καλά, ότι δεν έκανε λάθη, ότι δεν είχε ελλείψεις και αδυναμίες στην καθοδήγηση των αγώνων. Είναι, όμως, αθλιότητα ένα επιμέρους γεγονός, όπως ένα δημοσίευμα της Πανσπουδαστικής Νο 8, το οποίο μάλιστα γράφτηκε μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, που δεν έπαιξε κανέναν απολύτως ρόλο και δεν επηρέασε σε τίποτα τις εξελίξεις και σε κανέναν τομέα, να αναδείχνεται σε ξεχωριστό ζήτημα για να πλήξει την ιστορία της ΚΝΕ. Είναι μικροπρέπεια και ασέβεια στην ιστορική αλήθεια και στον ηρωικό αγώνα της Οργάνωσης της Σπουδάζουσας της ΚΝΕ στα χρόνια της δικτατορίας και ειδικότερα της συμβολής της στην εξέγερση του Πολυτεχνείου».

Ο Δημήτρης Γόντικας βασανίστηκε άγρια κατά την περίοδο της δικτατορίας και το γεγονός αυτό είναι ιστορική αλήθεια. Άλλο τόσο, όμως, ιστορική αλήθεια είναι η αθλιότητα του δημοσιεύματος της «***Πανσπουδαστικής Νο 8***», ειδάλλως μάλλον ο Γόντικας εννοεί ότι η «***ιστορική αλήθεια***» καταντάει μικροπρέπεια και ασέβεια, γιατί έτσι βολεύει την κομματική «αλήθεια».

Ο Γόντικας ομολογεί ανοικτά την πατρότητα του δημοσιεύματος. Πλέον δεν μπορεί να κάνει κι αλλιώς. Το ΚΚΕ, άλλωστε, μεταπολιτευτικά άλλοτε ποιούσε την νήσσαν και άλλοτε αναλάμβανε δημόσια την πολιτική ευθύνη για το δημοσίευμα. Ο Γόντικας χαρακτηρίζει «***επιμέρους γεγονός***» το δημοσίευμα, ισχυριζόμενος, ότι αφού γράφτηκε μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, «***δεν έπαιξε κανέναν απολύτως ρόλο και δεν επηρέασε σε τίποτα τις εξελίξεις και σε κανέναν τομέα***».

Ο Γόντικας ψεύδεται συνειδητά και απροκάλυπτα.

των αντιφρονούντων, γεγονός το οποίο δεν μειώνεται στο ελάχιστο από την καταστολή που το ίδιο δέχθηκε τον Φλεβάρη του 1974.

Και κάτι ακόμη: μέσω της προβοκατορολογίας η ΚΝΕ αποποιείται των ευθυνών για την κατάληψη του Πολυτεχνείου, την ξεχωρίζει από τις κινητοποιήσεις των φοιτητών, δείχνει στην χούντα ότι οι κυρίως υπεύθυνοι είναι οι «άλλοι», μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται για την συνέχεια: «***Σαν υπεύθυνη Συντονιστ. Επιτρ. Αγώνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη νεολαία και το λαό τις αφηνιασμένες προσπάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πραχτόρων της να διαστρέφουν, απ' την αρχή της μεγαλειώδικης εκδήλωσης μας του Πολ/χνείου, την πορεία και το περιεχόμενο εικόνα Δεκεμβριανών εις το κέντρον των Αθηνών***» (Ανακοίνωση της ΕΣΑ 11-12-1973).

Δεν πρόκειται, λοιπόν, για ένα «λάθος», μια «πολιτική αστοχία» ενός «ξεκομμένου» καθοδηγητικού Πυρήνα, δεν αποτελούσε μια «πρωτοβουλία» του συντάκτη γραμματέα της σπουδάζουσας της ΚΝΕ ***Κώστα Τζιαντζή***. Βρίθει η ιστορία του ΚΚΕ από τις εκκαθαρίσεις των «διαφωνούντων» με την γραμμή του κόμματος, από τις εξοντώσεις αρχειομαρξιστών, τροτσκιστών και αναρχικών στο παρελθόν στον ελλαδικό χώρο. Αυτής της ιστορίας μέρος είναι τόσο το δημοσίευμα όσο και οι εμπνευστές του και όχι, φυσικά, μόνον ο αποθανών ***Κώστας Τζιαντζής*** και όσοι τον καθοδηγούσαν. Γι' αυτό τον λόγο ο Δημήτρης Γόντικας δεν αφιέρωσε ούτε μια λέξη για τον Διονύση Μαυρογένη.

μ' αφορμή την επέτειο 50 ετών από την κατάληψη της Νομικής τον Φλεβάρη του 1973, μεταξύ άλλων, είπε:

«Ποτέ δεν ισχυριστήκαμε ότι η ΚΝΕ στα δύσκολα εκείνα χρόνια τα έκανε όλα καλά, ότι δεν έκανε λάθη, ότι δεν είχε ελλείψεις και αδυναμίες στην καθοδήγηση των αγώνων. Είναι, όμως, αθλιότητα ένα επιμέρους γεγονός, όπως ένα δημοσίευμα της Πανσπουδαστικής Νο 8, το οποίο μάλιστα γράφτηκε μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, που δεν έπαιξε κανέναν απολύτως ρόλο και δεν επηρέασε σε τίποτα τις εξελίξεις και σε κανέναν τομέα, να αναδείχνεται σε ξεχωριστό ζήτημα για να πλήξει την ιστορία της ΚΝΕ. Είναι μικροπρέπεια και ασέβεια στην ιστορική αλήθεια και στον ηρωικό αγώνα της Οργάνωσης της Σπουδάζουσας της ΚΝΕ στα χρόνια της δικτατορίας και ειδικότερα της συμβολής της στην εξέγερση του Πολυτεχνείου».

Ο Δημήτρης Γόντικας βασανίστηκε άγρια κατά την περίοδο της δικτατορίας και το γεγονός αυτό είναι ιστορική αλήθεια. Άλλο τόσο, όμως, ιστορική αλήθεια είναι η αθλιότητα του δημοσιεύματος της «***Πανσπουδαστικής Νο 8***», ειδάλλως μάλλον ο Γόντικας εννοεί ότι η «***ιστορική αλήθεια***» καταντάει μικροπρέπεια και ασέβεια, γιατί έτσι βολεύει την κομματική «αλήθεια».

Ο Γόντικας ομολογεί ανοικτά την πατρότητα του δημοσιεύματος. Πλέον δεν μπορεί να κάνει κι αλλιώς. Το ΚΚΕ, άλλωστε, μεταπολιτευτικά άλλοτε ποιούσε την νήσσαν και άλλοτε αναλάμβανε δημόσια την πολιτική ευθύνη για το δημοσίευμα. Ο Γόντικας χαρακτηρίζει «***επιμέρους γεγονός***» το δημοσίευμα, ισχυριζόμενος, ότι αφού γράφτηκε μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, «***δεν έπαιξε κανέναν απολύτως ρόλο και δεν επηρέασε σε τίποτα τις εξελίξεις και σε κανέναν τομέα***».

Ο Γόντικας ψεύδεται συνειδητά και απροκάλυπτα.

Και οι λόγοι είναι απλοί. Το δημοσίευμα της «***Πανσπουδαστικής Νο 8***» περί 350 προβοκατόρων διαπνέεται από πάνω μέχρι κάτω από την κομματική γραμμή του ΚΚΕ, έτσι, όπως αυτή εκφράστηκε από την πρώτη στιγμή των γεγονότων, τα οποία οδήγησαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου: οι καταλήψεις είναι ανεπιθύμητες, και πάση θυσία θα πρέπει να αποφεύγονται ή όταν αυτό δεν είναι δυνατόν να καταστέλλονται μέσω της «απαγκίστρωσης», αλλά και της κατασυκοφάντησης των «***εξτρεμιστικών στοιχείων***», που πρωτοστατούν σ' αυτές. Αυτές οι κομματικές λογικές εφαρμόστηκαν στην πράξη εκ μέρους της ΚΝΕ στα γεγονότα του Πολυτεχνείου, όπως θα θυμηθούμε στην συνέχεια.

Ο Γόντικας, όπως και το ΚΚΕ, γνωρίζει πολύ καλά τι σημαίνει, σε συνθήκες άγριας καταστολής εκ μέρους του χούντας, να «σημαδεύονται» ως «προβοκάτορες» αγωνιστές, που βρίσκονται σε καθεστώς παρανομίας, όπως ο ελάχιστο από την καταστολή που το ίδιο δέχθηκε τον Φλεβάρη του 1974.

Και κάτι ακόμη: μέσω της προβοκατορολογίας η ΚΝΕ αποποιείται των ευθυνών για την κατάληψη του Πολυτεχνείου, την ξεχωρίζει από τις κινητοποιήσεις των φοιτητών, δείχνει στην χούντα ότι οι κυρίως υπεύθυνοι είναι οι «άλλοι», μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται για την συνέχεια: «***Σαν υπεύθυνη Συντονιστ. Επιτρ. Αγώνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη νεολαία και το λαό τις αφηνιασμένες προσπάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πραχτόρων της να διαστρέφουν, απ' την αρχή της μεγαλειώδικης εκδήλωσής μας του Πολ/χνείου, την πορεία και το περιεχόμενο της***». Η «μεγαλειώδης εκδήλωση» διαστράφηκε από τα «αναρχικά στοιχεία», τόσον όσον αφορά την πορεία της (μετατράπηκε σε κατάληψη) όσο και όσον αφορά το περιεχόμενο (τα φοιτητικά αιτήματα έμειναν στην άκρη…).

Σύμφωνα με την ΕΣΑ,«***από την πρώτην όμως ημέραν της καταλήψεως και του εγκλεισμού, αι οργανώτριαι παρατάξεις απώλεσαν τον έλεγχον της καταστάσεως, όστις περιήλθεν εις εξτρεμιστικά στοιχεία του Διεθνούς Αναρχισμού, άσχετα προς την ιδιότητα του φοιτητού ή σπουδαστού τού Πολυτεχνείου, άτινα διαπνεόμενα υπό μηδενιστικών αρχών, προέβησαν εις καταστροφάς των εγκαταστάσεων και εποπτικών οργάνων του Πολυ-***

Εξτρεμιστικά στοιχεία… προκαλούν τους αστυνομικούς…

κοίνωση της ΕΣΑ 11-12-1973).

Δεν πρόκειται, λοιπόν, για ένα «λάθος», μια «πολιτική αστοχία» ενός «ξεκομμένου» καθοδηγητικού Πυρήνα, δεν αποτελούσε μια «πρωτοβουλία» του συντάκτη γραμματέα της σπουδάζουσας της ΚΝΕ ***Κώστα Τζιαντζή***. Βρίθει η ιστορία του ΚΚΕ από τις εκκαθαρίσεις των «διαφωνούντων» με την γραμμή του κόμματος, από τις εξοντώσεις αρχειομαρξιστών, τροτσκιστών και αναρχικών στο παρελθόν στον ελλαδικό χώρο. Αυτής της ιστορίας μέρος είναι τόσο το δημοσίευμα όσο και οι εμπνευστές του και όχι, φυσικά, μόνον ο αποθανών ***Κώστας Τζιαντζής*** και όσοι τον καθοδηγούσαν. Γι' αυτό τον λόγο ο Δημήτρης Γόντικας δεν αφιέρωσε ούτε μια λέξη για τον Διονύση Μαυρογένη.

Ίσως αποκατασταθεί και αυτός μετά θάνατον. Ποιος ξέρει;

Θα αναφερθούμε, τώρα, στην περιβόητη «***Έκθεση και συμπεράσματα για τα γεγονότα του Νοέμβρη 1973***» που εγκρίθηκαν στην 4η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ τον Ιούλιο του 1976.

Ας δούμε, και ας σχολιάσουμε ορισμένα διδακτικά εδάφια και πρώτα απ' όλα σχετικά με την κατάληψη ως μορφή αγώνα:

«***Η αδυναμία της πρόβλεψης των μορφών που μπορεί να πάρει αυτή η πάλη υπήρχε στην επεξεργασία και***

Πολυτεχνείου».

Ο Δημήτρης Γόντικας βασανίστηκε άγρια κατά την περίοδο της δικτατορίας και το γεγονός αυτό είναι ιστορική αλήθεια. Άλλο τόσο, όμως, ιστορική αλήθεια είναι η αθλιότητα του δημοσιεύματος της «***Πανσπουδαστικής Νο 8***», ειδάλλως μάλλον ο Γόντικας εννοεί ότι η «***ιστορική αλήθεια***» καταντάει μικροπρέπεια και ασέβεια, γιατί έτσι βολεύει την κομματική «αλήθεια».

Ο Γόντικας ομολογεί ανοικτά την πατρότητα του δημοσιεύματος. Πλέον δεν μπορεί να κάνει κι αλλιώς. Το ΚΚΕ, άλλωστε, μεταπολιτευτικά άλλοτε ποιούσε την νήσσαν και άλλοτε αναλάμβανε δημόσια την πολιτική ευθύνη για το δημοσίευμα. Ο Γόντικας χαρακτηρίζει «***επιμέρους γεγονός***» το δημοσίευμα, ισχυριζόμενος, ότι αφού γράφτηκε μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, «***δεν έπαιξε κανέναν απολύτως ρόλο και δεν επηρέασε σε τίποτα τις εξελίξεις και σε κανέναν τομέα***».

Ο Γόντικας ψεύδεται συνειδητά και απροκάλυπτα.

Και οι λόγοι είναι απλοί. Το δημοσίευμα της «***Πανσπουδαστικής Νο 8***» περί 350 προβοκατόρων διαπνέεται από πάνω μέχρι κάτω από την κομματική γραμμή του ΚΚΕ, έτσι, όπως αυτή εκφράστηκε από την πρώτη στιγμή των γεγονότων, τα οποία οδήγησαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου: οι καταλήψεις είναι ανεπιθύμητες, και πάση θυσία θα πρέπει να αποφεύγονται ή όταν αυτό δεν είναι δυνατόν να καταστέλλονται μέσω της «απαγκίστρωσης», αλλά και της κατασυκοφάντησης των «***εξτρεμιστικών στοιχείων***», που πρωτοστατούν σ' αυτές. Αυτές οι κομματικές λογικές εφαρμόστηκαν στην πράξη εκ μέρους της ΚΝΕ στα γεγονότα του Πολυτεχνείου, όπως θα θυμηθούμε στην συνέχεια.

Ο Γόντικας, όπως και το ΚΚΕ, γνωρίζει πολύ καλά τι σημαίνει, σε συνθήκες άγριας καταστολής εκ μέρους του χούντας, να «σημαδεύονται» ως «προβοκάτορες» αγωνιστές, που βρίσκονται σε καθεστώς παρανομίας, όπως ο ***Διονύσης Μαυρογένης***, τον οποίο «λησμονά» να αναφέρει, προφανώς, θεωρώντας τον το «υπόλοιπο» ενός «επιμέρους» δημοσιεύματος.

Δεν επρόκειτο, λοιπόν, για ένα άνευ αξίας και λόγου δημοσίευμα, αλλά για μια άθλια προβοκατορολογία, που στόχευε να παίξει συγκεκριμένο ρόλο και να καθορίσει με σημαντικό τρόπο την τυχόν συνέχεια των αντιδικτατορικών αντιδράσεων, οι οποίες μπορεί να μην ήταν δεδομένες, αλλά σίγουρα φάνταζαν εξίσου ανεξέλεγκτες για το ΚΚΕ. Το ΚΚΕ, με το συγκεκριμένο δημοσίευμα, είτε αρέσει είτε δεν αρέσει, συμμετείχε ενεργά στην καταστολή

Εξτρεμιστικά στοιχεία… προκαλούν τους αστυνομικούς…

της». Η «μεγαλειώδης εκδήλωση» διαστράφηκε από τα «αναρχικά στοιχεία», τόσον όσον αφορά την πορεία της (μετατράπηκε σε κατάληψη) όσο και όσον αφορά το περιεχόμενο (τα φοιτητικά αιτήματα έμειναν στην άκρη…).

Σύμφωνα με την ΕΣΑ,«***από την πρώτην όμως ημέραν της καταλήψεως και του εγκλεισμού, αι οργανώτριαι παρατάξεις απώλεσαν τον έλεγχον της καταστάσεως, όστις περιήλθεν εις εξτρεμιστικά στοιχεία του Διεθνούς Αναρχισμού, άσχετα προς την ιδιότητα του φοιτητού ή σπουδαστού τού Πολυτεχνείου, άτινα διαπνεόμενα υπό μηδενιστικών αρχών, προέβησαν εις καταστροφάς των εγκαταστάσεων και εποπτικών οργάνων του Πολυτεχνείου, ως καεί λεηλασίας τοιούτων των ζημιών εκτιμωμένων περί το εν δισεκατομμύριον […] Οι αναρχικοί εκμεταλλευόμενοι την αδιανόητον αντίληψιν περί του ασύλου των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων υπό των πρυτανικών αρχών και της Συγκλήτου του Πολυτεχνείου, ως και την χλιαράν αντιμετώπισιν της όλης καταστάσεως υπό των αρμοδίων οργάνων της πολιτείας και ενθαρρυνάμενοι και υποκινούμενοι υπό παραγόντων του εξωτερικού (ραδιοσταθμών κλπ.) εξήλθον του χώρου του Πολυτεχνείου καεί προέβησαν εις εμπρησμούς, καταστροφάς και λεηλασίας ξένης ιδιοκτησίας, δημιουργήσαντες***

Ίσως αποκατασταθεί και αυτός μετά θάνατον. Ποιος ξέρει;

Θα αναφερθούμε, τώρα, στην περιβόητη «***Έκθεση και συμπεράσματα για τα γεγονότα του Νοέμβρη 1973***» που εγκρίθηκαν στην 4η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ τον Ιούλιο του 1976.

Ας δούμε, και ας σχολιάσουμε ορισμένα διδακτικά εδάφια και πρώτα απ' όλα σχετικά με την κατάληψη ως μορφή αγώνα:

«***Η αδυναμία της πρόβλεψης των μορφών που μπορεί να πάρει αυτή η πάλη υπήρχε στην επεξεργασία και της γραμμής της ΚΝΕ. Αντίθετα, τονιζόταν, και μάλιστα έντονα (πράγμα που γενικά ήταν σωστό) ότι θα έπρεπε να αποφευχθούν οι περιπτώσεις ξεκομμένων ενεργειών του ΦΚ –και ειδικά με τη μορφή κατάληψης κτιρίων– κάτω από την επίδραση των αυθόρμητων και αριστερίστικων στοιχείων. Αυτό όμως είχε και την αρνητική του πλευρά, γιατί περιόριζε σε λειψό, καθολικά απορριπτικό προσανατολισμό την αντιμετώπισή τους. Τονιζόταν (σωστά): "όχι απρογραμμάτιστες ενέργειες, όχι καταλήψεις". Δεν γινόταν όμως επεξεργασία συγκεκριμένων μεθόδων για τη θετική παρέμβασή μας σ' οποιαδήποτε***

τέτοια ξεκομμένη ενέργεια, για την εξέλιξή της μέσα στα σωστά πλαίσια της ανάπτυξης της γενικότερης αντιχουντικής πάλης. Στην έλλειψη αυτή συντελούσε και κάποια υπερτίμηση των δυνάμεων μας μέσα στο ΦΚ».

Μ' άλλα λόγια, η «γραμμή» της ΚΝΕ ήταν σαφώς ενάντια στις καταλήψεις, που θεωρούνταν «ξεκομμένες» ενέργειες, που απορρίπτονταν με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο. Το «πρόβλημα» που εντοπίζεται είναι η αδυναμία της ΚΝΕ να παρεμβαίνει με «επεξεργασμένες μεθόδους» όταν παίρνουν το «πάνω χέρι» τα «αριστερίστικα» ή «αυθόρμητα» στοιχεία. Και ο νοών νοείτο.

[...] Πρέπει να λεχθεί ότι η κατάληψη αποτέλεσε αιφνιδιασμό για τις καθοδηγήσεις του Κόμματος και της ΚΝΕ. Δεν ήσαν προετοιμασμένες να δουν τις μεθόδους παρέμβασής τους στα γεγονότα καθώς και τις μεθόδους συντονισμού της δράσης τους. Η ΚΟΑ και το Γραφείο του ΚΣ της ΚΝΕ είδαν καταρχήν την κατάληψη σαν μια επικίνδυνη περιπλοκή στην ανάπτυξη της αντιχουντικής πάλης. Η σκέψη τους ήταν κυρίως να πάρουν μέτρα για την άμεση απαγκίστρωση των φοιτητών από το Πολυτεχνείο και για εξέλιξη της εκδήλωσης σε αντι-δικτατορικές διαδηλώσεις προς μια ή περισσότερες κατευθύνσεις.[...] Για εκδηλώσεις όμως σαν κι αυτές δεν είχε προβληματιστεί –"για αγώνα σε τέτοια έκταση δεν υπήρχε ούτε καν σκέψη".

Είχε μόνο προγραμματιστεί, μαζί με την ΚΝΕ, μια δημόσια εκδήλωση για το Γληνό στις αρχές Δεκέμβρη. "Τα γεγονότα μας έπιασαν απαράσκευους και μην προβλέποντας την έκτασή τους". Το Γραφείο Κλιμακίου όχι μόνο δεν προέβλεψε τα συγκεκριμένα γεγονότα, αλλά ούτε μπόρεσε να τα παρακολουθήσει (και φυσικά, πολύ περισσότερο, να τα καθοδηγήσει), δεν ήξερε ούτε στην πορεία τους την έκταση που είχαν πάρει, αφού "ακόμα και την Παρασκευή το μεσημέρι είναι γεγονός ότι δεν πήγε το μυαλό μας πως τα γεγονότα θα έπαιρναν αυτή την εξέλιξη". (Τα αποτελέσματα είναι από έκθεση, εκείνης της περιόδου, του Κλιμακίου)**».**

Το μίσος και η μανία, λοιπόν, που εκδηλώθηκε αργότερα για τους «προβοκάτορες» είναι δικαιολογημένο, αφού «***για αγώνα σε τέτοια έκταση δεν υπήρχε ούτε καν σκέψη***». Η Εκθεση ομολογεί ότι το ΚΚΕ και η ΚΝΕ, όχι μόνο δεν προέβλεψαν στο ελάχιστο τα συνταρακτικά γεγονότα που ξέσπασαν, όχι μόνο δεν ήλεγχαν στο ελάχιστο τις εξελίξεις, όχι μόνο δεν μπορούσαν να καθοδηγήσουν ούτε καν τα μέλη τους, αλλά το μόνο που σκέφτονταν ήταν η «απαγκίστρωση». Δηλαδή, να καταστείλουν την εξέγερση που ήταν σε εξέλιξη, να στείλουν στα σπίτια τους τους συγκεντρωμένους, αφού δεν ήταν σε θέση ούτε να παρακολουθήσουν τα γεγονότα πολύ περισσότερο να τα καθοδηγήσουν.

[...] Το Γραφείο του ΚΣ της ΚΝΕ έμαθε τα γεγονότα σχεδόν τυχαία την Πέμπτη το πρωί. Δεν εξασφαλίστηκε όμως άμεση επαφή ούτε με την ΚΟΑ, ούτε με το Γραφείο Κλιμάκων, ούτε με το Γραφείο Σπουδάζουσας της ΚΝΕ. Πρώτη του εκτίμηση ήταν ότι τα γεγονότα αποτελούν ανεύθυνη, ως ένα βαθμό, ενέργεια, έξω από τη γραμμή της οργάνωσης. [...] Διάφορες θέσεις κατέβαιναν σα γραμμή της καθοδήγησης, χωρίς να μπορεί να εξακριβώσει κανείς τότε ποια ήταν η γνήσια. Το απόγευμα της Πέμπτης φτάνει στους συνδικαλιστές μια γραμμή που ζητούσε να ρίχνονται βασικά φοιτητικά αιτήματα, η οποία δεν «πιάνει» ούτε στα μέλη μας. Και όπου την υπερασπίστηκαν έτσι απόλυτα, ζημίωσε και είχε σαν αποτέλεσμα ορισμένα στελέχη της ΑντιΕΦΕΕ ν' αποτύχουν στις εκλογές των γενικών συνελεύσεων. [...]

Με άλλα λόγια, η «καθοδήγηση» δεν μπορούσε να πείσει ούτε τα μέλη της ΚΝΕ, η «γραμμή» είτε δεν έφθανε, είτε δεν έπειθε σχεδόν κανένα μέλος. Και το χειρότερο για την «πρωτοπορία» του φοιτητικού κινήματος; Όταν τα μέλη υπερασπίζονταν ανοικτά την «γραμμή» δεν κατόρθωναν να εκλεγούν στις εκλογές των γενικών συνελεύσεων...

[...] Η "κατάληψη" απέξω έδινε εντύπωση, τότε ακόμα, εξτρεμισμού. Τα αριστερίστικα συνθήματα επικρατούσαν. Γίνονταν προκλήσεις σε αστυνομικούς. Οι χειρόγραφες προκηρύξεις (τρυκ, κλπ.), καθώς και οι πολυγραφημένες, είχαν προωθημένα και αριστερίστικα συνθήματα. Ήσαν, οπωσδήποτε, πρόχειρα και πολλά αυτοσχέδια. Έτσι, εκτιμήθηκε ότι πρόκειται για μια ανεύθυνη και βιαστική κίνηση με έντονο το αριστερίστικο στοιχείο, που ήταν, ως ένα βαθμό, έξω από τη γραμμή της οργάνωσης, η οποία εκείνο τον καιρό, γενικά ήταν κατά των καταλήψεων και των βιαστικών και απρογραμμάτιστων ανοιχτών εκδηλώσεων. [...]».

Η κατάληψη έδινε την εντύπωση «εξτρεμισμού» στο Κόμμα επειδή «τον καιρό εκείνο γενικά ήταν κατά των καταλήψεων» και βέβαια «των απρογραμμάτιστων ανοιχτών εκδηλώσεων». Απρογραμμάτιστων από το ΚΚΕ άρα και «ανεύθυνων»...

Σαν να μην πέρασε μια μέρα...

Συσπείρωση Αναρχικών

Για εκδηλώσεις όμως σαν κι αυτές δεν είχε προβληματιστεί –"για αγώνα σε τέτοια έκταση δεν υπήρχε ούτε καν σκέψη".

Είχε μόνο προγραμματιστεί, μαζί με την ΚΝΕ, μια δημόσια εκδήλωση για το Γληνό στις αρχές Δεκέμβρη. "Τα γεγονότα μας έπιασαν απαράσκευους και μην προβλέποντας την έκτασή τους". Το Γραφείο Κλιμακίου όχι μόνο δεν προέβλεψε τα συγκεκριμένα γεγονότα, αλλά ούτε μπόρεσε να τα παρακολουθήσει (και φυσικά, πολύ περισσότερο ... Κλιμάκων, ούτε με το Γραφείο Σπουδάζουσας της ΚΝΕ. Πρώτη του εκτίμηση ήταν ότι τα γεγονότα αποτελούν ανεύθυνη, ως ένα βαθμό, ενέργεια, έξω από τη γραμμή της οργάνωσης. [...] Διάφορες θέσεις κατέβαιναν σα γραμμή της καθοδήγησης, χωρίς να μπορεί να εξακριβώσει κανείς τότε ποια ήταν η γνήσια. Το απόγευμα της Πέμπτης φτάνει στους συνδικαλιστές μια γραμμή που ζητούσε να ρίχνονται βασικά φοιτητικά αιτήματα, η οποία δεν «πιάνει» ούτε στα μέλη μας. Και όπου την υπερα-

ανοιχτών εκδηλώσεων. [...]».

Η κατάληψη έδινε την εντύπωση «εξτρεμισμού» στο Κόμμα επειδή «τον καιρό εκείνο γενικά ήταν κατά των καταλήψεων» και βέβαια «των απρογραμμάτιστων ανοιχτών εκδηλώσεων». Απρογραμμάτιστων από το ΚΚΕ άρα και «ανεύθυνων»...

Σαν να μην πέρασε μια μέρα...

Συσπείρωση Αναρχικών

Β΄ ΜΕΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ

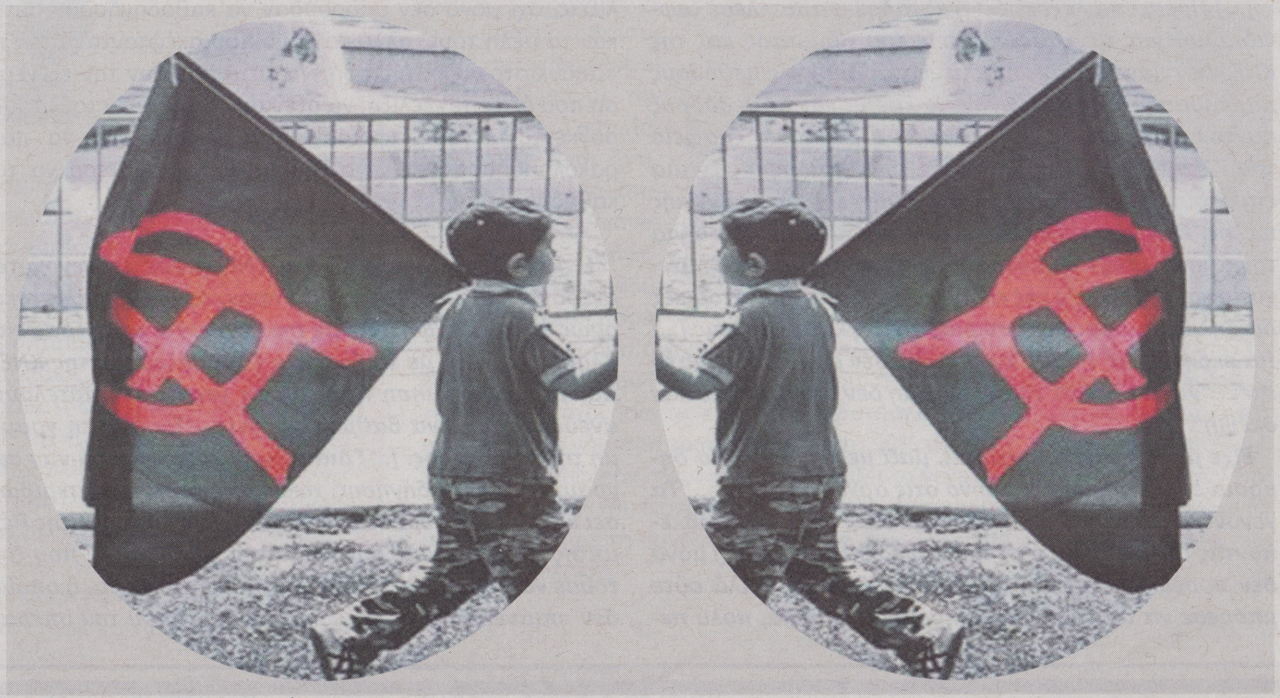
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ

(Το κείμενο πρωτοδημοσιεύτηκε το 1901 στο περιοδικό *FREEDOM* *σε δύο Μέρη*: τον Ιούλιο (σ. 30) και τον Αύγουστο (σ. 38)

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΑ ΝΟ 234)

Από την άλλη πλευρά, έχει αναμφίβολα αποδειχθεί ότι η από κοινού εργασία, η κομμουνιστική παραγωγή, πετυχαίνει θαυμάσια. Σε καμία εμπορική επιχείρηση δεν έχει προστεθεί τόση αξία στη γη από την εργασία, όσο σε καθεμία από τις κοινότητες που ιδρύθηκαν στην Αμερική και στην Ευρώπη. Λάθη υπολογισμού μπορεί να συμβαίνουν παντού, όπως συμβαίνουν και σε όλες τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, αλλά δεδομένου ότι είναι γνωστό πως κατά τα πρώτα πέντε χρόνια μετά τη σύστασή τους τέσσερα εγχειρήματα από κάθε εμπορική επιχείρηση θα πτωχεύσουν, πρέπει να παραδεχτούμε ότι τίποτα παρόμοιο ή έστω κοντά σε αυτό δεν έχει συμβεί στις κομμουνιστικές κοινότητες. Έτσι, όταν ο αστικός Τύπος, θέλοντας να είναι ευρηματικός, μιλάει για προσφορά ενός νησιού στους αναρχικούς για να ιδρύσουν την κοινότητα τους, βασιζόμενοι στην εμπειρία μας, είμαστε έτοιμοι να αποδεχτούμε αυτήν την πρόταση, μόνο υπό την προϋπόθεση ότι αυτό το νησί είναι, για παράδειγμα, το Isle de France (το Παρίσι) [στμ. λογοπαίγνιο, isle=νησί] και ότι με την αποτίμηση του κοινωνικού πλούτου θα λάβουμε το μερίδιό μας από αυτόν. Μόνο που, εφ' όσον ξέρουμε ότι ούτε το Παρίσι, ούτε το μερίδιό μας από τον κοινωνικό πλούτο θα μας δοθεί, κάποια μέρα θα πάρουμε μόνοι μας και το ένα και το άλλο μέσω της Κοινωνικής Επανάστασης. Το Παρίσι και η Βαρκελώνη το 1871 δεν απείχαν πολύ από το να το πετύχουν –και οι ιδέες έχουν σημειώσει πρόοδο από τότε.

Η πρόοδος μάς επιτρέπει να δούμε, πάνω απ' όλα, ότι μια απομονωμένη πόλη, που ανακηρύσσει την Κομμούνα, θα είχε μεγάλη δυσκολία να επιβιώσει. Το πείραμα θα

Αλλά, αυτά είναι απλώς παιχνίδια εξαπάτησης με τις λέξεις. Εξάλλου, σήμερα υποστηρίζεται ότι τα μόνα στατιστικά στοιχεία αξίας είναι αυτά που καταγράφει το ίδιο το άτομο, δίνοντας ηλικία, επάγγελμα, κοινωνική θέση ή οι λίστες με το τι πούλησε ή αγόρασε, παρήγαγε και κατανάλωσε.

Οι ερωτήσεις που τίθενται είναι συνήθως εθελοντικής

εργάτη ως κατάσταση ελευθερίας. Οι πολιτικοί, πάλι, ονομάζουν έτσι την σημερινή κατάσταση του πολίτη που έχει γίνει δούλος-δουλοπάροικος και φορολογούμενος του Κράτους. Οι πιο εξελιγμένοι ηθικολόγοι, όπως ο Μιλ και οι πολυάριθμοι μαθητές του, όρισαν την ελευθερία ως το δικαίωμα να κάνεις τα πάντα, με εξαίρεση της καταπάτησης τής ίσης ελευθερίας όλων των άλλων. Πέρα από το γενο-

σουν, πρέπει να παραδεχτούμε ότι τίποτα παρόμοιο ή έστω κοντά σε αυτό δεν έχει συμβεί στις κομμουνιστικές κοινότητες. Έτσι, όταν ο αστικός Τύπος, θέλοντας να είναι ευρηματικός, μιλάει για προσφορά ενός νησιού στους αναρχικούς για να ιδρύσουν την κοινότητα τους, βασιζόμενοι στην εμπειρία μας, είμαστε έτοιμοι να αποδεχτούμε αυτήν την πρόταση, μόνο υπό την προϋπόθεση ότι αυτό το νησί είναι, για παράδειγμα, το Isle de France (το Παρίσι) [στμ. λογοπαίγνιο, isle=νησί] και ότι με την αποτίμηση του κοινωνικού πλούτου θα λάβουμε το μερίδιό μας από αυτόν. Μόνο που, εφ' όσον ξέρουμε ότι ούτε το Παρίσι, ούτε το μερίδιό μας από τον κοινωνικό πλούτο θα μας δοθεί, κάποια μέρα θα πάρουμε μόνοι μας και το ένα και το άλλο μέσω της Κοινωνικής Επανάστασης. Το Παρίσι και η Βαρκελώνη το 1871 δεν απείχαν πολύ από το να το πετύχουν –και οι ιδέες έχουν σημειώσει πρόοδο από τότε.

Η πρόοδος μάς επιτρέπει να δούμε, πάνω απ' όλα, ότι μια απομονωμένη πόλη, που ανακηρύσσει την Κομμούνα, θα είχε μεγάλη δυσκολία να επιβιώσει. Το πείραμα θα έπρεπε, επομένως, να γίνει σε μια περιοχή –π.χ. σε μια από τις δυτικές πολιτείες, το Αϊντάχο ή το Οχάιο– όπως προτείνουν οι Αμερικανοί Σοσιαλιστές, και έχουν δίκιο. Σε μια αρκετά μεγάλη περιοχή, όχι εντός των ορίων μιας μοναδικής πόλης, πρέπει κάποτε να αρχίσουμε να κάνουμε πράξη τον κομμουνισμό του μέλλοντος.

Έχουμε αποδείξει πολλές φορές ότι ο κρατικός κομμουνισμός είναι αδύνατος, οπότε είναι άχρηστο να σταθούμε σε αυτό το θέμα. Μια απόδειξη αυτού, επιπλέον, βρίσκεται στην τάση των πιστών στο Κράτος, των υποστηρικτών ενός Σοσιαλιστικού Κράτους, οι οποίοι δεν πιστεύουν οι ίδιοι στον κρατικό κομμουνισμό. Ένα μέρος τους ασχολείται με την κατάκτηση ενός μεριδίου της εξουσίας στο σημερινό Κράτος –το αστικό Κράτος– και δεν ταλαιπωρούνται καθόλου να εξηγήσουν ότι η ιδέα τους για ένα Σοσιαλιστικό Κράτος είναι διαφορετική από ένα σύστημα Κρατικού καπιταλισμού υπό το οποίο όλοι θα ήταν υπάλληλοι του Κράτους. Αν τους πούμε ότι σε αυτό στοχεύουν, ενοχλούνται. Ωστόσο, δεν εξηγούν ποιο άλλο σύστημα κοινωνίας θέλουν να εγκαθιδρύσουν. Καθώς δεν πιστεύουν στην πιθανότητα μιας κοινωνικής επανάστασης στο εγγύς μέλλον, στόχος τους είναι να γίνουν μέλη της κυβέρνησης στο αστικό Κράτος τού σήμερα και αφήνουν το μέλλον να αποφασίσει πού θα καταλήξει αυτό.

Όσο για εκείνους που προσπάθησαν να σκιαγραφήσουν τα περιγράμματα ενός μελλοντικού Σοσιαλιστικού Κράτους, ανταποκρίθηκαν στην κριτική μας υποστηρίζοντας ότι το μόνο που θέλουν είναι στατιστικά γραφεία.

Αλλά, αυτά είναι απλώς παιχνίδια εξαπάτησης με τις λέξεις. Εξάλλου, σήμερα υποστηρίζεται ότι τα μόνα στατιστικά στοιχεία αξίας είναι αυτά που καταγράφει το ίδιο το άτομο, δίνοντας ηλικία, επάγγελμα, κοινωνική θέση ή οι λίστες με το τι πούλησε ή αγόρασε, παρήγαγε και κατανάλωσε.

Οι ερωτήσεις που τίθενται είναι συνήθως εθελοντικής ανάπτυξης (από επιστήμονες και στατιστικές εταιρείες) και το έργο των στατιστικών γραφείων συνίσταται σήμερα στη διανομή των ερωτήσεων, στην ταξινόμηση και τη μηχανική σύνοψη των απαντήσεων. Το να μειώνει κανείς το Κράτος, τις κυβερνήσεις σε αυτή τη λειτουργία και να πει ότι με τον όρο «κυβέρνηση» μόνο αυτό θα γίνει κατανοητό, δεν σημαίνει τίποτα άλλο (αν ειπωθεί ειλικρινά) παρά μια τιμητική υποχώρηση. Και εγώ πρέπει, όντως, να παραδεχτώ ότι οι Ιακωβίνοι, σε σχέση με πριν από τριάντα χρόνια, έχουν απομακρυνθεί πάρα πολύ από τα ιδανικά τους, της δικτατορίας και του σοσιαλιστικού συγκεντρωτισμού. Κανείς δεν θα τολμούσε να πει σήμερα ότι η παραγωγή ή η κατανάλωση πατάτας ή ρυζιού πρέπει να ρυθμίζεται από το κοινοβούλιο του Γερμανικού Λαϊκού Κράτους (Volksstaat) στο Βερολίνο. Αυτά τα ανόητα πράγματα δεν λέγονται πια.

Το Κομμουνιστικό Κράτος είναι μια Ουτοπία από την οποία έχουν ήδη παραιτηθεί οι ίδιοι οι οπαδοί του και είναι καιρός να προχωρήσουμε παραπέρα. Ένα πολύ πιο σημαντικό ερώτημα που πρέπει να εξεταστεί, πράγματι, είναι το εξής: ο Αναρχικός ή Ελεύθερος Κομμουνισμός δεν συνεπάγεται επίσης τη μείωση της ατομικής ελευθερίας;

Στην πραγματικότητα, σε όλες τις συζητήσεις για την ελευθερία, οι ιδέες μας θολώνουν από την επιζήσασα επιρροή των περασμένων αιώνων δουλοπαροικίας και θρησκευτικής καταπίεσης.

Οι οικονομολόγοι παρουσίαζαν την επιβληθείσα σύμβαση (υπό την απειλή της πείνας) μεταξύ αφεντικού και εργάτη ως κατάσταση ελευθερίας. Οι πολιτικοί, πάλι, ονομάζουν έτσι την σημερινή κατάσταση του πολίτη που έχει γίνει δούλος-δουλοπάροικος και φορολογούμενος του Κράτους. Οι πιο εξελιγμένοι ηθικολόγοι, όπως ο Μιλ και οι πολυάριθμοι μαθητές του, όρισαν την ελευθερία ως το δικαίωμα να κάνεις τα πάντα, με εξαίρεση της καταπάτησης της ίσης ελευθερίας όλων των άλλων. Πέρα από το γεγονός ότι η λέξη «δικαίωμα» είναι ένας πολύ μπερδεμένος όρος που μας έχει κληροδοτηθεί από περασμένες εποχές, που δεν σημαίνει τίποτα απολύτως ή αντιθέτως πάρα πολλά, ο ορισμός του Μιλ έδωσε τη δυνατότητα στον φιλόσοφο Σπένσερ, σε πολλούς συγγραφείς και ακόμη και σε μερικούς ατομικιστές αναρχικούς να ανασυγκροτήσουν δικαστήρια και νομικές τιμωρίες, ακόμη και τη θανατική ποινή –δηλαδή να επαναφέρουν, κατ' ανάγκη στο τέλος, το ίδιο το Κράτος που είχαν κατακρίνει οι ίδιοι με θαυμαστό τρόπο. Η ιδέα της ελεύθερης βούλησης, επίσης, κρύβεται πίσω από όλες αυτές τις συλλογιστικές.

Αν αφήσουμε στην άκρη όλες τις ασυνείδητες ενέργειες και εξετάσουμε μόνο προμελετημένες ενέργειες (αυτές που προσπαθούν να επηρεάσουν από τη μεριά τους οι νόμοι, τα θρησκευτικά και τα ποινικά συστήματα) διαπιστώνουμε ότι για κάθε πράξη αυτού του είδους προηγείται κάποια συζήτηση μέσα στον ανθρώπινο εγκέφαλο. Για παράδειγμα, «Θα βγω έξω και θα κάνω μια βόλτα», σκέφτεται κάποιος. «Όχι, έχω ραντεβού με έναν φίλο», ή «Υποσχέθηκα να τελειώσω κάποια εργασία», ή «Η γυναίκα και τα παιδιά μου θα λυπηθούν που θα παραμείνουν στο σπίτι» ή «Θα χάσω τη δουλειά μου αν δεν πάω».

Ο τελευταίος προβληματισμός υποδηλώνει τον φόβο της τιμωρίας. Στις τρεις πρώτες περιπτώσεις αυτός ο άνθρωπος πρέπει να αντιμετωπίσει μόνο τον εαυτό του, τη συνήθεια της πίστης του, τις συμπάθειές του. Και εκεί βρίσκεται όλη η διαφορά. Λέμε ότι ο άνθρωπος που αναγκάζεται να συλλογιστεί για το αν θα εγκαταλείψει την

τάδε ή την δεινά δέσμευση υπό τον φόβο της τιμωρίας, δεν είναι ελεύθερος άνθρωπος. Και διατρανώνουμε ότι η ανθρωπότητα μπορεί και πρέπει να απελευθερωθεί από τον φόβο της τιμωρίας και ότι μπορεί να συγκροτήσει μια αναρχική κοινωνία στην οποία ο φόβος της τιμωρίας, αλλά ακόμη και το αίσθημα τής μη επιθυμίας να βρεθεί να κατηγορείται, θα εξαφανιστεί. Προς αυτό το ιδανικό βαδίζουμε. Ξέρουμε όμως ότι δεν μπορούμε να απελευθερωθούμε ούτε από τη συνήθεια της πίστης (το να κρατάμε τον λόγο μας), ούτε από τη συμπάθειά μας (φόβος μήπως πονέσουμε αυτούς που αγαπάμε και τους οποίους δεν θέλουμε να ταλαιπωρήσουμε ή ακόμα και να απογοητεύσουμε). Από αυτήν την τελευταία άποψη ο άνθρωπος δεν είναι ποτέ ελεύθερος. Ο Κρούσος, στο νησί του, δεν ήταν ελεύθερος. Από τη στιγμή που άρχισε να ναυπηγεί το πλοίο του, να καλλιεργεί τον κήπο του ή να κάνει προμήθειες για το χειμώνα, ήταν ήδη αιχμάλωτος, απορροφημένος από τη δουλειά του. Αν ένιωθε τεμπέλης και προτιμούσε να μείνει ξαπλωμένος στη σπηλιά του, θα δίσταζε για μια στιγμή και παρ' όλα αυτά θα πήγαινε στις εργασίες του. Από τη στιγμή που είχε τη συντροφιά ενός σκύλου, δύο ή τριών κατσικιών και, κυρίως, αφ' ότου συναντήθηκε με τον Παρασκευά, δεν ήταν πια απολύτως ελεύθερος, με την έννοια που χρησιμοποιούνται μερικές φορές αυτές οι λέξεις στις συζητήσεις. Είχε υποχρεώσεις, έπρεπε να σκεφτεί τα συμφέροντα των άλλων, δεν ήταν πια ο τέλειος ατομικιστής που μερικές φορές περιμένουμε να δούμε. Τη στιγμή που έχει σύζυγο ή παιδιά, που τα μόρφωσε ο ίδιος ή που εμπιστεύθηκε άλλους να τα μορφώσουν (κοινωνία), τη στιγμή που έχει ένα οικόσιτο ζώο ή ακόμα και μόνο ένα περιβόλι που χρειάζεται να ποτίζεται συγκεκριμένες ώρες – από εκείνη τη στιγμή δεν είναι πλέον ο «Δεν νοιάζομαι για τίποτε», ο «εγωιστής», ο «ατομιστής» που, μερικές φορές, παρουσιάζεται ως ο τύπος του ελεύθερου ανθρώπου. Ούτε στο νησί του Κρούσου, και πολύ λιγότερο στην κοινωνία οποιασδήποτε μορφής, δεν υπάρχει αυτός ο τύπος. Ο άνθρωπος λαμβάνει, και θα λαμβάνει πάντα, υπ' όψη του τα συμφέροντα των άλλων ανθρώπων ανάλογα με τη δημιουργία σχέσεων αμοιβαίου ενδιαφέροντος μεταξύ τους, και όλο και περισσότερο, όσο αυτοί οι άλλοι δηλώνουν τα δικά τους συναισθήματα και επιθυμίες.

Έτσι, δεν βρίσκουμε άλλον ορισμό της ελευθερίας

ενδέκατο και τον δωδέκατο αιώνα, βρίσκουμε κομμούνες ίσων, ανθρώπων εξίσου ελεύθερων – και τέσσερις αιώνες αργότερα βλέπουμε την ίδια κομμούνα να επιθυμεί τη δικτατορία ενός ιερέα. Δικαστές και νόμοι είχαν παραμείνει. Η ιδέα του Ρωμαϊκού δικαίου, του Κράτους, είχε γίνει κυρίαρχη, ενώ η ιδέα της ελευθερίας, της επίλυσης διαφορών με διαιτησία και της εφαρμογής του φεντεραλισμού (των ομοσπονδιών) στο μέγιστο βαθμό είχε εξαφανιστεί. Ως εκ τούτου προέκυψε η δουλεία. Λοιπόν, από όλους τους θεσμούς ή τις μορφές κοινωνικής οργάνωσης που έχουν δοκιμαστεί μέχρι σήμερα, ο Κομμουνισμός είναι αυτός που εγγυάται τη μεγαλύτερη ποσότητα ατομικής ελευθερίας –με την προϋπόθεση ότι η ιδέα που γεννά την κοινότητα είναι η Ελευθερία, η Αναρχία.

Ο Κομμουνισμός είναι ικανός να πάρει όλες τις μορφές ελευθερίας ή καταπίεσης που άλλοι θεσμοί δεν είναι σε θέση να πάρουν. Μπορεί να δημιουργήσει ένα μοναστήρι όπου όλοι υπακούν σιωπηρά στις εντολές του ανώτερου τους και μπορεί να δημιουργήσει μια απολύτως ελεύθερη οργάνωση, αφήνοντας στο άτομο την πλήρη ελευθερία του, οργάνωση που υπάρχει μόνο για όσο οι συνεργάτες επιθυμούν να παραμείνουν μαζί, μη επιβάλλοντας τίποτα σε κανέναν, αλλά αντιθέτως ανυπομονώντας να υπερασπιστούν, να διευρύνουν, να επεκτείνουν προς όλες τις κατευθύνσεις την ελευθερία του ατόμου. Ο Κομμουνισμός μπορεί να είναι αυταρχικός (οπότε η κοινότητα σύντομα θα αποσυντεθεί) ή μπορεί να είναι Αναρχικός. Το Κράτος, αντίθετα, δεν μπορεί να είναι αυτό. Είναι αυταρχικό ή αλλιώς παύει να είναι Κράτος.

Ο Κομμουνισμός εγγυάται την οικονομική ελευθερία καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη μορφή οργάνωσης, γιατί μπορεί να εγγυηθεί την ευημερία, ακόμη και την πολυτέλεια, με αντάλλαγμα λίγες ώρες εργασίας, αντί για μιας ολόκληρης ημέρας εργασία. Τώρα, το να δίνουμε δέκα ή έντεκα ώρες ελεύθερου χρόνου την ημέρα από τις δεκαέξι κατά τις οποίες ζούμε συνειδητή ζωή (με οκτώ ώρες για ύπνο), σημαίνει να διευρύνουμε την ατομική ελευθερία έως εκείνο το σημείο που για χιλιάδες χρόνια ήταν ένα από τα ιδανικά της ανθρωπότητας.

Αυτό μπορεί να γίνει σήμερα σε μια κομμουνιστική κοινωνία, όπου ο άνθρωπος μπορεί να διαθέτει τουλάχιστον δέκα ώρες ελεύθερου χρόνου. Αυτό σημαίνει χειραφέτηση από ένα από τα πιο μεγαλύτερα βάρη της δουλείας για

σο, βάλε ένα χαρούμενο προσωπείο, γιατί διαφορετικά θα ταλαιπωρήσεις τους αδελφούς και τις αδελφές μας». Γνωρίζουμε, επίσης, κοινότητες επτά μελών, ένα από τα οποία προώθησε τον διορισμό τεσσάρων επιτροπών: κηπουρική, τρόποι και μέσα, νοικοκυριό και εξαγωγή, με απόλυτα δικαιώματα για τον πρόεδρο κάθε επιτροπής. Υπήρξαν, σίγουρα, κοινότητες που ιδρύθηκαν ή στις οποίες εισέβαλαν «εγκληματίες της εξουσίας» (ένας ειδικός τύπος που προτείνεται να εξετάσει ο κύριος Λομπρόζο [στμ. Εγκληματολόγος https://el.wikipedia.org/wiki/Τσέζαρε_Λομπρόζ], καθώς και αρκετές κοινότητες που ιδρύθηκαν από τρελούς υποστηρικτές της απορρόφησης του ατόμου από την κοινωνία. Αλλά αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν προϊόν του κομμουνισμού, αλλά του Χριστιανισμού (εξαιρετικά αυταρχικός στην ουσία του) και του Ρωμαϊκού δικαίου, του Κράτους.

Η θεμελιώδης ιδέα αυτών των ανθρώπων που πιστεύουν ότι η κοινωνία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς αστυνομία και δικαστές, η ιδέα του Κράτους, είναι ένας μόνιμος κίνδυνος για κάθε ελευθερία, και όχι η θεμελιώδης ιδέα του Κομμουνισμού –που συνίσταται στην κατανάλωση και την παραγωγή χωρίς να υπολογίζεται το ακριβές μερίδιο του κάθε ατόμου. Αυτή η ιδέα, αντίθετα, είναι μια ιδέα ελευθερίας, χειραφέτησης.

Έτσι, καταλήξαμε στα ακόλουθα συμπεράσματα: Οι προσπάθειες του Κομμουνισμού έχουν αποτύχει μέχρι τώρα γιατί:

1. Βασίζονταν σε μια κινητήριο δύναμη θρησκευτικού χαρακτήρα αντί να θεωρούν την κοινότητα απλά ως μέσο οικονομικής κατανάλωσης και παραγωγής,
2. Απομονώθηκαν από την κοινωνία,
3. Ήταν εμποτισμένοι με αυταρχικό πνεύμα,
4. Απομονώθηκαν αντί να ιδρύσουν ομοσπονδίες,
5. Απαιτούσαν από τα μέλη τους τόσες πολλές ώρες εργασίας ώστε να μην τους αφήνουν ελεύθερο χρόνο, και
6. Σχηματίστηκαν με βάση τη μορφή της πατριαρχικής οικογένειας αντί να έχουν ως στόχο την συνολικότερη δυνατή χειραφέτηση του ατόμου.

Ο Κομμουνισμός, όντας ένας κατ' εξοχήν οικονομικός θεσμός, δεν προδικάζει με κανέναν τρόπο το ποσό της ελευθερίας που εγγυάται στο άτομο, στον πρωτεργάτη [στμ. των ιδεών, των πράξεων], στον επαναστάτη ενάντια

φορές αυτές οι λέξεις στις συζητήσεις. Είχε υποχρεώσεις, έπρεπε να σκεφτεί τα συμφέροντα των άλλων, δεν ήταν πια ο τέλειος ατομικιστής που μερικές φορές περιμένουμε να δούμε. Τη στιγμή που έχει σύζυγο ή παιδιά, που τα μόρφωσε ο ίδιος ή που εμπιστεύθηκε άλλους να τα μορφώσουν (κοινωνία), τη στιγμή που έχει ένα οικόσιτο ζώο ή ακόμα και μόνο ένα περιβόλι που χρειάζεται να ποτίζεται συγκεκριμένες ώρες – από εκείνη τη στιγμή δεν είναι πλέον ο «Δεν νοιάζομαι για τίποτε», ο «εγωιστής», ο «ατομιστής» που, μερικές φορές, παρουσιάζεται ως ο τύπος του ελεύθερου ανθρώπου. Ούτε στο νησί του Κρούσου, και πολύ λιγότερο στην κοινωνία οποιασδήποτε μορφής, δεν υπάρχει αυτός ο τύπος. Ο άνθρωπος λαμβάνει, και θα λαμβάνει πάντα, υπ' όψη του τα συμφέροντα των άλλων ανθρώπων ανάλογα με τη δημιουργία σχέσεων αμοιβαίου ενδιαφέροντος μεταξύ τους, και όλο και περισσότερο, όσο αυτοί οι άλλοι δηλώνουν τα δικά τους συναισθήματα και επιθυμίες.

Έτσι, δεν βρίσκουμε άλλον ορισμό της ελευθερίας εκτός από τον ακόλουθο: η δυνατότητα δράσης χωρίς να επηρεάζεσαι σχετικά με αυτές τις πράξεις από τον φόβο της τιμωρίας από την κοινωνία (σωματικός περιορισμός, απειλή πείνας ή ακόμα και λογοκρισία, εκτός κι εάν προέρχεται από φίλο).

Κατανοώντας την ελευθερία με αυτή την έννοια –και αμφιβάλλουμε αν μπορεί να βρεθεί ένας ευρύτερος και ταυτόχρονα πιο αληθινός ορισμός της– μπορούμε να πούμε ότι ο Κομμουνισμός μπορεί να μειώσει, ακόμη και να εκμηδενίσει, κάθε ατομική ελευθερία και σε πολλές Κομμουνιστικές κοινότητες αυτό επιχειρήθηκε· αλλά μπορεί, επίσης, να ενισχύσει αυτή την ελευθερία στα άκρα της.

Όλα εξαρτώνται από τις θεμελιώδεις ιδέες στις οποίες βασίζεται η οργάνωση [στμ. εννοεί η κοινωνική οργάνωση]. Δεν είναι η σύσταση μιας οργάνωσης που περιλαμβάνει τη δουλεία. Είναι οι ιδέες της ατομικής ελευθερίας που φέρνουμε μαζί μας σε μια οργάνωση οι οποίες καθορίζουν τον περισσότερο ή λιγότερο ελευθεριακό χαρακτήρα αυτής της οργάνωσης.

Αυτό ισχύει για όλες τις μορφές οργάνωσης. Η συμβίωση δύο ατόμων κάτω από την ίδια στέγη μπορεί να οδηγήσει στην υποδούλωση του ενός από τη θέληση του άλλου, καθώς μπορεί, επίσης, να οδηγήσει σε ελευθερία και για τους δύο. Το ίδιο ισχύει και για την οικογένεια ή για τη συνεργασία δύο ατόμων στην κηπουρική ή στο να εκδώσουν μια εφημερίδα. Το ίδιο ισχύει και σε μεγάλες ή μικρές οργανώσεις, σε κάθε κοινωνικό θεσμό. Έτσι, τον δέκατο, τον κατευθύνσεις την ελευθερία του ατόμου. Ο Κομμουνισμός μπορεί να είναι αυταρχικός (οπότε η κοινότητα σύντομα θα αποσυντεθεί) ή μπορεί να είναι Αναρχικός. Το Κράτος, αντίθετα, δεν μπορεί να είναι αυτό. Είναι αυταρχικό ή αλλιώς παύει να είναι Κράτος.

Ο Κομμουνισμός εγγυάται την οικονομική ελευθερία καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη μορφή οργάνωσης, γιατί μπορεί να εγγυηθεί την ευημερία, ακόμη και την πολυτέλεια, με αντάλλαγμα λίγες ώρες εργασίας, αντί για μιας ολόκληρης ημέρας εργασία. Τώρα, το να δίνουμε δέκα ή έντεκα ώρες ελεύθερου χρόνου την ημέρα από τις δεκαέξι κατά τις οποίες ζούμε συνειδητή ζωή (με οκτώ ώρες για ύπνο), σημαίνει να διευρύνουμε την ατομική ελευθερία έως εκείνο το σημείο που για χιλιάδες χρόνια ήταν ένα από τα ιδανικά της ανθρωπότητας.

Αυτό μπορεί να γίνει σήμερα σε μια κομμουνιστική κοινωνία, όπου ο άνθρωπος μπορεί να διαθέτει τουλάχιστον δέκα ώρες ελεύθερου χρόνου. Αυτό σημαίνει χειραφέτηση από ένα από τα πιο μεγαλύτερα βάρη της δουλείας για τον άνθρωπο. Είναι μια αύξηση της ελευθερίας.

Το να αναγνωρίσουμε όλους τους ανθρώπους ως ίσους και να αποκηρύξουμε τη διακυβέρνηση ανθρώπου από άνθρωπο, είναι μια άλλη αύξηση της ατομικής ελευθερίας, σε τέτοιο βαθμό που καμία άλλη μορφή οργάνωσης δεν έχει γίνει παραδεκτή ποτέ ούτε καν ως όνειρο. Κι αυτό γίνεται δυνατό μόνο αφ' ότου έχει γίνει το πρώτο βήμα: όταν ο άνθρωπος έχει εγγυημένα τα μέσα επιβίωσης του και δεν αναγκάζεται να πουλήσει τους μύες και τον εγκέφαλό του σε αυτούς που καταδέχονται να τον εκμεταλλευτούν.

Τέλος, να αναγνωρίσουμε μια ποικιλία επαγγελμάτων ως τη βάση κάθε προόδου και να οργανωθούμε με τέτοιο τρόπο ώστε ο άνθρωπος να είναι απολύτως ελεύθερος κατά τον ελεύθερο χρόνο του, ενώ θα μπορεί, επίσης, να μεταβάλλει την εργασία του, μια αλλαγή για την οποία η πρώιμη εκπαίδευση και διδασκαλία του θα τον έχουν προετοιμάσει –αυτό μπορεί εύκολα να γίνει πράξη σε μια Κομμουνιστική κοινωνία. Αυτό σημαίνει και πάλι τη χειραφέτηση του ατόμου, που θα βρει τις πόρτες ανοιχτές προς κάθε κατεύθυνση για την πλήρη εξέλιξή του.

Όσο για τα υπόλοιπα, όλα εξαρτώνται από τις ιδέες στις οποίες βασίζεται η κοινότητα. Γνωρίζουμε μια θρησκευτική κοινότητα στην οποία, όταν τα μέλη που ένιωθαν δυστυχισμένα και έδειχναν σημάδια αυτού του συναισθήματος στα πρόσωπά τους, συνήθιζε να τους απευθύνεται ένας «αδελφός» ως εξής: «Είσαι λυπημένος. Ωστό-

Έτσι, καταλήξαμε στα ακόλουθα συμπεράσματα: Οι προσπάθειες του Κομμουνισμού έχουν αποτύχει μέχρι τώρα γιατί:

1. Βασίζονταν σε μια κινητήριο δύναμη θρησκευτικού χαρακτήρα αντί να θεωρούν την κοινότητα απλά ως μέσο οικονομικής κατανάλωσης και παραγωγής,
2. Απομονώθηκαν από την κοινωνία,
3. Ήταν εμποτισμένοι με αυταρχικό πνεύμα,
4. Απομονώθηκαν αντί να ιδρύσουν ομοσπονδίες,
5. Απαιτούσαν από τα μέλη τους τόσες πολλές ώρες εργασίας ώστε να μην τους αφήνουν ελεύθερο χρόνο, και
6. Σχηματίστηκαν με βάση τη μορφή της πατριαρχικής οικογένειας αντί να έχουν ως στόχο την συνολικότερη δυνατή χειραφέτηση του ατόμου.

Ο Κομμουνισμός, όντας ένας κατ' εξοχήν οικονομικός θεσμός, δεν προδικάζει με κανέναν τρόπο το ποσό της ελευθερίας που εγγυάται στο άτομο, στον πρωτεργάτη [στμ. των ιδεών, των πράξεων], στον επαναστάτη ενάντια στις αποκρυσταλλωμένες αντιλήψεις. Μπορεί να είναι αυταρχικός, γεγονός που οδηγεί αναγκαστικά στον θάνατο της κοινότητας, και μπορεί να είναι ελευθεριακός, γεγονός το οποίο κατά τον δωδέκατο αιώνα, ακόμη και κάτω από το καθεστώς μερικού κομμουνισμού των νεαρών πόλεων εκείνης της εποχής, οδήγησε στη δημιουργία ενός νέου πολιτισμού γεμάτου σθένος, μια νέα άνοιξη της Ευρώπης.

Η μόνη μορφή Κομμουνισμού, ωστόσο, που μπορεί να διαρκέσει στον χρόνο είναι εκείνη υπό την οποία, αντιλαμβανόμενη τη στενή σχέση η οποία προκύπτει μεταξύ των ανθρώπων, θα καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να επεκταθεί η ελευθερία του ατόμου προς όλες τις κατευθύνσεις.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες, υπό την επίδραση αυτής της ιδέας, η ελευθερία του ατόμου, αυξημένη ήδη από την ποσότητα του ελεύθερου χρόνου που του εξασφαλίζεται, δεν θα περιορίζεται με κανέναν άλλο τρόπο όπως συμβαίνει σήμερα από το δημοτικό αέριο, την κατ' οίκον παράδοση φαγητού από τα μεγάλα καταστήματα, τα σύγχρονα ξενοδοχεία ή από το γεγονός ότι κατά τις ώρες εργασίας εργαζόμαστε δίπλα-δίπλα με χιλιάδες συναδέλφους εργάτες.

Με στόχο και με μέσο την Αναρχία, ο Κομμουνισμός γίνεται εφικτός. Χωρίς αυτήν, γίνεται αναγκαστικά σκλαβιά και δεν μπορεί να υπάρξει.

Μετάφραση-απόδοση Π.

Οι ανταγωνισμοί και τα τοξικά δηλητήρια της εξουσίας

Όταν το Οχάιο πυρπολήθηκε με τοξικά χημικά

Μία από τις μεγαλύτερες περιβαλλοντικές καταστροφές στην ιστορία των ΗΠΑ, έγινε στις 3 Φεβρουαρίου του 2023 στην περιοχή της Ανατολικής Παλαιστίνης στο Οχάιο, όταν εκτροχιάστηκε τρένο που μετέφερε επικίνδυνα τοξικά υλικά, όπως μεγάλες ποσότητες χλωριούχου βινυλίου και ακολούθησε η εσκεμμένη καύση τους από τις αμερικάνικες αρχές, απελευθερώνοντας στην ατμόσφαιρα το τοξικό αέριο φωσγένιο το οποίο είχε χρησιμοποιηθεί ως χημικό όπλο στην Πρώτη Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή. Το χλωριούχο βινύλιο είναι ένα άκρως επικίνδυνο τοξικό υλικό που χρησιμοποιείται για την κατασκευή PVC. Η επικινδυνότητά του αναφέρεται ακόμα και στην ηλεκτρονική σελίδα του Υπουργείου Υγείας της γειτονικής πολιτείας του Γουινσκόνσιν: *«Η έκθεση στο χλωριούχο βινύλιο μπορεί να επηρεάσει το ήπαρ, τα νεφρά, τους πνεύμονες, τον σπλήνα, το νευρικό σύστημα και το αίμα ενός ατόμου». […] Μελέτες σε ανθρώπους και ζώα δείχνουν υψηλότερα ποσοστά καρκίνου του ήπατος, του πνεύμονα και αρκετών άλλων τύπων καρκίνου».*[1]

Η καύση χλωριούχου βινυλίου συνέβη κοντά στον ποταμό Οχάιο, ο οποίος καταλήγει απευθείας στον ποταμό Μισισιπή, με αποτέλεσμα χιλιάδες αγροκτήματα και καλλιέργειες να επηρεαστούν από αυτή την καταστροφή. Υπάρχουν αναφορές για πολλά νεκρά ζώα, ψάρια, υδρόβια ζώα, οικόσιτα, πουλιά και πολλά άλλα άγρια ζώα πολλά χιλιόμετρα μακριά από το σημείο της καταστροφής.

Ενώ αρχικά, χιλιάδες κάτοικοι απομακρύνθηκαν από την περιοχή, στη συνέχεια οι αρχές τούς καθησύχασαν, λέγοντάς τους απλά να πίνουν εμφιαλωμένο νερό... Σ' αυτό το σημείο, να θυμίσουμε πως και αυτή η περιοχή, για λόγους υγείας, την περίοδο της covid-19 είχε μπει σε καραντίνα και είχε υποβληθεί σε μαζικό εξαναγκαστικό εμβολιασμό. Για την εξουσία τότε τα πράγματα ήταν σοβαρά, αλλά για το καταστροφικό γεγονός που έγινε στην περιοχή τους οι κάτοικοι με το ζόρι θα ενημερωθούν ώστε να προφυλαχθούν. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης όχι μόνο καθυστέρησαν για μέρες να καλύψουν το θέμα, όχι μόνο δεν το κάλυψαν επαρκώς, αλλά και όσοι μεμονωμένοι δημοσιογράφοι θέλησαν να αναφερθούν στο τεράστιο μέγεθος της καταστροφής συνελήφθησαν από τις αρχές. **Όπως συνέβη με το Τσέρνομπιλ, για μεγάλο χρονικό διάστημα υποβαθμιζόταν και κρυβόταν επιμελώς το μέγεθος της καταστροφής από το Σοβιετικό καθεστώς και τους εγχώριους υποστηρικτές του, οι οποίοι χαρακτήριζαν «Αντισοβιετικό νέφος» όσους τολμούσαν να πουν κάτι για τις ευθύνες της Σοβιετικής Ένωσης, έτσι και οι «παντοδύναμες» ΗΠΑ, αρχικά προσπάθησαν να κρύψουν και στη συνέχεια προσπαθούν να υποβαθμίσουν το μέγεθος της καταστροφής.**

Η Norfolk Southern, η σιδηροδρομική εταιρεία που ευθύνεται για την καταστροφή, έχει αναθέσει στην «CTEH» (Crisis Tested Expert Solutions) σε μια αμφιλεγόμενη εταιρεία να διερευνήσει τις περιβαλλοντικές συνέπειες από την διαρροή και την καύση των τοξικών χημικών υλικών. Η συγκεκριμένη εταιρεία έχει ιστορικό ελαχιστοποίησης των επιπτώσεων των περιβαλλοντικών καταστροφών, ώστε να ικανοποιεί τους εταιρικούς εργοδότες της. Η εταιρεία έχει ήδη πείσει 340 κατοίκους να υπογράψουν παραίτηση από τα δικαιώματά τους εναντίον της Norfolk Southern. Σ' ένα παρόμοιο περιστατικό το 2005, ένα τρένο της ίδιας

μετά τις 3 Φεβρουαρίου. Στο Midwest στη Νεμπράσκα, στο Ντιτρόιτ του Μίσιγκαν, στο Χιούστον του Τέξας και στη Νότια Καρολίνα σημειώθηκαν εκτροχιασμοί τρένων με επικίνδυνα υλικά, ενώ στις 12 Φεβρουαρίου σημειώθηκε μεγάλη φωτιά σε διυλιστήρια στο Μόντρεαλ.

Οι κυρίαρχοι δουλεύουν αδιάκοπα για τα δικά τους συμφέροντα, αγνοώντας για το εάν οι σχεδιασμοί και οι πράξεις τους έχουν ανεπανόρθωτες επιπτώσεις σε ζητήματα που αφορούν το περιβάλλον, την υγεία και πόσο μάλλον την ευζωία όλων των πλασμάτων του πλανήτη. Επικίνδυνα εμπορεύματα, πάνε κι έρχονται για ομιχλώδεις σκο-

Μία από τις μεγαλύτερες περιβαλλοντικές καταστροφές στην ιστορία των ΗΠΑ, έγινε στις 3 Φεβρουαρίου του 2023 στην περιοχή της Ανατολικής Παλαιστίνης στο Οχάιο, όταν εκτροχιάστηκε τρένο που μετέφερε επικίνδυνα τοξικά υλικά, όπως μεγάλες ποσότητες χλωριούχου βινυλίου και ακολούθησε η εσκεμμένη καύση τους από τις αμερικάνικες αρχές, απελευθερώνοντας στην ατμόσφαιρα το τοξικό αέριο φωσγένιο το οποίο είχε χρησιμοποιηθεί ως χημικό όπλο στην Πρώτη Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή. Το χλωριούχο βινύλιο είναι ένα άκρως επικίνδυνο τοξικό υλικό που χρησιμοποιείται για την κατασκευή PVC. Η επικινδυνότητά του αναφέρεται ακόμα και στην ηλεκτρονική σελίδα του Υπουργείου Υγείας της γειτονικής πολιτείας του Γουισκόνσιν: *«Η έκθεση στο χλωριούχο βινύλιο μπορεί να επηρεάσει το ήπαρ, τα νεφρά, τους πνεύμονες, τον σπλήνα, το νευρικό σύστημα και το αίμα ενός ατόμου». [...] Μελέτες σε ανθρώπους και ζώα δείχνουν υψηλότερα ποσοστά καρκίνου του ήπατος, του πνεύμονα και αρκετών άλλων τύπων καρκίνου».*[1]

Η καύση τέτοιων υλικών προκαλεί άμεσα καθώς και μακροχρόνια προβλήματα στην υγεία, όπως προβλήματα στο αναπνευστικό σύστημα, ερεθισμούς του δέρματος, μέχρι και μορφές καρκίνου του ήπατος, των πνευμόνων, του εγκεφάλου και λευχαιμία.

1. https://dhs.wisconsin.gov/chemical/vc.htm#:~:text=Exposure%20to%20vinyl%20chloride%20may,spleen%2C%20nervous%20system%20and%20blood

καταστροφής από το Σοβιετικό καθεστώς και τους εγχώριους υποστηρικτές του, οι οποίοι χαρακτήριζαν «Αντισοβιετικό νέφος» όσους τολμούσαν να πουν κάτι για τις ευθύνες της Σοβιετικής Ένωσης, έτσι και οι «παντοδύναμες» ΗΠΑ, αρχικά προσπάθησαν να κρύψουν και στη συνέχεια προσπαθούν να υποβαθμίσουν το μέγεθος της καταστροφής.

Η Norfolk Southern, η σιδηροδρομική εταιρεία που ευθύνεται για την καταστροφή, έχει αναθέσει στην «CTEH» (Crisis Tested Expert Solutions) σε μια αμφιλεγόμενη εταιρεία να διερευνήσει τις περιβαλλοντικές συνέπειες από την διαρροή και την καύση των τοξικών χημικών υλικών. Η συγκεκριμένη εταιρεία έχει ιστορικό ελαχιστοποίησης των επιπτώσεων των περιβαλλοντικών καταστροφών, ώστε να ικανοποιεί τους εταιρικούς εργοδότες της. Η εταιρεία έχει ήδη πείσει 340 κατοίκους να υπογράψουν παραίτηση από τα δικαιώματά τους εναντίον της Norfolk Southern. Σ' ένα παρόμοιο περιστατικό το 2005, ένα τρένο της ίδιας σιδηροδρομικής εταιρείας, της Norfolk Southern, εκτροχιάστηκε με αποτέλεσμα να διαρρεύσουν τοξικά χημικά στο Graniteville της Νότιας Καρολίνας. Περίπου 5.400 κάτοικοι εγκατέλειψαν τα σπίτια τους και υπέγραψαν συμφωνίες με την Norfolk Southern, χάνοντας έτσι το δικαίωμά τους για περαιτέρω αξιώσεις από την εταιρεία για μακροχρόνιες ζημιές που θα μπορούσαν να εμφανιστούν.

Η CTEH είναι γνωστή για διάφορες πραγματογνωμοσύνες για λογαριασμό εταιρειών πετρελαίου και φυσικού αερίου, μετά από τέτοιου είδους καταστροφές. Το 2005 η ίδια εταιρεία είχε αναλάβει να ερευνήσει τις περιβαλλοντικές συνέπειες της διαρροής ενός εκατομμυρίου γαλονιών πετρελαίου σε μια πόλη της Λουϊζιάνα και το 2008 την διαρροή τοξικής τέφρας στο Τένεσι, στον σταθμό Κίνγκστον. Σπίτια και δρόμοι είχαν βουλιάξει από την τοξική λάσπη και είχαν πλημμυρήσει από βαρέα μέταλλα τα ποτάμια, το έδαφος και ο αέρας της περιοχής. Οι κάτοικοι, αλλά και οι εργαζόμενοι της εταιρείας που ανέλαβε την αποκατάσταση της περιοχής αντιμετωπίζουν ακόμα και σήμερα σοβαρά, ως και θανατηφόρα προβλήματα υγείας. Για όλα τα παραπάνω, όμως, τα πορίσματα ήταν καθησυχαστικά για την υγεία και το περιβάλλον και έβγαζαν λάδι τις εταιρείες που ευθύνονταν για τις καταστροφές.[2]

Κατά «διαβολική σύμπτωση», τέτοια καταστροφικά περιστατικά συνέβησαν σε διάφορες περιοχές του πλανήτη,

2. https://kanekoa.substack.com/p/east-palestine-toxicology-test-relies

Οι κυρίαρχοι δουλεύουν αδιάκοπα για τα δικά τους συμφέροντα, αγνοώντας για το εάν οι σχεδιασμοί και οι πράξεις τους έχουν ανεπανόρθωτες επιπτώσεις σε ζητήματα που αφορούν το περιβάλλον, την υγεία και πόσο μάλλον την ευζωία όλων των πλασμάτων του πλανήτη. Επικίνδυνα εμπορεύματα, πάνε κι έρχονται για ομιχλώδεις σκοπούς και προορισμούς που δύσκολα μπορεί κάποιος να προσδιορίσει με σιγουριά. Μέσα από αυτές τις αλλεπάλληλες μετακινήσεις, ένα ατύχημα, εντός ή εκτός εισαγωγικών, εκτός του ότι μπορεί να αποβεί μοιραίο για την υγεία και το περιβάλλον, μπορεί να φανερώσει, εάν καταφέρει και βγει στο φως της δημοσιότητας, ένα ελάχιστο δείγμα της αδιάκοπης και ακατάπαυστης κίνησης της εξουσίας προς την ανάπτυξή της, εις βάρος, βέβαια, ανθρώπων, ζώων και περιβάλλοντος. Πρόσφατα, ο γνωστός βραβευμένος με Πούλιτζερ δημοσιογράφος Σέιμουρ Χερς, αποκάλυψε με στοιχεία πως η ανατίναξη των αγωγών Nord Stream 1 και 2, στις 26 Οκτωβρίου του 2022, έγινε από τις ΗΠΑ ύστερα από πολύμηνες μυστικές διεργασίες και εντολή του προέδρου Τζο Μπάιντεν.[3] Η διαρροή από την δολιοφθορά ήταν η μεγαλύτερη εκπομπή μεθανίου που έχει καταγραφεί στην ιστορία αλλά, παρ' όλα αυτά, δεν δίστασαν να το κάνουν βάζοντας μπροστά τα δικά τους κυριαρχικά συμφέροντα και γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια οποιαδήποτε άλλη παράμετρο.

Προϋπόθεση, λοιπόν, για καλή υγεία και υγιές περιβάλλον, είναι η εναντίωση μας στην εξουσία και σε κάθε κυριαρχικό σχεδιασμό, που φανερά ή τεχνηέντως, αφορούν μόνο την εξέλιξη και την εδραίωση της κυριαρχίας τους.

Ε.

3. https://seymourhersh.substack.com/p/how-america-took-out-the-nord-stream